

DANIĒLS

ELIASS BRAZILS DE SAUZA

BĪBELES STUDIJU MATERIĀLS
2020. GADA 1. CETURKSĻIM

DANIĒLS – PRAVIETIS, KAS SLUDINĀJA PASAULES GALU

19. gadsimtam pārejot divdesmitajā, Rietumu pasaulē izplatījās optimisms. Pateicoties zinātnei un tehnoloģijām, cilvēce virzījās pretī zelta laikmetam, brīnišķīgu iespēju laikam, kad beidzot nebūs kara, sērgu, nabadzības un bada. Tāda bija cerība.

Protams, 20. gadsimts pierādīja, ka šī cerība bija ne tikai nepareiza, bet arī muļķīga un naiva. Tas palīdz izskaidrot, kāpēc tad, kad sākās 21. gadsimts, nevaldīja liels optimisms par labāku nākotni.

No pasaulīgās perspektīvas raugoties, pasaule vēl joprojām atrodas diezgan nomācošā stāvoklī, un, kas ir vēl sliktāk, ir pārāk mazas izredzes sagaidīt uzlabošanos. Liekas, ka cilvēki ir tikpat ļoti nosliekušies uz mantkāribu, apspiešanu, vardarbību, iekarošanu, ekspluatēšanu un pašiznīcināšanos, kā mūsu senči aizgājušajos laikmetos. Ari daudzi no mūsu lielajiem tehnoloģiskajiem sasniegumiem, kas reizēm labi kalpo cilvēkiem, ir ieguldījuši mūsu mantkāribā, apspiešanā, vardarbībā, iekarojumos un sevīs iznīcināšanā.

Nekam no tā nevajadzētu mūs pārsteigt, ja lasām tādus pantus kā: “Sirds ir ļaunprātīgi lokana pret visu, tā ir viltīga. Kas to var izdibināt?” (Jer 17:9), vai: “Jo tauta celsies pret tautu, valsts pret valsti, un būs bada laiki un zemestrīce dažās vietās” (Mt 24:7).

Un tomēr visa šī izmisuma un posta vidū mums ir Daniēla grāmata, ko pētīsim šajā ceturksnī, – grāmata, kas ir īpaši aktuāla mums, kas dzīvojam “ayt qatz” jeb “gala laikā” (Dan 12:9). Un tas ir tāpēc, ka Daniēla grāmatas svētajās lappusēs mēs atrodam spēcīgus, loģiskus un ticību stiprinošus pierādījumus ne tikai mūsu ticībai Dievam, bet Kungam Jēzum Kristum un Viņa nāvei pie krusta, kā arī Viņa nākšanas apsolījumam un visam, ko ietver Viņa atgriešanās.

Padomā par to. Visā Daniēla grāmatā (2., 7., 8., 11. nodaļā) mums no dažādām pusēm ir atklāta šāda impēriju secība: Babilonija, Medopersija, Grieķija, Roma un Dieva mūžīgā valstība pēc Kristus otrās nākšanas. No mūsu šodienas perspektīvas, dzīvojot šajā laikā, mēs varam redzēt, ka visas laicīgās valstības ir nākušas un gājušas tā, kā bija paredzēts. Vai arī, kā tas ir Romas gadījumā, tā nāca un palika, vismaz šobrīd, tieši tā, kā rakstīja Daniēls. Tas ir attēlots ar kājām un kāju pirkstiem Dan 2:33, 41, un atklājas vēl joprojām sadalītajās Eiropas valstīs, kā arī pašā Romas baznīcā. Līdz ar to mums ir tāds apstiprinājums Bībeles

praviestojumiem, kas ir tik plašs un stiprs kā pasaules vēsture un kādu nevarēja iegūt kāds, kas dzīvoja Babilonijas, Grieķijas vai pat Romas impērijas sākuma laikā.

Dzīvojot tur, kur mēs esam pravietiskajā laika līnijā, mēs varam redzēt, ka Daniēlam bija taisnība par visām šīm valstībām, līdz ar to mums ir vēl vairāk iemeslu uzticēties viņam attiecībā uz to, kas vēl būs: Dieva mūžīgā valstība pēc Kristus otrās nākšanas.

Jā, Daniēla grāmata ir un paliek spēcīgs, ticību stiprinošs dokuments, īpaši septītās dienas adventistiem, kas šajās lappusēs atrod pantus, kuru izpratne ir bijusi pamatā mūsu draudzes izcelsmei, sevišķi Dan 8:14: "Līdz divi tūkstoši trīs simti vakariem un rītiem, tad svētnīca tiks atkal atzīta par taisnu un atgūs atkal savas tiesības." Šim pantam ir paralēls pants Dan 7:22, 26, 27, kas parāda, ka pēc lielās Debesu tiesas, kas dota par labu "Visuaugstā svētajiem", tiks nodibināta Dieva mūžīgā valstība. Pretēji gaistošajām laicīgajām valstībām šī valstība ilgs mūžīgi.

Un tomēr, skatoties uz "lielo ainu", mēs redzam, cik tuvu Kristus var būt mums personīgi. No ķēniņa Nebukadnēcara sapņa līdz pat Daniēla atbrīvošanai no lauvu bedres šī grāmata parāda mums Dieva klātesamību, Viņa tuvumu mums. Kā Daniēls stāstīja ļaunajam ķēniņam Belsacaram, Viņš ir Dievs, "kura rokā stāv tava dzīvības dvesma un visi tavi ceļi un likteņi" (Dan 5:23).

Īsāk sakot, Daniēla grāmata, mūsu šī ceturkšņa tēma, ir un paliek tā pati, kas rakstīta pirms tūkstošiem gadu: spēcīga mūsu Kunga Jēzus Kristus mīlestības un rakstura atklāsme.

Eliass Brazils de Souza kalpo kā Septītās dienas adventistu Ģenerālkonferences Bībeles izpētes institūta direktors. Viņam ir doktora grāds Vecās Derības ekseģēzē un teoloģijā, kas iegūts Endrjūsa Universitātē.

Bībeles citātos izmantots 1965. gada izdevuma revidētais teksts
un 2012. gadā izdotās Bībeles teksts (norādīts kā JT).

NO LASĪŠANAS LĪDZ IZPRATNEI

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Lk 24:25–27, 2Pēt 3:11–13, Jonas 3:3–10, 4Moz 14:34, Dan 9:23; 10:11, 12.

ATMIŅAS PANTS:

“Un piesteidzies Filips dzirdēja viņu lasām pravieti Jesaju un sacīja: ‘Vai tu arī saproti, ko tu lasi?’” (Apd 8:30).

Mūsu draudze ir dzimusi Daniēla grāmatas lappusēs, ko mēs pētīsim šajā ceturksnī. Iesākumā mums vajadzētu paturēt prātā vairākus punktus kā pamatu, kas palīdzēs mums visā pētījumā.

Pirmkārt, mums vienmēr vajadzētu atcerēties, ka Kristus ir Daniēla grāmatas centrā, tieši tāpat kā Viņš ir visas Bībeles centrā.

Otrkārt, Daniēla grāmata ir sakārtota tādā veidā, kas parāda literāru skaistumu un palīdz mums saprast atšķirību starp klasiskajiem un apokaliptiskajiem pravietojumiem. Tas palīdzēs mums atšķirt Daniēla pravietojumus no tādiem praviešiem kā Jesaja, Amoss un Jeremija.

Ceturtkārt, pētot Daniēla laika pravietojumus, mums vajadzētu saprast, ka Daniēla grāmatā tie ir gari laika periodi un tiek mērīti pēc dienas/gada principa.

Piektkārt, mums jāuzsver, ka Daniēla grāmata ne tikai satur pravietisku informāciju, bet ir ļoti aktuāla mūsu personīgajā dzīvē.

Iepazīsimies ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 4. janvārī.

Kristus Daniēla grāmatas centrā

Izlasi Lk 24:25–27; Jņ 5:39 un 2kor 1:19, 20. Kādos veidos Kristus ir Rakstu centrs? ____

Nav šaubu, ka Jēzus ir Rakstu centrā, tai skaitā arī Daniēla grāmatas centrā. Piemēram, 1. nodaļa, kaut arī ierobežotā un nepilnīgā veidā, parāda, ka Daniēla piedzīvojums ir analogs Kristus piedzīvojamam, kas atstāja Debesis, lai dzīvotu šajā grēcīgajā pasaulē un stātos pretī tumsas spēkiem. Pie tam Daniēls un viņa biedri ir apveltīti no augšienes ar Kristum līdzīgu gudrību, lai stātos pretī Babilonijas kultūras izaicinājumiem. 2. nodaļa apraksta gala laika ilustrāciju ar akmeni, lai norādītu, ka Kristus valstība galu galā aizstās visas pasaules valstības. 3. nodaļa atklāj Kristu, kas atrodas kopā ar Saviem uzticamajiem kalpiem uguns ceplī. 4. nodaļa parāda, ka Dievs atņēma Nebukadnēcaram viņa valstību uz kādu laiku, lai ķēniņš varētu saprast “Debesu likumus” (Dan 4:26, NKJV). Izteiciens “Debesu likumi” mums atgādina, ka Kristus kā “Cilvēka Dēls” (Dan 7:13) saņem valdīšanu un valstību, kā tas ir attēlots Dan 7. nodaļā. 5. nodaļa parāda ķēniņa Belzacara valdīšanu un Bābeles krišanu persiešu rokās uzdzīves un izvirtības naktī. Tas ir priekšvēstnesis sātana sakāvei un gala laika Bābeles krišanai Kristus un Viņa eņģeļu priekšā. 6. nodaļa parāda sazvērestību pret Daniēlu, kas atgādina viltus apsūdzības balsis pret Jēzu no augsto priesteru puses. Tieši tāpat kā ķēniņš Dārijs neveiksmīgi cenšas pasargāt Daniēlu, tā arī Pilāts neveiksmīgi cenšas pasargāt Jēzu (Mt 27:17–24). 7. nodaļa attēlo Kristu kā cilvēka Dēlu, kas saņem valstību un valda pār Saviem ļaudīm. 8. nodaļa parāda Kristu kā Debesu svētnīcas priesteri. 9. nodaļa attēlo Kristu kā upuri, kura nāve no jauna apstiprina derību starp Dievu un Viņa ļaudīm. 10.–12. nodaļa atklāj Kristu kā Mihaēlu, galveno pavēlnieku, kas sakauj jaunā spēkus un uzvaroši izglāb Dieva ļaudis — pat no nāves varas.

Tāpēc paturēsim prātā, ka Kristus ir Daniēla grāmatas centrā. Katrā grāmatas nodaļā ir norādīts uz kādu pieredzi vai ideju, kas norāda uz Kristu.

Kā mēs varam iemācīties turēt Kristu savas dzīves centrā gan cīņu un pārbaudījumu, gan arī liela prieka un labklājības laikos? Kāpēc ir tik svarīgi tā darīt? _____

Daniēla grāmatas uzbūve

Daniēla grāmatas aramiešu valodas daļai jeb 2.–7. nodaļai (daļa no grāmatas ir sarakstīta ebreju, daļa aramiešu valodā) ir sekojoša uzbūve, kas palīdz pastiprināt šīs sadaļas un visas grāmatas centrālo vēsti:

A. Nebukadnēcara vīzija par četrām valstībām (Dan 2. nod.)

B. Dievs atbrīvo Daniēla draugus no uguns ceplā (Dan 3. nod.)

C. Spriedums par Nebukadnēcaru (Dan 4. nod.)

C'. Spriedums par Belzacaru (Dan 5. nod.)

B'. Dievs izglābj Daniēlu no lauvu bedres (Dan 6. nod.)

A'. Daniēla atklāsmes par četrām valstībām (Dan 7. nod.)

Šāda veida literārais izkārtojums palīdz izcelt galveno domu, noliekot to centrā, kas šajā gadījumā ir C un C' (Dan 4. un 5. nod.): Dievs atņem valstību Nebukadnēcarei (uz laiku) un Belzacaram (neatgriezeniski). Līdz ar to 2.–7. nodaļu uzsvars ir uz Dieva visvarenību pār zemes ķēniņiem, Viņam tos ieceļot un atlaižot.

Viens no visefektīvākajiem veidiem, kā nodot vēsti un izteikt skaidri domu, ir atkārtojums. Piemēram, Dievs dod faraonam divus sapņus par Ēģiptes tuvāko nākotni (1Moz 41:1–7). Pirmajā sapnī septiņas treknas govīs aprij septiņas kārnas govīs. Otrajā sapnī septiņas veselīgas labības vārpas aprij septiņas tievas un slimīgas vārpas. Abi sapņi izsaka vienu un to pašu domu: septiņiem labklājības gadiem sekos septiņi bada gadi.

Daniēla grāmatā Dievs arī izmanto atkārtojumus. Ir četri pravietiskie cikli, kas ir vispārējās pamatstruktūras atkārtojums. Šī uzbūve mums parāda Dieva virsvaldību. Lai gan katrs lielais pravietiskais izklāsts izsaka atšķirīgu perspektīvu, kopā tie aptver vienu un to pašu vēsturisko periodu, kas sniedzas no pravieša laika līdz pat galam, kā to parāda tabula:

Dan 2	Dan 7	Dan 8, 9	Dan 10–12
Babilonija	Babilonija		
Medopersija	Medopersija	Medopersija	Medopersija
Grieķija	Grieķija	Grieķija	Grieķija
Roma	Roma	Roma	Roma
Dieva valstība tiek nostiprināta	Debesu tiesa, kas vada uz jauno Zemi	Svētnīcas šķīstīšana	Ceļas Mihaēls

Kādu lielu cerību šie panti atklāj par mūsu ilgtermiņa izredzēm? Dan 2:44, Ps 9:7–12, 2Pēt 3:11–13. _____

Apokaliptiskie pravietojumi

Pravietiskās vīzijas, par kurām ziņots Daniēla grāmatā, ir atšķirīga rakstura nekā lielākā daļa pravietisko ziņojumu, ko snieguši citi Vecās Derības pravieši. Daniēla pravietojumi pieder pie “apokaliptisko pravietojumu” kategorijas, turpretī lielākā daļa Vecās Derības pravietojumu pieder pie “klasiskajiem pravietojumiem”. Izpratne par galvenajām atšķirībām starp šiem pravietiskajiem žanriem ir izšķiroša pareizai Bībeles pravietojumu izpratnei.

Apokaliptiskajiem pravietojumiem ir dažas īpašas iezīmes, kas atšķir tos no tā saucamajiem klasiskajiem pravietojumiem:

–*Atklāsmes un sapņi*. Apokaliptiskajos pravietojumos Dievs galvenokārt izmanto sapņus un līdzības, lai izteiktu pravietim Savu vēsti. Klasiskajos pravietojumos pravietis saņem “Kunga Vārdu” (kas var ietvert vīzijas) – izpausmi, kas ar nelielām variācijām klasiskajos praviešu rakstos sastopama aptuveni 1600 reižu.

–*Jaukts simbolisms*. Klasiskajos pravietojumos simbolu skaits ir neliels un galvenokārt ietver simbolus, kas atbilst dzīves īstenībai. Apokaliptiskajos pravietojumos Dievs rāda simbolus un līdzības, kas neatbilst cilvēku reālajai pasaulei, tādus kā dīvainus dzīvniekus vai monstrus ar spārniem un ragiem.

–*Dievišķā virsvaldība un nosacījumu neesamība*. Salīdzinot ar klasiskajiem pravietojumiem, kuru piepildīšanās bieži vien ir atkarīga no cilvēka reakcijas Dieva derības ar Israēlu kontekstā, apokaliptiskajiem pravietojumiem nosacījumu nav. Apokaliptiskajos pravietojumos Dievs atklāj pasaules impēriju celšanos un krišanu no Daniēla dienām līdz pat gala laikam. Šāda veida pravietojumi balstās uz Dieva zināšanām par nākotni un virsvaldību, un tie notiks neatkarīgi no cilvēku izvēles.

Izlasī Jon 3:3–10. Vai šis ir klasisks vai apokaliptisks pravietojums? Pamato savu atbildi. Un kā ar Dan 7:6? _____

Zināšanas par tādiem pravietiskiem žanriem kā klasiskie un apokaliptiskie pravietojumi var būt ļoti noderīgas. Pirmkārt, šie žanri parāda, ka Dievs izmanto dažādas pieejas, lai izteiktu pravietisko patiesību (Ebr 1:1). Otrkārt, šādas zināšanas palīdz mums labāk novērtēt Bībeles skaistumu un sarežģītību. Treškārt, šīs zināšanas palīdz mums arī izskaidrot Bībeles pravietojumus tādā veidā, kas saskan ar visas Bībeles liecību un pareizi izskaidro “patiesības vārdu” (2Tim 2:15).

Balstoties uz tādiem pantiem kā Hoz 3:4, 5; Am 8:11 un Cak 9:1, daži kristieši mūsdienās domā, ka pēdējie šīs pasaules vēstures notikumi norisināsies Vidējos Austrumos.

Kas nepareizs ir šajos skaidrojumos? Kā zināšanas par atšķirībām starp apokaliptiskajiem un klasiskajiem pravietojumiem palīdz mums šo jautājumu saprast? _____

Dieva laika skala

Vēl viens svarīgs princips, ko mums vajadzētu atcerēties, pētot Daniēla grāmatu, ir vēsturiskā pieeja apokaliptiskajiem pravietojumiem. Šī pieeja, kas zināma arī kā historisms, ir labāk saprotama, ja to salīdzina ar tādiem pretējiem skatījumiem kā pretērisms, futūrisms un ideālisms.

Pretērisms uz pravietiskajiem notikumiem, kas pasludināti Daniēla grāmatā, raugās kā uz pagātnes notikumiem. Futūrisms apgalvo, ka šie pravietojumi vēl gaida savu piepildījumu nākotnē. Ideālisms turpretī apliecina, ka apokaliptiskie pravietojumi ir vispārējas garīgas realitātes simboli bez kādas specifiskas vēsturiskas saiknes.

Historisms turpretī uzskata, ka apokaliptiskajos pravietojumos Dievs atklāj nepārrautu vēstures secību no pravieša dienām līdz pat beigu laikam. Pētot Daniēla grāmatu, mēs redzēsim, ka katra lielā atklāsmē grāmatā (Dan 2, 7, 8, 11) atkārto šo vēsturisko izklāstu no dažādām perspektīvām un ar jaunām detaļām. Adventistu celmlauži, tai skaitā Elena Vaita, izprata Daniēla un Atklāsmes grāmatas pravietojumus no vēsturiskās perspektīvas.

Izlasi 4Moz 14:34 un Ec 4:5, 6. Ko parasti aino "diena" pravietiskajā valodā? _____

Pētot Daniēla grāmatu, mums vajadzētu arī paturēt prātā, ka pravietiskais laiks tiek mērīts pēc gada/dienas principa. Tas ir, diena pravietojumā parasti atbilst vienam gadam reālajā vēsturiskajā laikā. Tādējādi, piemēram, 2300 vakaru un rītu pravietojumu vajadzētu saprast kā atsauci uz 2300 gadiem (Dan 8:14). Tieši tāpat 70 nedēļu pravietojums ir jāsaprot kā 490 gadu periods (Dan 9:24–27).

Šī laika skala, šķiet, ir pareiza dažu nenoliedzamu iemeslu dēļ: (1) tā kā atklāsmē ir simboliska, arī laikiem, kas tajā ir norādīti, ir jābūt simboliskiem; (2) tā kā atklāsmē attēlotie notikumi notiek ilgākā laika periodā, pat līdz "gala laikam" dažos gadījumos, laika periods, kas ir saistīts ar šiem pravietojumiem, arī ir attiecīgi skaidrojams; (3) gada/dienas princips ir apstiprināts Daniēla grāmatā. Skaidrs piemērs ir redzams 70 nedēļu pravietojumā, kas sniedzas no ķēniņa Artakserksa dienām līdz pat Jēzus kā Mesijas nākšanai. Tāpēc visnepārprotamākais un pareizākais veids, kā saprast Daniēla grāmatā dotos pravietiskā laika periodus, ir izskaidrot tos saskaņā ar gada/dienas principu.

Daži no šiem laika pravietojumiem attiecas uz simt, pat uz tūkstoš gadiem. Ko tam vajadzētu mums mācīt par pacietību? _____

Daniēla grāmatas aktualitāte mūsdienās

Lai gan rakstīta pirms 2500 gadiem, Daniēla grāmata arī 21. gadsimtā joprojām ir ļoti aktuāla Dieva ļaudīm. Mums visiem vajadzētu pievērst uzmanību trīs jomām, kurās Daniēls var būt mums aktuāls.

– *Dievs ir mūsu dzīves augstākais Valdnieks.* Pat tad, ja kaut kas iet greizi, Dievs ir visvarens un izved mūs cauri cilvēku rīcības dīvainībām, lai nodrošinātu saviem bērniem vislabāko. Daniēla pieredze Babilonijā līdzinās Jāzepa piedzīvotajam Ēģiptē un Esteri Persijā. Šie trīs jaunie cilvēki bija gūstekņi svešā zemē un atradās nomācošā pagānu tautu varā. Paviršam novērotājam viņi var likties vāji un Dieva pamesti. Tomēr Kungs viņus stiprināja un izmantoja spēcīgos veidos. Piedzīvojot pārbaudījumus, ciešanas un pretestību, mēs varam atskatīties uz to, ko Dievs darīja Daniēla, Jāzepa un Esteres labā. Mēs varam būt pārliecināti, ka Kungs paliek mūsu Kungs, un Viņš nav atstājis mūs pat mūsu pārbaudījumu un kārdinājumu vidū.

– *Dievs virza vēstures gaitu.* Reizēm mēs jūtamies nemiera pilni sajukušā un bezmērķīgā pasaulē, kas ir grēka un vardarbības pilna. Bet Daniēla vēsts ir, ka Dievs visu kontrolē. Katrā Daniēla grāmatas nodaļā tiek nostiprināta vēsts, ka Dievs virza vēstures gaitu. Elena Vaita saka: “Cilvēces vēstures hronikās tautu rašanās, impēriju izcelšanās un sabrukums izskatās atkarīgs no cilvēku gribas un veiksmes. Notikumu veidošanos lielā mērā, šķiet, nosaka viņu vara, ambīcijas un kaprīzes. Bet Dieva pasaulē aizkars ir pavilkts nost, un mēs redzam aiz, pāri un cauri visām cilvēku interešu, varas un kaislību spēlēm visžēlīgā Dieva aģentus, kas klusi un pacietīgi īsteno Viņa gribu.” (“Audzināšana”, 173. lpp.)

– *Dievs nodrošina paraugu Saviem gala laika ļaudīm.* Daniēls un viņa draugi kalpo kā paraugs dzīvei tādā sabiedrībā, kuras pasaules uzskati bieži vien nesaskan ar Biblii. Kad viņi tiek spiesti pakļaut kompromisiem savu ticību un piekāpties Bābeles sistēmai, ar to noliedzot nodošanos Kungam, viņi paliek uzticīgi Dieva Vārdam. Viņu uzticības pieredze un absolūtā nodošanās Kungam ir iedrošinājums mums, kad piedzīvojam pretestību un pat vajāšanas evaņģēlija dēļ. Vienlaikus Daniēls parāda, ka ir iespējams dot ieguldījumu valsts un sabiedrības dzīvē un palikt uzticīgam Kungam.

*Izlasi Dan 9:23, Dan 10:11, 12 un Mt 10:29–31. Ko šie panti stāsta par to, kā Dievs intere-
sējas par mūsu personīgajām cīņām?* _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

“Bībele paredzēta kā vadonis visiem, kas vēlas iepazīties ar Radītāja prātu. Dievs cilvēkiem deva drošus pravietojumus, tiem kalpoja eņģeļi, un nāca pats Kristus, lai Daniēlam un Jānim atklātu lietas, kam drīz jānotiek. Svarīgie jautājumi, kas attiecas uz mūsu pestīšanu, nav atstāti noslēpumainības tumsā. Tie nav tā uzrakstīti, lai godīgs patiesības meklētājs apjuktu un nomaldītos. Ar pravieša Habakuka starpniecību Kungs sacīja: “Apraksti tevis redzēto parādību un uzraksti to (...) skaidri, lai to ikviens viegli lasa” (Habak. 2:2) Dieva Vārds būs skaidrs visiem, kas to pētīs ar lūdzošu sirdi. Ikviena sirdsskaidra dvēsele nonāks pie patiesības atzišanas. “Gaisma atspīd taisnajam” (Ps 97:11). Bet neviena draudze nepieaugs svētumā, ja tās locekļi nopietni nemeklēs patiesību kā apslēptu mantu.”

“Pētiēt Daniēla un viņa draugu piedzīvojumus. Lai gan viņi dzīvoja tur, kur dzīvoja, uz katra soļa piedzīvoja kārdinājumu izdabāt sev, viņi godāja un paaugstināja savā ikdienas dzīvē Dievu. Viņi bija apņēmušies izvairīties no visa ļaunā. Viņi atteicās nostāties uz ienaidnieka takas. Un ar bagātīgām svētībām Dievs atalgoja viņu neatlaidīgo uzticību.” (Elena Vaita “Manuscript Releases [No. 224], 4. sēj., 169., 170. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Pētot Daniēla grāmatu, mēs redzam vienu spēcīgu iezīmi. Dievs ir ne tikai Valdnieks pār visām tautām, bet arī cieši pazīst katru no mums visdziļākajā līmenī. Piemēram, kā mēs redzēsim Dan 2. nodaļā, Viņš spēja dot pagānu ķēniņam sapni. Lai spētu iekļūt kāda prātā, kamēr viņš guļ, un ielikt tajā sapni, ir vajadzīga tāda tuvība, ko ir grūti pat sākt aptvert. Vienlaikus, kā mēs redzēsim, sapņa raksturs atklāj, ka Dievs kontrolē pat pasaules milzīgās impērijas un zina, kā viss noslēgsies. Kādu mierinājumu un cerību mēs varam gūt no šiem realitātes ainojumiem? Vienlaikus kā tev liek justies tas, ka zini: Kungs ir tik tuvu, ka Viņš zina pat tavas apslēptākās domas? Kāpēc šajā kontekstā krusta apsoliņums kļūst tik svarīgs?

2. Grupā pārrunājiet atšķirību starp klasiskajiem un apokaliptiskajiem pravietojumiem. Kādus citus piemērus abiem jūs varat atrast Bībelē?

NO JERUZĀLEMES LĪDZ BĀBELEI

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

2ķēn 21:10–16, Dan 1, gal 2:19,20, Mt 16:24–26, 2kor 4:17, Jēk 1:5.

ATMIŅAS PANTS:

“Dievs piešķīra šiem četriem jaunekļiem ieskatu un saprašānu visādās gudrībās un zinībās, bet Daniēlu apveltīja ar spēju saprast visādas parādības un sapņus” (Dan 1:17).

Bībele nekaitrējas parādīt kritušās cilvēces vājības. Sākot ar 1Moz 3. nodaļu, ir skaidri atklāts cilvēces grēcīgums un tā skumjie rezultāti. Vienlaikus mēs redzam arī tādus gadījumus, kas parāda lielu uzticību Dievam, pat piedzīvojot spēcīgus pamudinājumus būt jebkam, tikai ne uzticīgam. Daži no rūgtākajiem šādas uzticības piemēriem ir redzami Daniēla grāmatā.

Tomēr, pētot Daniēla grāmatu, paturēsim prātā, ka patiesais grāmatas varonis ir Dievs. Mēs esam tik pieraduši pie stāstiem, kas uzsver Daniēla un viņa draugu uzticību, ka varam aizmirst paaugstināt Tā uzticību, kas vadīja un uzturēja šos četrus jaunos vīriešus, viņiem nonākot sadursmē ar Babilonijas impērijas varu un kārdinājumiem. Lai būtu uzticīgs, pietiek jau ar izaicinājumiem savā zemē un vietā, nemaz nerunājot par spiedienu svešā zemē, kultūrā un reliģijā. Bet cilvēces varoņi dodas preti izaicinājumam, jo, kā teica apustulis Pāvils, “es zinu, kam esmu paļāvies” (2Tīm 1:12) un viņi uzticas Tam.

Iepazīsimies ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 11. janvārī.

Dievs kā augstākais Valdnieks

Pirmajā mirklī šķiet, ka Daniēla grāmata sākas ar nomācošu sakāves aprakstu. Jūdas valsts tika pakļauta Nebukadnēcaram un tempļa trauki tika aizvesti prom no Jeruzālemes uz Sineāra zemi. Vārds “Sineāra” sastopams 1Moz 11:2 kā Bābeles torņa atrašanās vieta. Sineāra ir jaunu vēstoša zīme, jo tā sasauca ar projektu, kas sakņojas atklātā pretestībā Dievam. Bet, pat ja Bābeles celtniekiem neizdevās mēģinājums aizsniegt debesis, ārējais izskats norāda, ka Nebukadnēcars un viņa dievi – kas atradās Sineāra zemē – bija uzveikuši Israēla Dieva derību.

Tomēr Daniēla grāmatas ievadvārdi skaidri atklāj, ka Jeruzālemes sakāve nav saistīta ar Babilonijas ķēniņa pārāko varu, drīzāk tā ir notikusi, jo “Kungs nodeva Jūdas ķēniņu Jojakīmu viņa [Nebukadnēcara] rokās” (Dan 1:2). Agrāk Dievs bija paziņojis, ka, ja Viņa ļaudis aizmirsīs Viņu un lauzīs derību, Viņš sūtīs viņus kā gūstekņus uz svešu zemi. Tāpēc Daniēls zina, ka pāri Babilonijas militārajai varai Debesu Dievs ir tas, kas vada vēstures gaitu. Tas ir šis skaidrais skatījums uz Dieva virsvaldību, kas uztur šos jaunos vīriešus un dod viņiem spēku un drosmi stāties pretī kārdinājumiem un Babilonijas impērijas spiedienam.

Izlasi 2ķēn 21:10–16, 2ķēn 24:18–20 un Jer 3:13. Kāpēc Dievs nodod Jūdu un Jeruzālemi babiloniešu rokās? _____

Piedzīvojot 21. gadsimta izaicinājumus, mums ir no jauna jāiegūst tāda Dieva uztvere, kas ir tik dzīvi atspoguļota Daniēla grāmatā. Saskaņā ar šo grāmatu, Dievs, kam mēs kalpojam, ne tikai virza vēstures varas ar Savas virsvaldības palīdzību, bet arī žēlsirdīgi iejaucas Savu ļaužu dzīvē, lai nodrošinātu viņiem nozīmīgu palīdzību vajadzīgā brīdī. Kā mēs vēlāk redzēsīm, to, ko Dievs izdarīja ebreju gūstekņu labā, Viņš darīs arī Savu ļaužu labā gala laikā, neskatoties uz dažādajiem uzbrukumiem viņiem un viņu ticībai.

Kādos izaicinājumus tava ticība piedzīvo tagad, vai nu ārpus draudzes, tās iekšienē, vai arī savu personīgo rakstura trūkumu dēļ? Kā mēs varam mācīties paļauties uz Dieva spēku palīdzēt mums uzvarēt jebko, kas ir mūsu priekšā? _____

Ticība zem spiediena

Izlasi Dan 1. nodaļu. Kāds spiediens tiek izdarīts uz šiem jaunajiem vīriešiem, kam viņiem jāpakļaujas? _____

Ieradušies Babilonijā, šie jaunie cilvēki piedzīvo visnopietnākos izaicinājumus savai ticībai un pārliecībai: viņi tiek izraudzīti īpašām apmācībām, lai kalpotu ķēniņam. Senie ķēniņi bieži vien apmācīja savus vislabākos gūstekņus, lai tie kalpotu karaļa pilī un līdz ar to būtu lojāli ķēniņam un impērijas dieviem, kas viņus bija sagūstījuši. Patiešām, viss process bija ar nolūku pievērst tādai apmācībai, kuras rezultāts būtu pasaules uzskata maiņa. Daļa no šī procesa bija ebreju gūstekņu vārdu maiņa. Jauns vārds signalizē īpašnieka un likteņa maiņu. Līdz ar to, dodot gūstekņiem jaunus vārdus, babiloniešu nodoms bija izvirzīt savu autoritāti pār viņiem un piespiest viņus pieņemt Babilonijas vērtības un kultūru. Viņu sākotnējie vārdi, kas norāda uz Israēla Dievu, tika aizstāti ar vārdiem, kas godāja svešus dievus. Pie tam ķēniņš noteica, ka jauniešiem vajadzēs ēst no viņa galda. Senajos laikos ēšana no ķēniņa galda ietvēra ļoti daudz. Tā nozīmēja nedalītu uzticību ķēniņam un atspoguļoja atkarību no viņa. Tā kā ēdiens parasti tika piedāvāts impērijas dievam vai dieviem, arī ēšanai bija dziļi reliģiska nozīme. Tā acīmredzot nozīmēja ķēniņa pielūgsmes sistēmas pieņemšanu un piedalīšanos tajā.

Kā redzam, Daniēls un viņa draugi bija nonākuši izaicinošos apstākļos. Lai viņi paliktu uzticīgi Dievam un izdzīvotu impērijas nomācošajā varas sistēmā, ir vajadzīgs brīnums. Lai visu padarītu vēl sarežģītāku, pati Babilonijas pilsēta bija cilvēces sasniegumu augstākā izpausme. Babilonijas tempļu arhitektūras skaistums, debesu dārzi un Eifratas upe, kas vijās cauri pilsētai, radīja nepārspējamu varenību un godības priekšstatu. Tāpēc Daniēlam un viņa draugiem tiek piedāvāta izaugsmes iespēja un šīs sistēmas labumu un labklājības baudīšana. Viņi var pārtraukt būt ebreju gūstekņi un kļūt par karaliskiem ierēdņiem. Vai viņi atstās savus principus, lai spertu kāju uz vieglā ceļa, kas ved uz godu un slavu?

Kā puiši varēja attaisnot savas pārliecības pakļaušanu kompromisam? Kādos veidos jūs tagad piedzīvojat līdzīgus izaicinājumus, varbūt pat viltīgākus? _____

Stingra apņemšanās

Izlasi Dan 1:7–20. Mēs redzam šeit darbojamies divus faktorus: Daniēla brīvo gribu un Dieva iejaukšanos. Kāds svarīgs princips vēl šeit eksistē? _____

Šķiet, ka četri ebreju gūstekņi neiebilst pret saviem jaunajiem vārdiem. Visticamāk, viņi tur neko nevar darīt, kā vien savus ebreju vārdus izmantot, sarunājoties savā starpā. Bet attiecībā uz ēdienu un vīnu no ķēniņa galda viņu spēkos noteikti ir to ēst vai neēt. Tāpēc šeit ļoti svarīga ir četru vīru brīvā izvēle.

Ja tomēr ierēdnis var mainīt vārdu, viņš var mainīt arī ēdienkarti. Bija vismaz divi iemesli, kāpēc šie četri negribēja ēst no ķēniņa galda.

Pirmkārt, ēdieni no ķēniņa galda varēja saturēt nešķīstu gaļu (3Moz 11). Otrkārt, ēdiens vispirms tiek pienests kā maltīte dieva tēlam un tad tas tiek sūtīts apēšanai ķēniņam. Tāpēc, kad Daniēls bez kādām atrunām un viltus skaidri pasaka, ka viņa lūgumam ir reliģiska motīvācija, tas ir, pils ēdiens viņu un viņa draugus apgānīs (Dan 1:8), viņš parāda ļoti lielu drosmi.

Ieskatoties Daniēla un Babilonijas ierēdņa sarunā, redzami daži svarīgi punkti. Pirmkārt, šķiet, ka Daniēls labi saprot ierēdņa grūto situāciju, tāpēc viņš ierosina pārbaudes laiku. Desmit dienas ēdot citu ēdienu, vajadzētu būt pietiekami, lai parādītu viņu uztura labumus un līdz ar to atņemtu ierēdnim bailes. Otrkārt, Daniēla pārliecība, ka rezultāts būs tik pozitīvs tik īsā laika periodā nāk no absolūtas pašāvēlības uz Dievu. Treškārt, dārzenus uztura un ūdens izvēle norāda uz ēdienu, ko Dievs deva cilvēcei pie radīšanas (Sk. 1Moz 1:29), varbūt arī šis fakts ietekmē Daniēla izvēli. Galu galā kas var būt vēl labāks uzturs par to, ko Dievs mums ir devis pašā sākumā?

Kas tik svarīgs ir Daniēla brīvajā izvēlē, kas atver Dievam ceļu rīkoties tā, kā Viņš to dara (sk. Dan 1:9)? Kādas mācības mēs varam no tā gūt par to, cik svarīga ir mūsu izvēle?

Kā mūsu uzticībai Dievam vajadzētu ietekmēt mūsu izvēles? _____

Nevainojami un gudri

Daniēls un viņa draugi tika izraudzīti ķēniņa kalpošanā, jo viņi atbilda Nebukadnēcara noteiktajām prasībām. Saskaņā ar ķēniņu, pils ierēdņiem jābūt “nevainojamiem” un “labi izskatīgiem” (Dan 1:4, NJKV). Interesanti, ka upuriem un cilvēkiem, kas kalpoja svētnīcā, arī bija jābūt “bez vainas” (3Moz 22:17–25, 3Moz 21:16–24). Babilonijas ķēniņš, šķiet, salīdzina sevi ar Israēla Dievu tik tālu, ka pieprasa tādu pašu raksturojumu tiem, kas kalpo viņa pilī. No otras puses, šāds raksturojums netieši norāda, ka Daniēls un viņa biedri bija dzīvi upuri Dievam, piedzīvojot izaicinājumus Babilonijas impērijā.

Izlasi Gal 2:19, 20, Mt 16:24–26 un 2kor 4:17. Ko šie panti mums stāsta par to, kā mēs varam palikt uzticīgi piedzīvoto kārdināšanu vidū? _____

Dievs godā četru ebreju gūstekņu lojalitāti, un desmit dienu pārbaudes laika beigās viņi izskatās veselīgāki un labāk paēduši nekā citi apmācāmie, kuri bija ēduši no ķēniņa galda. Dievs piešķīra Saviem četriem kalpiem “ieskatu un saprašānu visādās gudrībās un zinībās”, bet tikai Daniēlam deva “spēju saprast visādas parādības un sapņus” (Dan 1:17). Šai dāvanai būs nozīmīga loma Daniēla pravietiskajā kalpošanā.

Tieši tāpat kā Dievs pagodina Savu kalpu ticību Babilonijas galmā, Viņš dod arī mums gudrību stāties pretī pasaules izaicinājumiem. No Daniēla un viņa draugu piedzīvojumiem mēs mācāmies, ka patiešām ir iespējams palikt sabiedrības netīro elementu neaptraipītiem. Mēs arī mācāmies, ka mums nav jāizolē sevi no sabiedrības un kultūras dzīves, lai kalpotu Dievam. Daniēls un viņa draugi ne tikai dzīvo tādā kultūrā, kas ir būvēta uz meliem, maldiem un mītiem, bet viņi ir arī izglītoti šajos melos, maldos un mītos. Un tomēr viņi paliek uzticīgi.

Mēs katrs piedzīvojām izaicinājumus palikt uzticīgiem tam, kam mēs ticam, par spīti kultūras un sabiedrības ietekmei, kas ir pretēja šai ticībai. Nosakiet savas kultūras negatīvos faktorus un jautājiet sev: kā man izdodas tiem nepakļauties? _____

Pēdējais pārbaudījums

Izlasi Dan 1:17–21. Kas ir četru jaunekļu veiksmes atslēga? (Sk. arī Ij 38:36, Spam 2:6, Jēk 1:5.) _____

Pēc trīs gadus ilgām apmācībām “Babilonijas universitātē”, četri ebreju puīši tiek vesti ķēniņa priekšā uz gala pārbaudījumu. Viņi bija ne tikai veselāki nekā citi studenti, viņi pārspēja tos arī zināšanās un gudrībā. Šie četri tiek nekavējoties nolikti kalpošanai ķēniņam. Mums nevajadzētu aizmirst, ka šajās “zināšanās un gudrībā”, bez šaubām, bija daudz pagānisma. Tomēr viņi to vienalga apguva, un acimredzot viņi to bija apguvuši labi, pat ja viņi tai neticēja.

Nebukadnēcars varēja domāt, ka šādiem panākumiem ir kaut kas kopīgs ar pils uzturu un apmācības programmu, ko viņi bija izgājuši. Tomēr Daniēls un viņa draugi zina (un arī stāstījums skaidri parāda), ka augstajam sniegumam nav nekā kopīga ar babiloniešu sistēmu. Viss nāk no Dieva. Kāds spēcīgs piemērs tam, ko Dievs var darīt to labā, kas Viņam uzticas! Mums nevajadzētu baidīties no mediju, valdības vai citu iestāžu nomācošās varas, kas var draudēt iznīcināt mūsu kā Dieva bērnu identitāti. Paļaujoties uz Dievu, mēs varam būt droši, ka Viņš var uzturēt mūs grūtos brīžos un pasargāt mūs visos pārbaudījumos. Galvenais mums ir vienmēr izdarīt pareizo izvēli, kad piedzīvojam izaicinājumus savai ticībai.

Lasot Dan 1. nodaļu, mēs varam mācīties dažas ļoti svarīgas mācības par Dievu: (1) Dievs kontrolē vēsturi. (2) Dievs dod gudrību, lai mēs varētu vadīt savu dzīvi mūsu kultūras un sabiedrības naidīgajā vidē. (3) Dievs pagodina tos, kas uzticas Viņam ar savu iekšējo pārliecību un dzīvesveidu.

Nodaļa noslēdzas, norādot, ka “Daniēls palika tur līdz ķēniņa Kīra pirmajam valdīšanas gadam” (Dan 1:21). Kīra pieminēšana šeit ir nozīmīga: tā nodrošina cerības mirkli piedzīvotās gūstniecības vidū. Kīrs ir viens no Dieva izredzētajiem līdzekļiem, lai atbrīvotu Viņa ļaudis un ļautu viņiem atgriezties Jeruzālemē. Lai gan nodaļa sākas ar šķietamu sakāvi un gūstniecību, tā noslēdzas ar ieskatu cerībā un atgriešanos dzimtenē. Tas ir mūsu Dievs: pat visgrūtāko dzīves brīžu vidū Viņš vienmēr atver cerības logu, lai mēs varam redzēt godību un prieku, kas ir aiz ciešanām un sāpēm.

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

“Daniēls un viņa biedri Babilonijā savos jaunības gados acīmredzot piedzīvoja lielāku veiksmi nekā Jāzeps pirmajos gados Ēģiptē. Tomēr viņi bija pakļauti rakstura pārbaudījumiem, kas nebija mazāk smagi. No salīdzinošas vienkāršības, ko viņi piedzīvoja Jūdas mājās, šie ķēnišķās izcelsmes jaunieši tika aizvesti uz visvarenāko no pilsētām, uz vislielākā monarha galmu, un viņi tika izraudzīti apmācībām ķēniņa īpašajā kalpošanā. Kārdinājumi, kas viņus apņēma samaitātajā un izšķērdīgajā galmā, bija spēcīgi. Fakts, ka viņi, Jehovas pielūdžēji, bija gūstekņi Bābelē, ka Dieva nama trauki bija novietoti Bābeles dievu templī, ka Israēla ķēniņš pats bija gūsteknis babiloniešu rokās, bija tas, ko uzvarētāji lielīgi minēja kā pierādījumus, ka viņu reliģija un ieradumi ir pārāki par ebreju reliģiju un ieradumiem. Šādos apstākļos, dziļos pazemojumos, ko bija radījusi Israēla novēršanās no Viņa baušļiem, Dievs deva Babilonai Sava pārākuma, Savu prasību svētuma un paklausības drošo rezultātu pierādījumus. Šī liecība, ko Viņš deva, varēja tikt dota tikai ar to starpniecību, kas vēl joprojām turējās pie savas uzticības.” (Elena Vaita “Audzināšana”, 54. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Grupā pārrunājiet dažādos kultūras un sabiedrības izaicinājumus, ko piedzīvo kristieši jūsu sabiedrībā. Kādi tie ir, un kā draudze var mācīties uz tiem atbildēt?
2. Padomā, cik viegli Daniēlam un citiem būtu pakļaut kompromisiem savu ticību. Galu galā babilonieši bija iekarotāji. Jūdu tauta bija sakauta. Kādus vēl vajadzēja “pierādījumus”, ka babiloniešu “dievi” ir lielāki nekā Israēla Dievs, un tāpēc Daniēlam un viņa draugiem būtu jāpieņem šis fakts? Pie kādām svarīgām Bībeles patiesībām šajā gadījumā viņi varēja turēties, kas palīdzēja viņiem pastāvēt šajā laikā? (Sk. Jer 5:19, Jer 7:22–34.) Ko tam vajadzētu stāstīt mums par to, cik svarīgi ir zināt Biblii un saprast “ši laika patiesību”?
3. Kāpēc uzticība ir tik svarīga ne tikai mums pašiem, bet arī tiem, kam mūsu uzticīgā liecība stāsta par tā Kunga raksturu, kam mēs kalpojam?

NO NOSLĒPUMA LĪDZ ATKLĀSMEI

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Dan 2:1–16, Apd 17:28, Dan 2:17–49, Ps 138, Jņ 15:5, 5Moz 32:4, 1Pēt 2:4.

ATMIŅAS PANTS:

“Daniēls atbildēja un sacīja: ‘Slavēts lai ir Dieva Vārds no mūžības uz mūžību, jo Viņam pieder gudrība un vara!’” (Dan 2:20).

Ap Grenlandi esošajos ūdeņos ir daudz un dažāda izmēra aisbergu. Reizēm mazie ledus gabali peld vienā virzienā, bet to masīvie līdzinieki – citā. Notiek tas, ka virsējie vēji dzenā mazos, turpretī milzīgās ledus masas nes dziļās okeāna straumes. Ja mēs pārdomājam tautu celšanos un krišanu vēsturē, tad ir līdzīgi kā ar virsējiem vējiem un okeāna straumēm. Vēji aino visu, kas mainās un ir neparedzams, piemēram, cilvēka griba. Bet vienlaikus ar šīm brāzmām un lēno vēju darbojas vēl kāds spēks, pat vēl spēcīgāks un ļoti līdzīgs okeāna straumēm. Tā ir Dieva gudro un visvareno nodomu drošā kustība. Kā Elena Vaita teica: “Līdzīgi kā zvaigznes bezgalīgajā telpā iet savu noteikto ceļu, Dieva nodomi nezina ne steigas, ne kavēšanos.” (“Laikmetu ilgas”, 32. lpp.) Lai gan tautu celšanās un krišana, ideoloģijas un politiskās partijas šķietami notiek tikai pēc cilvēku iegribām, Dan 2. nodaļa parāda, ka Debesu Dievs ir tas, kas patiesībā virza cilvēces vēsturi pretī lielajam noslēgumam.

Iepazīsimies ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 18. janvārī.

Dieva klātesamība

Izlasi Dan 2:1–16. Kādu krīzi piedzīvoja ebreji sapņa dēļ, ko Kungs deva ķēniņam? _____

Sapņi senajā pasaulē tika uztverti ļoti nopietni. Ja sapnis likās ļauna priekšnojauta, tad tas bieži vien norādīja uz tuvojošos nelaimi. Tāpēc ir saprotams, ka Nebukadnēcars kļūst satraukts par sapni, ko vairs nevar atcerēties, padarot visu vēl draudošāku. Babiloniešu eksperti ticēja, ka dievi var atklāt sapņu skaidrojumu, bet šī sapņa gadījumā nav nekas, ko eksperti varētu darīt, jo ķēniņš sapni ir aizmirsis. Ja sapņa saturs viņiem tiktu atklāts, viņi varētu nākt klajā ar tā skaidrojumu, lai izpatiktu ķēniņam. Bet šajā nedzirdētajā situācijā, kad sapņa eksperti nespēj pateikt ķēniņam, par ko ir viņa sapnis, viņi ir spiesti atzīt, ka “nav neviena, kas varētu izpildīt ķēniņa prasību kā vien dievi, bet tie nedzīvo starp mirstīgiem cilvēkiem” (Dan 2:11).

Ārkārtīgi neapmierināts, ķēniņš pavēl, lai visi gudrie Babilonijā tiek nogalināti. Šāds zvēriskums senajā pasaulē nebija nekas jauns. Vēsturiskie avoti apliecina, ka, sazvērestības dēļ Dārijs I nogalināja visus māgus un Kserkss nogalināja inženierus, kas bija uzbūvējuši tiltu, kurš sabruka. Kad Nebukadnēcars izdod dekrētu, Daniēls un viņa draugi ir tikko pabeiguši apmācības un ir uzņemti ķēniņa ekspertu lokā. Šī iemesla dēļ ķēniņa izdotsais nāves dekrēts attiecas arī uz viņiem. Oriģinālvalodā norādīts, ka nogalināšana sākas nekavējoties, un Daniēlam un viņa draugiem ir jābūt nākamajiem. Bet Daniēls “gudri un saprātīgi” (Dan 2:14) vērsas pie Arioha, cilvēka, kas ir atbildīgs par nāvessodu izpildi. Galu galā Daniēls lūdz laiku pašam ķēniņam, lai atrisinātu sapņa mistēriju. Interesanti, lai gan ķēniņš ir apšūdzējis burvjus “laika” vilkšanā, viņš piešķir “laiku”, ko prasa Daniēls. Daniēls noteikti piekrit burvjiem, ka neviens cilvēks noslēpumu atrisināt nevar, bet praviētis arī pazīst Dievu, kas var atklāt gan sapņa saturu, gan skaidrojumu.

Teologi runā par Dieva “imanenci”: lai gan Dievs ir tālu no radības, Viņš vienlga var būt tai tuvs. Ko fakts, ka Viņš dod ķēniņam Nebukadnēcaram sapni, māca mums par to, cik klātesošs Dievs var būt mums? (Sk. arī Apd 17:28.) _____

Lūgšana

Daniēls nekavējoties pasauc savus trīs draugus uz lūgšanu sanāksmi, paskaidrojot, ka viņi tiks nogalināti, ja Dievs neatklās sapni. Piedzīvojot lielu problēmu, arī mums vajadzētu atzīt, ka mūsu Dievs ir pietiekami liels, lai to atrisinātu, pat visneiespējamākajos izaicinājumos.

Izlasi Dan 2:17–23. Kādas divu veidu lūgšanas šeit tiek izsacītas? _____

Šajā nodaļā tiek minēti divi lūgšanu veidi. Pirmais ir lūgums, kurā Daniēls lūdz Dievu atklāt sapņa saturu un tā skaidrojumu (Dan 2:17–19). Šis lūgšanas vārdi nav doti, bet mums ir pateikts, ka Daniēls un viņa draugi izlūdās “no debesu Dieva žēlastību šinī noslēpumā, ka nenogalinātu Daniēlu un viņa biedrus kopā ar Bābeles gudrajiem” (Dan 2:18). Lūgšanā Dievs atbild uz viņu lūgumu un atklāj ķēniņa sapņa saturu un tā skaidrojumu. Mēs varam būt pārliecināti, ka vienmēr, kad mēs meklējam “debesu Dieva žēlastību”, mūsu lūgšanas tiek sadzirdētas, kaut arī tas nenotiek tik dramatiskā veidā, kā mēs redzējām šeit, jo Daniēla Dievs ir arī mūsu Dievs.

Atbildot uz to, ka Dievs ir atsaucies viņu lūgumam, Daniēls un viņa draugi izplūst pateicības un slavas lūgšanā. Viņi slavē Dievu par to, ka viņš ir gudrības avots un pārvalda dabu un politisko vēsturi. Šeit ir kāda svarīga mācība, ko mēs varam smelties. Lūdzot un izsakot lūgumus Dievam par tik daudzām lietām, cik bieži mēs slavējam Viņu un pateicamies par atbildētajām lūgšanām? Jēzus pieredze ar desmit lepras slimajiem nodrošina piemērotu ilustrāciju cilvēka nepateicībai. No desmit, kas tika dziedināti, tikai viens atgriezās, lai dotu “Dievam godu” (Lk 17:18). Daniēla reakcija ne tikai atgādina mums par slavas un pateicības svarīgumu, bet arī atklāj, kāds ir tā Dieva raksturs, ko mēs lūdzam. Lūdzot Viņu, mēs varam Viņam uzticēties, ka Viņš darīs to, kas ir mūsu vislabākajās interesēs, un tādējādi mums vajadzētu vienmēr Viņu slavēt un pateikties Viņam.

Izlasi Ps 138. Ko tu vari paņemt no šīs pateicības lūgšanas, kas var palīdzēt tev būt pateicīgam Dievam, neskatoties uz tavu situāciju? _____

Tēls. Pirmā daļa

*Dan 2:24–30. Ko Daniēls šeit pasaka tādu, ko mums vienmēr ir svarīgi atcerēties?
(Sk. arī Jņ 15:5.)* _____

Atbildot uz lūgšanu, Dievs atklāj sapņa saturu un tā skaidrojumu. Un Daniēls nevilcinās pastāstīt ķēniņam, ka noslēpuma risinājums nāk no “Debesu Dieva”. Pirms Daniēls atklāj sapņa saturu un tā skaidrojumu, viņš min ķēniņa neizteiktās domas un bažas, kad viņš neaizmidzis gulēja gultā. Šī apstākļus aprakstošā informācija tālāk uzsver vēsts ticamību, jo šādu informāciju, kas ir zināma tikai ķēniņam, Daniēls noteikti ir saņēmis no pārdabiska spēka. Bet, Daniēlam turpinot atstāstīt sapņa saturu, viņš riskē izsaukt vēl kādu krīzi, jo sapnis Nebukadnēcaram noteikti nav labā vēsts.

Izlasi Dan 2:31–49. Ko sapnis pasaka par Nebukadnēcara valsts likteni? _____

Sapnis sastāv no majestātiska tēla ar galvu “no tīra zelta, tā krūtis un rokas no sudraba, tā vēders un gurni no vara. Tēla stilbi bija no dzelzs, un tā kājas pa daļai no dzelzs un pa daļai no māla” (Dan 2:32, 33). Beigās akmens “ķēra tēla dzelzs un māla kājas un sašķaidīja tās” (Dan 2:34). Viss tēls tika iznīcināts un izkaisīts kā pelavas vējā. Daniēls paskaidro, ka dažādie metāli aino vienu otram sekojošas valstības, kas nāks viena pēc otras vēstures gaitā. Nebukadnēcaram vēsts bija skaidra: Babilonija ar visu tās godību un varenību beigsies un tiks aizstāta ar citu valsti, kurai atkal sekos cita, līdz valsts būs pavisam cita rakstura un aizstās tās visas: Dieva mūžīgā valsts, kas ilgs bezgalīgi.

Padomā, cik pārejošas un īslaicīgas ir visas cilvēciskās lietas. Ko šis fakts mums māca par lielo cerību, kas mums ir Jēzū un tikai Jēzū (sk. Jņ 6:54, 2kor 4:18)? _____

Tēls. Otrā daļa

Izlasi vēlreiz sapni un tā skaidrojumu (Dan 2:31–49). Ko tas mums māca par to, ka Dievs zina pasaules vēsturi jau iepriekš? _____

Pravietojums, kas izteikts Nebukadnēcara sapnī, sniedz vispārēju pravietisku ieskicējumu, kas darbojas kā mērs, ar kura palīdzību skaidrot detalizētākos Dan 7., 8. un 11. nodaļas pravietojumus. Arī Dan 2. nodaļa nav pravietojums ar nosacijumiem. Tas ir apokaliptiskais pravietojums: konkrēts paredzējums tam, ko zināja Dievs un kas notiks nākotnē.

1. *Zelta galva* aino Babiloniju (626.–539. g. pr. Kr.). Patiešām, neviens cits metāls nevarētu labāk par zeltu aino Babilonijas impērijas varu un bagātību. Bībele to sauc par “zelta pilsētu” (Jes 14:4) un “zelta kausu Tā Kunga rokā” (Jer 51:7, salīdzini ar Atkl 18:16). Senais vēsturnieks Hērodots ziņo, ka pilsētu rotāja daudz zelta.

2. *Sudraba krūtis* un rokas ir Medopersijas simbols (539.–331. g. pr. Kr.). Tieši tāpat, kā sudrabam ir mazāka vērtība nekā zeltam, Medopersijas impērija nekad nav sasniegusi tādu krāšņumu kā Babilonija. Pie tam sudrabs ir arī atbilstošs simbols persiešiem tāpēc, ka viņi izmantoja sudrabu savā nodokļu sistēmā.

3. *Vēders un gurni* no bronzas simbolizē Grieķiju (331.–168. g. pr. Kr.). Ec 27:13 attēlo grieķus, tirgojamies ar bronzas traukiem. Grieķu kareivji izcēlās ar saviem bronzas ieročiem. Viņu ķiveres, vairogi un kaujas cirvji sastāvēja no misiņa. Hērodots stāsta, ka Psametikus I no Ēģiptes uzbrūkošajos grieķu pirātos redzēja pravietojuma piepildījumu, kas vēstīja, ka “bronzas vīri nāk no jūras”.

4. *Kājas no dzelzs* atbilstoši aino Romu (168. g. pr. Kr.–m. ē. 476. g.). Kā Daniēls paskaidroja, dzelzs aino Romas impērijas iznīcinošo varu, kas pastāvēja ilgāk nekā iepriekšējās valstis. Dzelzs bija ideāls metāls impērijas ainošanai.

5. *Kājas daļēji no dzelzs*, daļēji no māla aino sadalīto Eiropu (m. ē. 476. g.–Kristus otrā nākšana). Dzelzs un māla sajaukums ir atbilstošs ainojums tam, kas notika pēc Romas impērijas sadalīšanās. Lai gan ir bijuši daudzi mēģinājumi apvienot Eiropu, sākot no laulības savienībām starp karaļnamiem līdz pat tagadējai Eiropas Savienībai, šķelšanās un nespēja vienoties ir dominējusi un saskaņā ar šo pravietojumu tas tā paliks līdz Dieva mūžīgās valsts nodibināšanai.

Akmens

Izlasi Dan 2:34, 35, 44, 45. Ko šie panti māca par mūsu pasaules galējo likteni? _____

Sapnis pievēršas tam, kas notiks “pēdējās dienās” (Dan 2:28). Lai arī cik spēcīgas un bagātas tās varbūt bija, metāla (un māla) valstības nav nekas vairāk kā ievads akmens valstības nodibināšanai. Lai gan zināmā mērā metāls un māls var būt cilvēka ražots produkts, akmens sapnī nāk, cilvēka rokas neaizskarts. Citiem vārdiem, lai gan katra no iepriekšējām valstīm izbeidzās, valstība, ko aino akmens, pastāvēs mūžīgi. Klints metafora bieži simbolizē Dievu (piem., 5Moz 32:4, 1Sam 2:2, Ps 18:31) un akmens līdzīgi var aino Mesiju (Ps 118:22, 2Pēt 2:4, 7). Līdz ar to nekas nav atbilstošāks par akmeni, lai simbolizētu Dieva mūžīgās valstības nodibināšanu.

Daži iebilst, ka akmens valstība tika nodibināta Jēzus laicīgās kalpošanas laikā un ka evaņģēlija izplatīšana ir kā zīme, ka Dieva valstība ir pārņēmusi visu pasauli. Tomēr akmens valsts sākas tikai pēc tam, kad ir kritušas četras galvenās valstis un cilvēces vēsture ir sasniegusi tādu sadalīto valstu laiku, kādā aino tēla pēdas un kāju pirksti. Šis fakts izslēdz iespēju, ka pravietojums varētu būt piepildījies 1. gadsimtā, jo Jēzus šis zemes kalpošana notika Romas – ceturtais valsts valdīšanas – laikā.

Bet akmens paver ceļu kalnam. Tas ir, “akmens, kas satrieca tēlu, kļuva par lielu kalnu, kas piepildīja visu zemi” (Dan 2:35). Šis kalns atgādina Ciānas kalnu, uz kura atradās templis, kas bija tiešs ainojums Dieva mūžīgajai valstībai Vecās Derības laikos. Interesanti, ka akmens, kas atšķēlās no kalna, pats kļuva par kalnu. Šis kalns, kas saskaņā ar pantu jau pastāv, visdrīzāk norāda uz Debesu Ciānu, Debesu svētnīcu, no kurienes Kristus nāks nodibināt Savu mūžīgo valstību. Šis valsts galējais piepildījums būs Jeruzāleme, kas nāks no Debesīm (Atkl 21:1–22:5).

Dan 2. nodaļa līdz šim ir bijusi precīza attiecībā uz visām valstīm. Kāpēc tad ir loģiski un gudri uzticēties pravietojumam par pēdējās valsts – Dieva mūžīgās valstības – nākšanu? Kāpēc ir nesaprātīgi neticēt pravietojumam? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Ir noderīgi ievērot, ka Dan 2. nodaļas tēls ir veidots no zelta un sudraba, metāliem, kas saistīti ar ekonomisku varu. Tēls ir taisīts arī no bronzas un dzelzs, kas tika izmantoti darbarīkiem un ieročiem, un no māla, kas senajā pasaulē tika izmantots literāriem un mājsaimniecības nolūkiem. Līdz ar to tēls sniedz dzīvu cilvēces un tās sasniegumu ainojumu. Visatbilstošāk tēla atsevišķās anatomiskās daļas izsaka pasaules valstu secību un pēdējo sadalīšanos, kas valdīs cilvēces vēstures pēdējās dienās. Tomēr akmens ir skaidri attēlots kā kaut kas tāds, kas nav veidots ar “cilvēka rokām” (Dan 2:45), – kā spēcīgs atgādinājums pārdabiskajam noslēgumam, kas nāks pār šo laicīgo pasauli un visiem cilvēciskajiem sasniegumiem.

Lai gan “ar neapbruņotu aci cilvēces vēsture var likties haotiska spēku un pretspēku spēle, .. Daniēls pārlicina mūs, ka aiz visa tā stāv Dievs, noraugoties uz šiem spēkiem un darbojoties pasaulē, lai panāktu to, ko Viņš uzskata par vislabāko.” (William H. Shea, Daniel: A Reader’s Guide [Nampa, ID: Pacific Press, 2005], 98. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Cik labi ir zināt, ka visa šīs pasaules haosa un ciešanu vidū Dievs visu kontrolē un beigās darīs visam godības pilnu galu. Kāda ir mūsu loma, cenšoties darīt labu, kur un kā vien varam, lai palīdzētu remdēt ciešanas, kas pastāv šajā kritušajā pasaulē?

2. Kā mēs varam izskaidrot to, ka Daniēls un gūstekņi strādāja tik cieši kopā un uzticīgi pagānu vadītājiem, kas bija izdarījuši tik daudz posta Daniēla tautai?

3. Kā mēs uzzinājām, daži apgalvo, ka akmens, kas atdalās bez cilvēka roku palīdzības, attiecas uz evaņģēlija izplatīšanu pasaulē. Tas tā var būt daudzu iemeslu dēļ, ieskaitot Dan 2:35, kur teikts, ka akmens satrieks visas iepriekšējās tautas un ka “vējš tās aiznesa, tā ka no tām nekā vairs nepalika”. Tas nenotika pēc krusta notikumiem. Ir vēl arī citi mēģinājumi, kas identificē akmens valsti ar draudzi, taču tie palaiž garām faktu, ka akmens valsts aizstāj visas citas cilvēces valdīšanas formas. Tāpēc tikai Jēzus otrā nākšana var iedarbināt procesu, kas attēlots kā pravietiskā sapņa kulminācija. Kāpēc tad Jēzus otrā nākšana ir vienīgais saprātīgais skaidrojums tam, ko akmens paveic pasaules noslēgumā?

NO CEPLA LĪDZ PILIJ

Sabata pēcpusdienai

NEDEĻA PĒTĪJUMIEM:

Dan 3. nod., Atkl 13:11–18, 2Moz 20:3–6, 5Moz 6:4, 1kor 15:12–26, Ebr 11.

ATMIŅAS PANTS:

“Mūsu Dievs, ko mēs godājam, var mūs izglābt no degoša cepla, un Viņš mūs izglābs no tavas rokas, ak, ķēniņ” (Dan 3:17).

“**T**ā šie jaunieši Svētā Gara pilni paziņo visai tautai par savu ticību, ka Tas, ko viņi pielūdz, ir vienīgais patiesais un dzīvais Dievs. Šī viņu ticības atklāšana bija visdairunīgākā principu prezentēšana. Lai iespaidotu elku pielūdžējus ar dzīvā Dieva spēku un varenību, viņa kalpiem ir jāatklāj pašiem sava godbijība pret Dievu. Viņiem ir jāparāda, ka Viņš ir vienīgais viņu pielūgsmes un slavas objekts un ka nekādi apsvērumi, pat ne dzīvības saglabāšana, nevar viņus piespiest kaut vismazākajā mērā piekāpties elkdievības priekšā. Šīm mācībām ir tieša un svarīga nozīme mūsu piedzīvojumos šajās pēdējās dienās.” (Elena Vaita “Debesu vietās”, 149. lpp.) Lai gan piedzīvot nāves draudus pielūgsmes jautājuma dēļ var likties iespējams tikai nezinātniskā māņticības laikmetā, Raksti atklāj, ka gala laikā, kad pasaule būs lielā mērā “attīstījusies”, notiks kaut kas līdzīgs, pie tam pasaules mērogā. Tāpēc, pētot šo stāstu, mēs gūsim ieskatu jautājumos, ko saskaņā ar Rakstiem piedzīvos Dievam uzticīgie.

Iepazīsimies ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 25. janvārī.

Zelta tēls

Izlasi Dan 3:1–7. Kas visdrīzāk motivē ķēniņu izveidot šo statuju? _____

Bija pagājis kāds laiks starp sapni un tēla veidošanu. Tomēr liekas, ka ķēniņš nevar vairs aizmirst sapni un faktu, ka Babilonijas vietā nāks cita vara. Nebūdamas apmierināts tikai ar zelta galvu, ķēniņš grib būt attēlots kā zelta tēls kopumā, lai pavēstītu saviem padotajiem, ka viņa valsts turpināsies visā vēsturē.

Šī lepnuma attieksme atsauc atmiņā Bābeles torņa celtniekus, kas savā augstprātībā mēģināja izaicināt pašu Dievu. Ne mazāk augstprātīgs šeit ir Nebukadnēcars. Viņš kā Bābeles valdnieks ir paveicis daudz, un viņš nevar dzīvot bez domas, ka viņa valsts beigsies. Tāpēc, cenšoties sevi paaugstināt, viņš ceļ tēlu, lai nostiprinātu savu varu un novērtētu savu padoto uzticību. Lai gan var nebūt skaidrs, vai tēls aino ķēniņu vai dievību, mums ir jāpatur prātā, ka senatnē robeža, kas šķīra politiku no reliģijas, bieži bija neskaidra, ja vispār tāda eksistēja.

Mums vajadzētu arī atcerēties, ka Nebukadnēcaream bija divas iespējas iepazīt patieso Dievu. Pirmkārt, viņš pārbaudīja jaunos ebreju un atklāja, ka viņi ir desmit reizes gudrāki nekā citi Babilonijas gudrie. Tad pēc tam, kad visiem citiem ekspertiem nebija izdevies atgādināt viņa sapni, Daniēls pastāsta viņam, ko viņš bija domājis, kāds bija sapnis un tā skaidrojums. Visbeidzot ķēniņš atzīst Daniēla Dieva pārākumu. Bet pārsteidzoši, ka iepriekšējās teoloģijas mācības nepasargā Nebukadnēcaru no atgriešanās pie elkdievības. Kāpēc? Visdrīzāk tas ir lepnums. Grēcīgi cilvēki pretojas atzīt faktu, ka viņu materiālie un intelektuālie sasniegumi ir niecība un nolemti iznīcībai. Mēs reizēm varam rīkoties līdzīgi maziem “Nebukadnēcariem”, pievērsot pārāk lielu uzmanību saviem sasniegumiem un aizmirstot, cik bezjēdzīgi tie var būt mūžības priekšā.

Kā mēs varam mācīties neiekrīst tajā pašā slazdā, kurā iekrita Nebukadnēcars? _____

Aicinājums pielūgt

Izlasi Dan 3:8–15 un Atkl 13:11–18. Kādas paralēles mēs varam redzēt starp to, kas notiek Daniēla laikā un kas notiks nākotnē? _____

Zelta tēls Dūra līdzenumā, kura nosaukums akadiešu valodā nozīmē “ar mūri apjozta vieta”, rada milzīgas svētnīcas iespaidu. It kā ar to vēl nebūtu diezgan, netālu esošais ceplis atgādina altāri. Babiloniešu mūzikai vajadzētu būt daļai no liturģijas. Septiņi dažādi mūzikas instrumentu veidi tiek uzskaitīti, it kā lai parādītu, ka apbrīnas izteikšanas protokols ir izpildīts pilnībā un tas ir ietekmīgs.

Mūsdienās mēs no visām pusēm tiekam bombardēti ar aicinājumiem pieņemt jaunu dzīvesveidu, jaunas ideoloģijas un atmest savu nodošanos Dieva autoritātei, kā tā ir izteikta Viņa Vārdā, un nodot savu uzticību mūsdienai Babilonijas impērijas turpinātājiem. Pasaules valdzinājums reizēm liekas neatvairāms, bet mums vajadzētu atgādināt sev, ka mūsu augstākā uzticība pieder Dievam Radītājam.

Saskaņā ar pravietisko kalendāru mēs dzīvojam zemes vēstures pēdējās dienās. Atkl 13. nodaļa pasludina, ka zemes iedzīvotāji tiks aicināti kalpot zvēra tēlam. Šī vara panāks to, ka “visi, lielie un mazie, bagātie un nabagie, brīvie un vergi, uzspiež zīmi uz savas labās rokas vai uz pieres” (Atkl 13:16).

Ir nosauktas sešas cilvēku kategorijas, kas parādīs uzticību zvēra tēlam: “Lielie un mazie, bagātie un nabagie, brīvie un vergi.” Arī zvēra skaitlis, kas ir 666, uzsver sešinieku. Tas parāda, ka tēls, ko uzcēla Nebukadnēcars, ir tikai ilustrācija tam, ko eshatoloģiskā Babilonija darīs pēdējās dienās (sk. Dan 3:1, lai iepazītos ar seši un sešdesmit). Tāpēc mēs darām labi, ja pievēršam rūpīgu uzmanību tam, kas tiek atklāts šajā stāstījumā un kā Dievs savā visvarenībā vada pasaules notikumus.

Pielūgsme nav vienkārša zemošanās kaut kā vai kāda priekšā un atklāta augstākās uzticības apliecināšana vārdiem. Kādos veidos, kas var būt daudz viltīgāki, mēs vēl varam nonākt pie kā cita, nevis mūsu Kunga, pielūgsmes? _____

Pārbaudījums ugunī

Trim ebrejiem ķēniņa uzspiestā tēla pielūgsmē ir kliecējošs viltojums pielūgsmēi templī Jeruzālemē, ko viņi bija piedzīvojuši savos bērnības gados. Lai gan viņi ieņem amatus impērijā un ir uzticīgi ķēniņam, viņu uzticība Dievam ierobežo uzticību cilvēkiem. Viņi noteikti ir labprātīgi turpināt kalpot ķēniņam kā uzticīgi administratori, tomēr viņi nevar pievienoties ceremonijai.

Izlasi 2Moz 20:3–6 un 5Moz 6:4. Ko šie panti pasaka tādu, kas pavisam droši ietekmēja nostāju, kādu ieņēma šie vīri?

Sekojojot ķēniņa izdotajām norādēm, visiem ļaudīm, izdzirdot mūziku, vajadzēja noliekties un pielūgt zelta tēlu. Tikai trīs – Sadrahs, Mesahs un Abednego – uzdrošinājās nepaklausīt ķēniņam. Daži babilonieši nekavējoties nodeva šo lietu ķēniņa uzmanībai. Apsūdzētāji gribēja saniknot ķēniņu, sakot: (1) ķēniņš pats bija tas, kas šos trīs jauniešus iecēla pār Babilonijas provincēm, (2) jūdu vīri nepielūd ķēniņa dievus, un (3) viņi nepielūd zelta tēlu, ko ķēniņš ir uzstādījis (Dan 3:12). Bet, neskatoties uz to, cik ķēniņš bija saniknots, viņš piedāvāja trim vīriem otro iespēju. Ķēniņš ir labprātīgs atkārtot visu procesiju, lai šie vīri varētu atteikties no savas ieņemtās nostājas un pielūgt tēlu. Ja viņi arī šajā reizē atteiksies, viņi tiks iemesti degošā ceplī. Un Nebukadnēcars noslēdz savu aicinājumu ar augstprātīgu saukli: “Kas būtu tāds dievs, kas jūs varētu izglābt no manas rokas?” (Dan 3:15).

Pārdabiskas drosmes apveltīti, viņi atbild ķēniņam: “Mūsu Dievs, ko mēs godājam, var mūs izglābt no degoša ceplā, un Viņš mūs izglābs no tavas rokas, ak, ķēniņ. Bet, ja Viņš to arī nedarītu, tad tev būs zināt, ak, ķēniņ, ka mēs negodāsim tavus dievus un nepielūgsim to zelta tēlu, ko tu uzstatīji” (Dan 3:17, 18).

Lai gan viņi zināja, ka viņu Dievs var izglābt, tomēr viņiem nebija garantijas, ka Viņš to darīs. Neskatoties uz to, viņi atteicās paklausīt ķēniņa pavēlēm, pat zinot, ka viņi var tikt sadedzināti dzīvi. Kur mēs varam iegūt šāda veida ticību?

Ceturtais vīrs

Izlasi Dan 3:19–27. Kas notiek? Kas ir ceturtais persona ugunī? _____

Iemetis ugunī uzticīgos ebrejus, Nebukadnēcars pārsteigts ierauga, ka ceplī ir vēl ceturtais persona. Pēc savas labākās saprašanas ķēniņš identificē to kā “Dieva Dēlu” (Dan 3:25).

Ķēniņš nevarēja pateikt neko vairāk, bet mēs zinām, kas ir ceturtais persona. Tā parādās Ābrahāmam pirms Sodomas un Gomoras izpostīšanas, cīnās ar Jēkabu pie Jabokas strauta un atklāj Sevi Mozum degošā krūmā. Tas ir Jēzus Kristus pirms iemiesošanās, kas nāk parādīt, ka Dievs iestājas par Saviem ļaudīm viņu grūtībās.

Elena Vaita saka: “Bet Kungs savējos neaizmirsā. Kad Viņa liecinieki tika iemesti ceplī, tiem cilvēka izskatā pievienojās pats Pestītājs, un viņi kopīgi staigāja liesmu vidū. Karstumu un aukstumu noteicošā Kunga klātbūtnē uguns zaudēja savas iznīcinošās spējas.” (“Pravieši un ķēniņi”, 508., 509. lpp.)

Kā Dievs saka Jesajas grāmatā: “Kad tu iesi caur ūdeņiem, Es būšu pie tevis, un caur straumēm, tās tevi nepārplūdinās; kad tu iesi caur uguni, tu nesadegsi, uguns liesmas tev nekaitēs!” (Jes 43:2).

Lai gan mēs mīlam tādus stāstus kā šie, rodas jautājums par citiem, kas nav brīnumainā kārtā atbrīvoti no savas ticības vajāšanas. Šie vīri noteikti zināja Jesajas un Caharjas piedzīvoto, kurus nogalināja bezdievīgi ķēniņi. Visā svētajā vēsturē līdz pat mūsu dienām uzticīgi kristieši ir izcietuši briesmīgas ciešanas, kas viņiem beidzās nevis ar brīnumainu atbrīvošanu, bet ar sāpīgu nāvi, vismaz šajā dzīvē. Šeit ir viens gadījums, kurā uzticīgie piedzīvoja brīnumainu atbrīvošanu, bet, kā mēs zinām, šādas lietas parasti nenotiek.

No otras puses, kādu brīnišķīgu atbrīvošanu piedzīvos visi Dieva uzticīgie ļaudis, neskatoties uz viņu šīs zemes likteni? (Sk. 1kor 15:12–26.) _____

Šādas ticības noslēpums

Pārdomājot Sadraha, Mesaha un Abednego piedzīvoto, mēs varētu jautāt sev: “Kur slēpjas šādas stipras ticības noslēpums?” Kā viņi varēja būt labprātīgi drīzāk sadept dzīvi, nekā pielūgt tēlu? Padomā par visiem tiem veidiem, kā viņi varēja attaisnot zemošanos tēla priekšā, pakļaujoties ķēniņa pavēlēm. Un tomēr, neskatoties uz to, ka viņi saprata, ka dodas drošā nāvē, kā tas ir noticis ar daudziem citiem, viņi tik un tā stāvēja stingri.

Izlasī Ebr 11. nodaļu. Ko tā stāsta mums par to, kas ir ticība? _____

Lai attīstītu šādu ticību, mums ir jāsaprot, kas ir ticība. Daži cilvēki uztver ticību kvantitatīvi. Viņi to mēra pēc atbildēm, ko šķietami ir saņēmuši no Dieva. Viņi dodas uz iepirkšanās centru un lūdz, lai tur būtu, kur novietot mašīnu. Ja viņiem izdodas atrast vietu uzreiz, kad viņi tur ierodas, viņi secina, ka viņiem ir stipra ticība. Ja visas vietas ir pilnas, viņi var domāt, ka ticība Dievam nav pietiekami liela, lai Viņš uzklausītu viņu lūgšanas. Šāda ticības izpratne ir bīstama, jo tā cenšas manipulēt ar Dievu un nerēķinās ar Dieva valdīšanu un gudrību.

Patiešām, patiesa ticība, kādu parādīja Daniēla draugi, tiek mērīta pēc tā, kāda kvalitāte ir mūsu attiecībām ar Dievu un no tā izrietošās absolūtās uzticības Viņam. Patiesa ticība necenšas saistīt Dieva gribu, lai tā saskanētu ar mūsējo. Drīzāk tā pakļauj mūsu gribu Dieva gribai. Kā mēs redzējām, trīs ebreju puiši precīzi nezina, kas Dievam ir padomā, kad viņi nolemj izaicināt ķēniņu un palikt uzticīgi Dievam. Viņi nolemj stāvēt par patiesību, neskatoties uz sekām. Tas ir tas, kas patiešām raksturo nobriedušu ticību. Mēs parādām īstu ticību, ja lūdzam Dievu pēc tā, ko mēs gribētu, bet uzticamies Viņam, ka Viņš darīs vislabāko, pat ja tajā brīdī mēs nesaprotam, kas notiek un kāpēc.

Kā mēs varam vingrināt ticību ik dienas, pat “mazās lietās”, kas var palīdzēt augt mūsu ticībai, lai ar laiku mēs būtu gatavi lielākiem izaicinājumiem? Kāpēc pārbaudījumi “mazās lietās” lielā mērā ir vissvarīgākie? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

“Ebreju jauniešu piedzīvojums Duras klajumā sniedz svarīgas mācības. Mūsu dienās daudzi Dieva kalpi, lai gan nebūs darījuši neko ļaunu, tiks pakļauti pazemojumiem un vajāšanām no tiem, kas, sātana iedvesmoti, ir pildīti ar naidu un reliģisku fanātismu. Cilvēku dusmas sevišķi vērsīsies pret tiem, kuri svētīs ceturtdā baušļa sabatu, līdz beidzot ar vispārēju dekrētu paziņos, ka tie ir pelnījuši nāvi.

Bēdu laiks no Dieva ļaudīm prasīs nesvārstīgu uzticību. Viņa bērniem būs jāapliecina, ka tie pielūdz vienīgi Viņu un ka nekādi apsvērumi, pat dzīvības zaudēšana, tos nespēj piespiest pat uz vismazāko piekāpšanos neīstajai dievkalpošanai. Uzticīgai sirdij grēcīgu, mirstīgu cilvēku pavēles blakus mūžīgā Dieva Vārdam zaudēs jebkādu nozīmi. Tie paklausīs patiesībai, kaut arī pēc tam sekotu cietums, izsūtīšana vai nāve.” (Elena Vaita “Pravieši un ķēniņi”, 512., 513. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Izlasi 1Pēt 1:3–9. Kāpēc Dievs dažus glābj no ciešanām, bet citus neglābj? Vai arī atbildes uz tādiem jautājumiem kā šis ir kaut kas tāds, ko mēs šobrīd vēl nesaprotam? Kāpēc mums ir jāuzticas Dieva labestībai, neskatoties uz vilšanos gadījumos, kad nenotiek brīnumpilna atbrīvošana?

2. Ja šis starpgadījums būtu beidzies ar ebreju vīru nāvi degošā ceplī, kādas mācības mēs tik un tā varētu no tā smelties?

3. Ņemot vērā mūsu izpratni par pēdējo dienu notikumiem, kāds būs jautājums, ārējā zīme, kas parādīs, ko mēs pielūdzam? Ko tam vajadzētu mums liecināt par to, cik svarīgs patiesībā ir sabats?

4. Izlasi Lk 16:10. Kā Kristus vārdi šeit palīdz mums saprast, ko patiesībā nozīmē dzīvot ticībā?

5. Izlasiet vēlreiz Dan 3:15, kur Nebukadnēcars saka: “Kas būtu tāds dievs, kas jūs varētu izglābt no manas rokas?” Kā jūs atbildētu uz šo jautājumu?

NO LEPNUMA LĪDZ PAZEMĪBAI

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Dan 4:1–33, Sak 14:31, 2ķēn 20:2–5, Jon 3:10, Dan 4:34–37, Fil 2:1–11.

ATMIŅAS PANTS:

“Es teicu to Visuaugstāko, es slavēju un pagodināju To, kas dzīvo mūžīgi, kura vara un valdonība ir mūžīga un kura ķēniņa valstība paliek uz radu radiem” (Dan 4:31).

Lepnums ir nosaukts par pirmo grēku. Vispirms tas parādījās Debesu galma eņģeli Luciferā. Tāpēc Dievs ar Ecehiēla starpniecību saka: “Tava sirds bija palikusi lepna tava skaistuma dēļ, tu savu gudrību pazaudēji aiz ārējā spožuma. Tādēļ Es nogāzu tevi pie zemes ķēniņu acu priekšā, lai tie priecājas par to, kā tev klājies” (Ec 28:11).

Lepnums noveda pie Lucifera krišanas, tāpēc tagad viņš iedvēš lepnumu cilvēkos, tādējādi vadot viņus pret Dievu un tā pa ceļu uz leju pretī iznīcībai. Mēs visi esam krituši cilvēki, kas savā eksistencē ir atkarīgi no Dieva. Jebkuras mums dotās dāvanas, jebkas, ko mēs paveicam ar šīm dāvanām, nāk tikai no Dieva. Līdz ar to kā mēs uzdrošināties būt lepmi, lielīgi vai augstprātīgi, ja patiesībā visā, ko mēs darām, vajadzētu valdīt pazemībai?

Nebukadnēcaram bija vajadzīgs ilgs laiks, lai saprastu pazemības svarīgumu. Pat ceturtnās būtnes parādīšanās degošajā ceplī (sk. pagājušo nedēļu) nemaina viņa dzīves virzienu. Tikai pēc tam, kad Dievs atņēma viņam valstību un sūta viņu dzīvot ar lauka zvēriem, ķēniņš ierauga savu patieso stāvokli.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 1. februārī.

Vai šī nav tā lielā Bābele?

Izlasi Dan 4:1–33. Kas notiek ar ķēniņu un kāpēc? _____

Dievs dod Nebukadnēcaram otru sapni. Šoreiz ķēniņš sapni neaizmirst. Bet, tā kā Babilonijas eksperti atkal cieš neveiksmi, ķēniņš pasauc Daniēlu, lai tas viņam izskaidrotu sapni. Sapnī ķēniņš redz lielu koku, kas sniedzas līdz debesīm, un kāda Debesu būtne pavēl šo koku nocirst. Tikai celms un saknes paliks zemē un tiks slacinātas ar Debesu rasu. Bet Nebukadnēcaru droši vien visvairāk satrauca tā sapņa daļa, kurā Debesu būtne teica: "Tevi izstums no cilvēku sabiedrības, tu mitīsi pie lopiem laukā, zāli tev dos ēst kā lopiem laukā, debess rasa tev slacinās; septiņi gadi pāries tev pāri" (Dan 4:22). Atzīstot sapņa nopietnību, Daniēls pieklājīgi izsaka vēlēšanos, lai sapnis attiektos uz ķēniņa ienaidniekiem. Tomēr, būdams uzticīgs vēstij, ko izteica sapnis, Daniēls redz, ka patiesībā sapnis attiecas uz ķēniņu pašu.

Koki Bībelē parasti tiek lietoti kā simboli ķēniņiem, tautām un impērijām (Ec 17; 31; Hoz 14; Cah 11:1, 2; Lk 23:31). Tāpēc lielais koks ir atbilstošs apzīmējums augstprātīgajam ķēniņam. Dievs dod Nebukadnēcaram varu un valdīšanu, tomēr viņam joprojām neizdodas nonākt pie atziņas, ka viss, kas viņam pieder, nāk no Dieva.

Pievērsies Dan 4:30. Ko ķēniņš pasaka tādu, kas parāda, ka viņš vēl joprojām nav aptvēris brīdinājumu, ko Kungs viņam ir devis? _____

Varbūt lepnums ir bīstams ar to, ka tā dēļ mēs varam aizmirst, cik mēs visā esam atkarīgi no Dieva. Ja reiz mēs to aizmirstam, mēs stāvam uz bīstama pamata.

Ko tu esi paveicis savā dzīvē? Vai tu vari ar to lepoties, nebūdams lielīgs? Ja jā, tad kā?

Pravieša brīdināts

Izlasi Dan 4:24. Ja neskaita brīdinājumu par drīzajiem notikumiem, ko Daniēls saka, lai ķēniņš dara, un kāpēc? (Sk. arī Sak 14:31.) _____

Daniēls ne tikai izskaidro sapni, viņš arī norāda Nebukadnēcaram, kā iziet no situācijas: “Tādēļ, ak, ķēniņ, pieņem manu padomu: atsvabinies no saviem grēkiem ar taisnību un no saviem noziegumiem ar žēlsirdību, to parādīdams nelaimīgiem! Varbūt tava labklājība tad varēs pastāvēt jo ilgi” (Dan 4:24).

Nebukadnēcars veic Babilonijā apjomīgu celtniecības darbu. Dārzi, kanālu sistēma un simtiem tempļu un citu ēku projektu pārvērs pilsētu par vienu no senās pasaules brīnumiem. Bet krāšņums un skaistums, vismaz daļēji, tiek panākts, ekspluatējot vergus un atstājot novārtā trūcīgos. Pie tam impērijas bagātības tiek izmantotas, lai apmierinātu ķēniņa un viņa galma izpriecas. Tādējādi Nebukadnēcara lepnums ne tikai neļauj viņam atzīt Dievu, bet padara viņu arvien nevērīgāku pret trūcīgo vajadzībām. Ņemot vērā īpašās rūpes, ko Dievs parāda trūcīgajiem, nav pārsteigums, ka no citiem iespējamajiem grēkiem, ko Daniēls varēja izcelt ķēniņa priekšā, viņš izceļ tieši nevēribu pret trūcīgajiem.

Nebukadnēcaram sniegtā vēsts nekādā ziņā nav nekas jauns. Vecās Derības pravieši bieži brīdina Dieva ļaudis no trūcīgo apspiešanas. Patiešām, redzamākais grēks, kas izsauc ķēniņa izsūtījumu trimdā, ir nevēriba pret trūcīgajiem. Galu galā līdzjūtība pret trūcīgajiem ir visaugstākā kristiešu labdarība. Turpretī ekspluatēšana un nevēriba pret trūcīgajiem ir uzbrukums pašam Dievam. Rūpējoties par trūkumā nonākušajiem, mēs atzīstam, ka Dievam pieredder vis, un tas nozīmē, ka mēs neesam īpašnieki, bet tikai Dieva īpašuma namturi.

Kalpojot citiem ar saviem īpašumiem, mēs godājam Dievu un atzīstam Viņu kā Kungu. Materiālo īpašumu vērtību un funkcijas vajadzētu noteikt tam, ka Dievs ir īpašnieks. Šajā ziņā Nebukadnēcars cieš neveiksmi, un arī mēs riskējam ar to pašu, ja neatzīstam Dieva virsvaldību pār mūsu sasniegumiem un neparādām, ka atzīstam šo realitāti, palīdzot tiem, kas ir grūtībās.

Visaugstākā noteikumi

Neskatoties uz to, ka Nebukadnēcaram pateica, lai viņš nožēlo un meklē Dieva piedošanu, viņa nelokāmais lepnums izraisa Debesu dekrēta stāšanos spēkā (Dan 4:28–33). Lai gan ķēniņš staigā pa savu pili un slavē sevi par to, ko viņš ir paveicis, viņam uznāk mentāla saslimšana, kas liek viņu izolēt no ķēniņa pils. Varbūt viņš piedzīvoja patoloģisku mentālu stāvokli, ko sauc par klīnisko likantropiju vai zoantropiju. Šāds stāvoklis liek saslimušajam uzvesties kā dzīvniekam. Mūsdienās šo slimību sauc par “sugu disforiju” – tā ir sajūta, ka ķermenis ir no nepareizās sugas un tāpēc ir vēlme būt dzīvniekam.

Izlasi 2ķēn 20:2–5; Jon 3:10 un Jer 18:7, 8. Ko šie panti stāsta mums par ķēniņa iespējām novērst sodu?

Diemžēl Nebukadnēcaram ir jāmacās pa grūto ceļu. Būdamis ķēniņš, Nebukadnēcars nespēj domāt par savām attiecībām ar Dievu. Tāpēc, atņemot ķēniņam ķēniņa autoritāti un sūtot viņu dzīvot ar lauka zvēriem, Dievs dod viņam iespēju atzīt savu pilnīgo atkarību no Viņa. Patiesībā augstākā mācība, ko Dievs grib mācīt augstprātīgajam ķēniņam, ir “Debesu noteikumi” (Dan 4:26). Patiešām, spriedumam pār ķēniņu ir pat vēl dziļāks nodoms pēc Dieva plāna, kā tas ir skaidri izteikts Debesu būtņu dekrētā: “Lai dzīvie zinātu, ka Visaugstais valda cilvēku valstībā, dod to, kam vien gribēdams, un ieceļ pār to viszemākos no cilvēkiem” (Dan 4:17, NKJV).

Citiem vārdiem, disciplinēšanai, kas tika piemērota Nebukadnēcaram, vajadzētu būt mācībai mums visiem. Tā kā mēs piederam pie “dzīvo” grupas, mums vajadzētu vairāk uzmanības pievērst galvenajai mācībai, kas mums ir jāapgūst, ka “Visaugstākais valda cilvēku valstībā”.

Kāpēc zināšanas par to, ka Visaugstais valda, ir tik svarīga mācība, ko mums apgūt? Kā šīm zināšanām vajadzētu ietekmēt to, kā mēs izturamies pret tiem, pār ko mums ir vara?

Pacel acis uz Debesīm

Izlasi Dan 4:31–34. Kā un kāpēc ķēniņa dzīvē notiek izmaiņas? _____

Dievs ļauj pār Nebukadnēcaru nākt divainai slimībai, bet tad Viņš bez piepūles atjauno viņa mentālo stāvokli. Interesanti, ka viss izmainās, kad septiņu gadu beigās, ko bija pravietis paredzējis, sasirgušais ķēniņš paceļ savas acis uz debesīm (Dan 4:31).

“Septiņus gadus Nebukadnēcars bija pārsteigums visiem saviem padotajiem. Jo septiņus gadus viņš bija pazemots visas pasaules priekšā. Tad viņa saprāts tika atjaunots, un, raugoties pazemībā uz Debesu Dievu, viņš atzina dievišķo roku viņa sodīšanā. Viņš publiski atzina savu vainu un Dieva lielo žēlastību viņa atjaunošanā.” (Elena Vaita “Pravieši un ķēniņi”, 520. lpp.)

Nav šaubu, ka, paceļot savas acis uz Debesīm, var notikt lielas pārmaiņas. Tiklīdz ķēniņam atgriezās saprāts, viņš sniedza pierādījumus, ka ir apguvis šo mācību.

Bet šis stāsts nav tik daudz par Nebukadnēcaru kā par Dieva žēlastību. Ķēniņš ir palaidis garām trīs iepriekšējās iespējas pieņemt Israēla Dievu kā savas dzīves Kungu. Šādi gadījumi viņam bija, kad viņš atzina četru jauno jūdu gūstekņu īpašo gudrību (Dan 1. nodaļa), kad Daniēls izskaidro viņa sapni (Dan 2. nodaļa) un kad trīs ebreju vīri tiek izglābti no degošā cepļa (Dan 3. nodaļa). Ja šī izglābšanās galu galā neliek viņam kļūt pazemīgam, kas tad? Neskatoties uz valdnieka ietiepību, Dievs dod viņam ceturto iespēju, visbeidzot manto ķēniņa sirdi un atjauno viņu ķēniņa amatā (Dan 4. nodaļa). Kā Nebukadnēcara gadījums to ilustrē, Dievs dod viņam vienu iespēju pēc otras, lai atjaunotu pareizas attiecības ar Viņu. Kā raksta Pāvils daudzus gadsimtus vēlāk, Kungs “grib, lai visi cilvēki tiek izglābti un nāk pie patiesības atziņas” (1Tim 2:4). Mēs redzam šajā stāstā spēcīgu šīs patiesības piemēru.

Kā Dievs ir pazemojis tevi? Ko tu iemācījies no šīs pieredzes? Kas tev būtu jādara, lai izvairītos no tā, ka tev šī mācība ir jāmāca vēlreiz? _____

Pazemīgs un pateicīgs

Nožēlojošais ķēniņš paziņo: “Viņa priekšā pazūd nebūtībā visi zemes iedzīvotāji”

(Dan 4:32). Ņemot vērā kontekstu, kādu svarīgu domu viņš pasaka? _____

Kā mēs zinām, ka Nebukadnēcars patiešām pieņem patieso Dievu? Galvenais pierādījums ir fakts, ka Nebukadnēcars pats ir Dan 4. nodaļā ievietotās vēstules autors. Patiešām, lielākā daļa no šīs nodaļas ir vēstules transkripts, ko ķēniņš izplata pa savu milzīgo valsti. Savā vēstulē ķēniņš pastāsta par savu lepnumu un vājprātu, kā arī pazemīgi atzīst Dieva iejaukšanos viņa dzīvē. Senie monarhi nerakstītu par sevi neko pazemojošu. Patiesībā visi senie dokumenti, ko mēs zinām, pagodina ķēniņu. Tāpēc tāds dokuments kā šis, kurā ķēniņš atzīst savu lepnumu un zvēram līdzīgo uzvedību, norāda uz patiesu atgriešanos. Pie tam rakstot vēstuli, kurā viņš stāsta par savu piedzīvojumu un pazemīgi atzīst Dieva varenību, ķēniņš rīkojas kā misionārs. Viņš nevar vairs ilgāk paturēt pie sevis to, ko ir piedzīvojis un iemācījis no patiesā Dieva. Tas, ko mēs redzam šeit ķēniņa lūgšanā un slavēšanā (Dan 4:31–34), atklāj, cik reāls bija viņa piedzīvojums.

Ķēniņam tagad ir citas vērtības, un viņš spēj atzīt cilvēka varas ierobežojumus. Dziļā pateicības lūgšanā ķēniņš cildina Daniēla Dieva spēku un atzīst, ka “visi zemes iedzīvotāji viņa priekšā tiek uzskatīti par neko” (Dan 4:32). Īsāk sakot, cilvēkiem nav nekā, ar ko viņi varētu lielīties. Tāpēc šis pēdējais ieskaits Nebukadnēcara dzīvē, kas sniegts Daniēla grāmatā, parāda ķēniņu pazemīgu un pateicīgu, dziedot slavu Dievam un brīdinot mūs no lepnuma.

Protams, Dievs turpina mainīt cilvēkus arī mūsdienās. Nav svarīgi, cik lepni vai grēcīgi ir cilvēki, Dievā ir žēlastība un spēks pārveidot dumpīgos grēciniekus par Debesu Dieva bērniem.

Izlasī Fil 2:1–11. Ko mēs šeit atrodam, kam vajadzētu izskaust lepnumu no mūsu dzīves?

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

“Kādreizējais lepnais monarhs bija kļuvis pazemīgs Dieva bērns. Nežēlīgais, varmācīgais patvaldnieks bija pārvērties par gudru un līdzjūtīgu ķēniņu. Viņš, kurš tika izaicinājis un zaimojis Debesu Dievu, tagad atzina Visaugstākā varu un nopietni pūlējās veicināt godbijību pret Jehovu, kā arī vairot savu pavalstnieku labklājību. Kungu Kunga un ķēniņu Ķēniņa sodīts, Nebukadnēcars beidzot iemācījās to, ko nepieciešams zināt ikvienam valdniekam, – ka īstais lielums ir patiesa dievbijība. Viņš atzina Jehovu par dzīvo Dievu, teikdams: “Es, Nebukadnēcars, tagad slavēju, godinu un augsti teicu debesu Ķēniņu, jo visi Viņa darbi ir patiesība un visi Viņa ceļi ir taisnība: Viņš var pazemot, kas lepnībā staigā” (34.p.). Dieva nodoms, lai pasaules lielākā valsts paustu Viņa slavu, tagad bija piepildīts. Šis publiskais paziņojums, kurā Nebukadnēcars atzina Dieva žēlastību, laipnību un varu, ir pēdējais darbs viņa dzīvē, kas uzrakstīts svētajā vēsturē.” (Elena Vaita “Pravieši un ķēniņi”, 521. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. “Lepnums vada uz visiem citiem netikumiem: tas ir pret Dievu vērstš absolūts prāta stāvoklis. Vai jums tas liekas pārspilēti? Ja tā, tad padomājiet. [...] Jo lielāks cilvēka lepnums, jo vairāk viņam nepatīk lepnums citos cilvēkos. Patiesībā, ja gribat uzzināt, cik jūs esat lepnī, visvieglāk ir pajautāt sev: “Cik ļoti man nepatīk, ja citi cilvēki izturas pret mani noraidoši vai atsakās mani ievērot, vai liek man darīt grūtākos darbus, izturas necienīgi vai izrādās? Mums ir jāsaprot tas, ka katra cilvēka lepnums cīnās ar ikviena cita lepnumu. Tā kā es gribēju būt lielā trokšņa taisītājs ballītē, mani tik ļoti kaitināja ikviena cita radītais lielais troksnis. Diviem cilvēkiem no vienas profesijas nekad nesaskan.” (C. S. Lewis (K. S. Lūiss), “Mere Christianity” [New York: Touchstone, 1996], 110. lpp.) Ko Lūiss šeit pasaka, kas varbūt palīdz tev ieraudzīt lepnumu savā dzīvē?

2. Tēma, kas redzama šajā nodaļā, kā arī dažās iepriekšējās, ir Dieva visvarenība. Kāpēc tā ir svarīga tēma, kas jāsaprot? Kāda loma ir sabbatam, lai palīdzētu mums saprast šo svarīgo patiesību?

NO AUGSTPRĀTĪBAS LĪDZ IZNĪCĪBAI

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Dan 5, Atkl 17:4–6, Ps 96:5, Kol 1:15–17, Rm 1:16–32, Māc 8:11, Atkl 14:8.

ATMIŅAS PANTS:

“Viņš maina laikus un laikmetus, viņš atceļ ķēniņus un ieceļ tos, viņš dod gudrību gudrajiem un zināšanas saprātīgajiem” (Dan 2:21).

Daniēla grāmatas 5. nodaļā Dieva Vārds sniedz mums spēcīgu piemēru cilvēcisam lepnumam, kas beidzas dramatiski un graužoši. Lai gan kāds varētu teikt, ka Nebukadnēcaram bija vajadzīgs ilgs laiks, lai apgūtu šo mācību, viņš to vismaz apguva. Viņa mazdēls Belzacars neapguva. Izņemot tempļa traukus pils orgānijām, Belzacars tos apgānīja. Šāda apgānīšana ir līdzvērtīga ne tikai Dieva izaicināšanai, bet uzbrukumam pašam Dievam. Līdz ar to Belzacars piepildīja savas nekrietības kausu, rikojoties līdzīgi mazajam ragam (sk. Dan 8. nod.), kas uzbruka Dieva svētnīcas pamatiem. Atņemot Belzacaram varu, Dievs parāda, ko Viņš darīs ar Savu ļaužu ienaidniekiem pēdējās dienās. Notikumi, kas atklāti Dan 5. nod., norisinājās 539. g. pr. Kr., naktī, kad Babilonija krita Medopersijas armijas priekšā. Šeit notiek pāreja no zelta uz sudrabu, kas bija paredzēta Dan. 2. nodaļā. Atkal kļūst acīmredzams, ka pasaules notikumus vada Dievs.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 8. februārī.

Belzacara mielasts

Izlasi Dan 5:1–4 kopā ar Dan 1:1, 2. Ko tik sliktu izdara Belzacars? Kā tas atklāj viņa patieso raksturu? Salīdzini viņa rīcību ar Atkl 17:4–6. Kādas paralēles jūs varat atrast? _____

Ķēniņš pavēl Jeruzālemes tempļa svētos piederumus izmantot kā traukus dzeršanai. Nebukadnēcars bija paņēmis traukus no Jeruzālemes tempļa, bet viņš tos nolika sava dieva namā, kas parāda, ka vismaz viņš respektē to svēto statusu. Bet Belzacars padara svētos traukus par dzeršanas piederumiem visbezdievīgākajā veidā.

Dzerot no svētajiem traukiem, Belzacara lordi “slavēja zelta un sudraba, bronzas un dzelzs, koka un akmens dievus” (Dan 5:4). Ir vērts atzīmēt, ka šeit pieminēti seši materiāli. Babilonieši izmantoja sešdesmitdaļu sistēmu (balstīta uz skaitli 60), ja salīdzinām ar decimālo sistēmu, kas tiek izmantota mūsdienās (balstīta uz skaitli 10). Līdz ar to sešas dievu kategorijas ietver visus Babilonijas dievus un Babilonijas reliģiskās sistēmas pilnību. Interesanti, ka materiālu secība ir tāda, kāda tā bija Nebukadnēcara sapņa tēlā, izņemot to, ka māla vietā ir koks. Akmens parādās pēdējais – tāpat kā sapnī. Lai gan šeit tas norāda uz elku tēlu materiāliem, akmens arī īsteno Dieva spriedumu pār laicīgām impērijām (sk. Dan 2:44, 45), ko simbolizē Bābele.

Šis mielasts kalpo arī kā piemērots simbols gala laika Bābelei, kā tā aprakstīta Atklāsmes grāmatā. Līdzīgi Belzacaram sieviete gala laika Babilonijā rokās tur zelta kausu un piedāvā samaitāto dzērienu tautām. Citiem vārdiem, ar viltus doktrīnu palīdzību un izkropļotu pielūgsmes sistēmu mūsdienu Babilonija ievilina pasauli ļaunumā (Atkl 17:4–6), aizmirstot par tiesu, kas drīz nāks pār to. Kādu dienu tiesa nāks.

Kādos veidos mūsu sabiedrība un kultūra apgāna Dieva Vārda patiesību? Kā mēs varam būt neuzmanīgi un piedalīties šajā apgānīšanā, pat viltīgos veidos? Līdzdali savu atbildi Bībeles izpētes grupā sabatā! _____

Neaicināts viesis

Izlasi Dan 5:5–8. Kas šeit notiek, un kāpēc ķēniņš tā atbild? Kādā ziņā šis ziņojums ir paralēls Dan 2. nodaļas ziņojumam, un kāpēc šī paralēle ir tik svarīga? (Sk. Ps 96:5, Kol 1:15–17.)

Tāpat kā Nebukadnēcars iepriekš (Dan 2:2, Dan 4:7), Belzacars sasauc astrologus, kaldiešus un pareģus, lai noskaidrotu noslēpumaino rakstu. Un, lai pārliecinātos, ka viņi dara labāko, ko spēj, ķēniņš apsola viņiem dāsnu atalgojumu: (1) purpura drēbes (šajā krāsā senatnē ģērbās ķēniņi, Est 8:15); (2) zelta ķēdi, kas bija augsta sabiedriskā statusa zīme (1Moz 41:42), un (3) trešā ķēniņvalsts valdnieka pozīciju. Šis pēdējais atalgojums precīzi atspoguļo tā laika vēsturiskos apstākļus Babilonijā. Tā kā Belzacars bija otrais valdnieks, valdot kopā ar savu tēvu Nabonīdu, viņš piedāvāja trešā valdnieka pozīciju. Bet, neskatoties uz kārdinošajiem atalgojumiem, gudrajiem atkal neizdodas sniegt skaidrojumu.

Kā augstākais no visiem ķēniņa grēkiem ir tas, ka viņš mēģina atrast gudrību nepareizā vietā. Babilonijas eksperti nevarēja atklāt vēsts nozīmi. Tā bija rakstīta viņu pašu – aramiešu – valodā, kā mēs redzēsim rīt, bet viņi šos vārdus nesaprot. Tas atgādina, ko Kungs saka ar Jesajas starpniecību: “Tādēļ, redzi, es šai tautā vēl darišu brīnumu brīnumus, ies gudro gudrība postā, un prāts no saprātīgajiem slēpsies!” (Jes 29:14). Pēc šī panta citēšanas apustulis Pāvils apliecina: “Kur tad ir gudrais? Kur Rakstu skaidrotājs? Kur šī laikmeta vārdu meistars? Vai Dievs nav vērtis šīs pasaules gudrību muļķībā? Tā kā pasaule ar savu gudrību nav atzinusi Dievu viņa gudrībā, Dievs nolēma tos, kas tic, glābt ar muļķīgu sludināšanu” (1kor 1:20, 21).

Dažas patiesības ir pārāk svarīgas, lai tiktu atstātas cilvēku pašu gudrībai. Tieši tāpēc Dievs atklāj šīs patiesības mums.

Padomā par to, kāds bija atalgojums, un, ņemot vērā to, kas drīz sekos, cik nevērtīgs tas patiesībā bija. Ko tam vajadzētu mums stāstīt par to, cik pārejošas var būt šīs pasaules lietas un kāpēc mums vienmēr ir jāpatur prātā mūžības skatījums visā, ko mēs darām?

Ķēniņienes uznāciens

Izlasi Dan 5:9–12. Ko ķēniņiene saka par Daniēlu, ko ķēniņam jau vajadzēja zināt? Ko tas mums stāsta par to, ka viņš, šķiet, pat nezināja par Daniēla eksistenci? _____

Banketa viesiem nonākot apjukumā uz sienas rakstītās noslēpumainās vēsts dēļ, iznāk ķēniņiene un norāda samulsušajam ķēniņam virzienu. Viņa atgādina ķēniņam par Daniēlu, kura spējas skaidrot sapņus un atrisināt noslēpumus tika atklātas Nebukadnēcara laikā. Ja Belzacars būtu tik gudrs, cik bija viņa priekštecis, viņš būtu zinājis, kur vērsties, lai uzzinātu noslēpumainā raksta nozīmi. Ķēniņam, kurš tajā brīdī izskatās pilnīgi pazudis un nezina, ko darīt tālāk, ķēniņienes iejaukšanās izrādās noderīga. Viņas vārdi Belzacaram izklausās kā rājiens par to, ka viņš nav ievērojis vienīgo cilvēku valsti, kas var izskaidrot noslēpumaino rakstu. Un viņa arī dod ķēniņam mutisku Daniēla raksturojumu: pravietim ir Dieva Svētais Gars, gaisma, izpratne un dievišķa gudrība, izcils gars, zināšanas. Viņš spēj saprast, izskaidrot sapņus, atrisināt mīklas un paskaidrot noslēpumus, Nebukadnēcara laikā viņš bija māgu, astrologu, kaldiešu un pareģu priekšnieks (Dan 5:11, 12).

Šajā brīdī mēs atkal brīnāmies, kāpēc Belzacars bija ignorējis Daniēlu. Pantā nav dota tieša atbilde uz šo jautājumu, bet mēs pieņemam, ka šajā laikā Daniēls – pēc tam, kad bija kalpojis ķēniņam vismaz līdz trešajam savas valdīšanas gadam (Dan 8:1, 27), – vairs nav aktīvā dienestā. Viens faktors varētu būt Daniēla vecums. Viņš varētu būt ap 80 gadu vecs, un ķēniņš varbūt gribēja aizvietot vecos vadītājus ar jaunāko paaudzi. Ķēniņš varbūt bija nolēmis ignorēt Daniēlu, jo negribēja nodot sevi Daniēla Dievam. Bet, lai arī kāds būtu iemesls vai iemeslu kopums, vienalga, ir pārsteidzoši, ka cilvēks ar tādiem sasniegumiem kā Daniēls varēja jau tik drīz nonākt aizmirstībā.

Izlasi Rm 1:16–32. Kā šajos pantos izteikto principu mēs redzam atklājamies ne tikai šajā stāstā, bet pasaulē mūsdienās? _____

Svērts un atrasts par vieglu

Izlasi Dan 5:13–28. Kādu iemeslu Daniēls nosauc ķēniņa drīzajai krišanai? _____

Apstākļu spiests, ķēniņš nolemj prasīt padomu Daniēlam, bet šķiet, ka viņš to dara negribīgi. Tas varbūt vairāk stāsta par ķēniņa attieksmi pret Daniēla Dievu, nevis pašu Daniēlu.

Toties Daniēla atbilde uz ķēniņa piedāvāto atalgojumu daudz pasaka par Daniēla prioritātēm un raksturu. Visdrīzāk arī Daniēls, zinot noslēpumaino vārdu nozīmi, saprot, cik nevērtīgs patiesībā ir atalgojums.

Tad Daniēls izvirza ķēniņam apsūdzības trīs punktus.

Pirmkārt, Belzacars pilnībā ignorē Nebukadnēcara pieredzi. Citādi viņš būtu nožēlojis un pazemojies līdzīgi savam priekštecim.

Otrkārt, Belzacars izmanto tempļa traukus, lai dzertu vīnu un slavētu savus elkus. Šeit Daniēls min sešus materiālus, kas izmantoti elku taisīšanai tādā pašā secībā, kā atzīmēts iepriekš.

Treškārt, ķēniņš ir atstājis novārtā Dieva pagodināšanu – tā Dieva, “kura rokā ir tava dvaša un visas tavas gaitas” (Dan 5:23).

Nosaucis ķēniņa pārkāpumus, Daniēls turpina ar skaidrojumu. Tagad mēs uzzinām, ka dievišķais grafiti sastāv no trim aramiešu darbības vārdiem (kur pirmais atkārtojas). Ķēniņam un viņa gudrajiem vajadzēja zināt to nozīmi: MENE (“skaitīts”), TEKEL (“svērts”) un PERES (“sadalīts”).

Medopersiešu armijai stāvot pie Babilonijas vārtiem, ķēniņš un gudrie droši vien nojauta, ka vēsts būs draudoša, bet gudrie neuzdrošinājās teikt ķēniņam neko nepatīkamu. Tikai Daniēls izrādās spējīgs atkodēt īsto vēsti sakarīgā secībā, lai atklātu Belzacaram tās īsto nozīmi: “Skaitīt – Dievs ir skaitījis tavu valsti un vedis to pie gala! Svērt – tu esi svērts svaru kausā un esi izrādījies par vieglu! Sadalīt – tava valsts ir sadalīta un atdota mēdiešiem un persiešiem” (Dan 5:26–28).

Tie nav gluži mierinājuma un iepriecinājuma vārdi.

Spriedums nāk pār ķēniņu ātri. Kā mēs varam mācīties uzticēties Dievam gadījumos, kur taisnība un tiesa vēl tagad nav notikusi? (Sk. Māc 3:17, 8:11, Mt 12:36, Rm 14:12.) _____

Babilonijas krišana

Izlasi Dan 5:29–31 kopā ar Atkl 14:8, Atkl 16:19 un 18:2. Ko mēs varam mācīties par Belzacara Babilonijas krišanu, kas norāda uz gala laika Babiloniju? _____

Lai arī kādas bija viņa vainas, Belzacars ir vīrs un vārds. Tāpēc, neskatoties uz slikto vēsti, viņš ir apmierināts ar Daniēla doto skaidrojumu un apbalvo Daniēlu ar solītajām dāvanām. Izrādās, ka, atzīstot Daniēla vēsts patiesumu, ķēniņš netieši atzīst Daniēla Dieva realitāti. Interesanti, ka Daniēls nu pieņem dāvanas, no kurām iepriekš atteicās, – iespējams, tāpēc, ka šādas dāvanas vairs ilgāk nevar ietekmēt viņa skaidrojumu. Pie tam tobrīd šīs dāvanas bija bezjēdzīgas, jo impērija bija tuvu krišanai. Līdz ar to varbūt pieklājības pēc pravietis pieņem apbalvojumus, zinot, ka viņš būs valsts trešais valdnieks tikai dažas stundas.

Babilonija krita tieši tā, kā pravietis bija pasludinājis. Un tas notiek ātri: kamēr ķēniņš un viņa galminieki dzer, pilsētas mūri krita bez cīņas. Saskaņā ar vēsturnieku Hērododu persieši izraka kanālu, lai novirzītu Eifratas upi, un iesoļoja pilsētā pa upes gultni. Tajā pašā naktī Belzacars tika nogalināts. Viņa tēvs Nabonīds pilsētu jau bija atstājis, pēc tam padodamies jaunajiem valdniekiem. Tādējādi varenākā impērija, kādu cilvēce līdz tam bija pazinusi, piedzīvo beigas. Babilonijas, zelta galvas, vairs nav.

“Belzacaram bija dotas daudzas iespējas zināt un darīt Dieva gribu. Viņš bija redzējis sava vectēva Nebukadnēcara izraidīšanu no cilvēku sabiedrības. Viņš bija redzējis, kā intelektu, kas bija paaugstinājis lepno monarhu, atņēma Tas, kurš to bija devis. Viņš bija redzējis ķēniņu izstumtu no savas valstības un padarītu par lauka zvēru sabiedroto. Bet Belzacara patika uz izpriecām un sevis pagodināšanu izdzēsa mācības, ko viņam vajadzēja atcerēties uz visiem laikiem; un viņš izdarīja grēkus, kas ir līdzīgi tiem, kas bija atnesuši ārkārtēju spriedumu Nebukadnēcaram. Viņš bija izniekojis iespējas, kas viņam žēlsirdīgi tika dotas, neizmantojot iespējas savās sniedzamības robežās, lai iepazītos ar patiesību.” (Elena Vaita “Bible Echo”, 1898. gada 25. aprīlis)

Kādas iespējas “iepazīties ar patiesību” ir mums? Ko tas nozīmē? Kurā brīdī mēs varam teikt, ka esam pazīstami ar visu patiesību, ko nepieciešams zināt? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Lieli svētki senās pasaules galmos bija bieži sastopami. Ķēniņiem patika rīkot krāšņas un izšķērdīgas ballītes, lai parādītu savu varenumu un pārlicību. Lai gan mēs nezīnām visas detaļas šiem konkrētajiem svētkiem, mēs zinām, ka tie notika, kad Medopersijas armija gatavojās uzbrukt Babilonijai. Bet, cilvēciski runājot, bažām nebija iemesla. Babilonija bija nostiprinājusi savus mūrus, pārtikas krājumi bija daudziem gadiem, ūdens bija bagātīgi, jo Eifratas upe tecēja cauri pašai pilsētai. Tā ķēniņš Belzacars neredzēja nekādu problēmu sarīkot ballīti tieši tad, kad pilsētu bija aplencis ienaidnieks. Un viņš pavēl rīkot lielus svētkus, kas drīz pārtop orgijā. Kāda spēcīga liecība cilvēces pārliecīgajam lepnumam, īpaši pretstatā Kunga spēkam! Caur Daniēlu Dievs pasaka ķēniņam, ka, neskatoties uz iespējām mācīties patiesību, viņš nav godājis Dievu, "kura rokā ir tava dvaša un visas tavas gaitas" (Dan 5:23). Tautu vēsture runā uz mums arī tagad. Katrai tautai un katram cilvēkam Dievs ir paredzējis vietu Savā lielajā plānā. Mūsdienās cilvēki un tautas tiek pārbaudīti ar svērtēni Tā rokā, kas nekļūdās. Ikviens izlemj savu likteni ar savu izvēli, un Dievs pārvalda visus, lai īstenotu Savu nodomu." (Elena Vaita "Pravieši un ķēniņi", 536. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Grupā pārrunājiet atbildes uz svētdienas jautājumu par to, kā sabiedrība un kultūra apgāna Dieva patiesību. Kā tas notiek, un kā mums kā draudzei un personīgi vajadzētu reaģēt uz šiem apgānījumiem?
2. Ko šis stāsts mums stāsta par to, ka glābšana nav tik daudz tas, ko mēs zinām, bet kā mēs reaģējam uz to, ko zinām? (Sk. Dan 5:22.)
3. Izlasi Dan 5:23. Kādi svarīgi garīgi principi ir atrodami šajā pantā? Piemēram, kā šis pants brīdina mūs par nepakļaušanos Dievam? Vai arī ko pants mums māca par Dievu ne tikai kā Radītāju, bet arī kā mūsu eksistences Uzturētāju?
4. Belzacars bija nobijies, pat nezīnot, ko vārdi nozīmē (Dan 5:6). Ko tas mums stāsta par to, ko nozīmē dzīvot ar vainīgu sirdsapziņu?

NO LAUVU BEDRES LĪDZ ENĢEĻA BEDREI

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Dan 6, 1Sam 18:6–9, Mt 6:6, Apd 5:27–32, Mk 6:14–29, Ebr 11:35–38.

ATMIŅAS PANTS:

“Daniēls bija pārāks par visiem pārraugiem un satrapiem, jo viņam bija izcils prāts, tādēļ ķēniņš gribēja viņu iecelt pār visu valsti” (Dan 6:4).

Pēc tam, kad medopersieši bija ieņēmuši Babiloniju, mēdietis Dārijs atzina Daniēla gudrību un uzaicināja viņu strādāt jaunajā valdībā. Sirmais pravietis tik lielā mērā bija pārāks savā sabiedriskajā darbībā, ka jaunais ķēniņš iecēla viņu par premjerministru medopersiešu valdībā.

Tomēr, nodaļai turpinoties, Daniēls piedzīvo kaut ko tādu, ko atbilstoši varētu saukt par pirmo grēku – greizsirdību. Tomēr, pirms stāsts beidzas, mēs varam redzēt, ka Daniēls ir uzticīgs ne tikai saviem laicīgajiem pienākumiem medopersiešu valdībā, bet, kas ir vissvarīgākais, – arī savam Dievam. Un mēs varam būt droši, ka viņa uzticība Dievam lielā mērā tiešā veidā ietekmē viņa uzticību arī citās jomās.

Daniēla piedzīvotās vajāšanas kalpo kā paradigma Dieva ļaudīm gala laikā. Stāsts nepasaka to, ka Dieva ļaudīm tiks aiztaupīti pārbaudījumi un ciešanas. Toties tas garantē, ka konfliktā ar ļauno labais beigās uzvarēs un Dievs attaisnos Savus ļaudis.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 15. februārī.

Greizsirdīgās dvēseles

Pat debesīs, pilnīgā vidē, Lucifers izjuta greizsirdību pret Kristu. “Lucifers bija skaudīgs un greizsirdīgs pret Jēzu Kristu. Tomēr, kad visi eņģeļi zemojās Jēzus priekšā un atzina Viņa pārākumu, augsto autoritāti un taisnīgo valdīšanu, viņš zemojās līdz ar viņiem. Bet viņa sirds bija pildīta ar skaudību un naidu.” (Elena Vaita “The Story of Redemption”, 14. lpp.) Greizsirdība ir tik bīstamas jūtas, ko kultivēt, ka desmit baušļos līdz ar aizliegumu nogalināt un zagti ir arī bauslis pret iekārošanu (sk. 2Moz 20:17).

Izlasi Dan 6:1–5 kopā ar 1Moz 37:11 un 1Sam 18:6–9. Kāda loma visos šajos stāstos ir greizsirdībai?

Daniēla administratīvās spējas sajūsmināja ķēniņu, bet radīja greizsirdību citos ierēdņos. Lai atbrīvotos no viņa, ierēdņi sazvērējās, apsūdzot viņu korupcijā. Bet, lai cik daudz viņi meklēja, viņiem neizdevās atrast nekādas kļūdas Daniēla vadīšanā. “Bet pārraugi un satrapi meklēja iemeslu apsūdzēt Daniēlu valsts lietās, taču nespēja atrast nevienu kļūdu, jo viņš bija uzticams, un nevienā lietā tie neatrada nedz nolaidību, nedz kļūdu” (Dan 6:5). Aramiešu vārdu, kas tulkots kā “uzticams”, var tulkot arī kā “uzticības cienīgs”.

Daniēls ir bez vainas. Nav nekā, par ko ierēdņi varētu viņam izvirzīt apsūdzību. Tomēr viņi arī ierauga, cik Daniēls ir uzticīgs savam Dievam un cik paklausīgs viņš ir Dieva likumam. Tā viņi drīz saprot, ka, lai iedzītu Daniēlu stūrī, viņiem ir jārada situācija, kurā Daniēls piedzīvotu dilemmu paklausīt vai nu Dieva likumam vai impērijas likumam. No tā, ko ierēdņi bija uzzinājuši par Daniēlu, viņi bija pilnībā pārliecināti, ka atbilstošos apstākļos viņš Dieva likumu uzskatīs par augstāku nekā impērijas likumi. Kāda liecība Daniēla uzticībai!

Kāda veida cīņas ar greizsirdību jums ir nācies piedzīvot, un kā jūs tikāt ar tām galā? Kāpēc greizsirdība ir tik nāvējoša un kroplojoša garīgā nepilnība?

Sazvērestība pret Daniēlu

Izlasi Dan 6:6–9. Kāds plāns slēpjas aiz šī dekrēta? Kā tas nostrādā uz ķēniņa iedomību?

Varbūt Dārijs izskatās muļķis, izsludinādams dekrētu, kuru viņš drīz vēlas atsaukt. Viņš iekrit ierēdņu izliktajā slazdā, kas ir pietiekami gudrs, lai spēlētos ar nesen nodibinātās valsts politiskajiem apstākļiem. Dārijs valdību ir decentralizējis un iecēlis 120 satrapus, lai padarītu administrēšanu efektīvāku. Tomēr šāda rīcība ietver riskus ilgtermiņā. Ietekmīgs pārvaldnieks var viegli veicināt sacelšanos un sašķelt valsti. Tāpēc likums, kas liek visiem pielūgt tikai ķēniņu trīsdesmit dienas, šķiet laba stratēģija, lai veicinātu lojalitāti ķēniņam.

Nav pierādījumu, ka Persijas ķēniņš kādreiz būtu pieprasījis sev dievišķu statusu. Neskatoties uz to, dekrēts varētu būt ar nolūku padarīt ķēniņu par vienīgo dievu pārstāvi trīsdesmit dienu laikā. Tas ir, lūgšanas dieviem bija jāpienes ar viņa starpniecību. Diemžēl ķēniņš neizpētīja motivāciju, kas slēpjas aiz šī ierosinājuma. Tāpēc viņš nesaprata, ka likums, kas it kā domāts, lai novērstu sazvērestību, bija domāts kā sazvērestība, lai ievainotu Daniēlu.

Divi likuma aspekti ir pelnījuši mūsu uzmanību. Pirmkārt, sods par pārkāpumu ir iemešana lauvas bedrē. Tā kā šāda veida sodīšana nekur citur nav apstiprināta, tas varētu būt Daniēla ienaidnieku ar nodomu radīts ierosinājums. Seno Tuvo Austrumu monarhi lika lauvas krātiņos, lai atbrīvotu noteiktos gadījumos medību nolūkos. Tāpēc lauva bija pietiekami, ja kāds uzdrošinātos pārkāpt ķēniņa dekrētu. Otrkārt, dekrētu nevar mainīt. Mēdiešu un persiešu likumu nemainīgums ir minēts arī Est 1:19 un Est 8:8. Diodors Sikulus, sens grieķu vēsturnieks, piemin gadījumu, kad Dārijs III (nesajauciet ar Dāriju, kas minēts Daniēla grāmatā) mainīja savas domas, bet nevarēja vairs atcelt nāves spriedumu, ko viņš bija uzlicis nevainīgam cilvēkam.

Daniēla lūgšana

“Bet, kad tu lūdz, tad ieej savā kambarī un, durvis aizslēdzis, lūdz savu Tēvu apslēptībā, un tavs Tēvs, kas redz apslēptībā, tevi atalgos” (Mt 6:6).

Izlasi Dan 6:10. Kāpēc Daniēls vienkārši nelūdz klusiņām, tā, lai neviens viņu neredz?

Daniēls ir pieredzējis valstsvīrs, bet, pāri visam, viņš ir Dieva kalps. Kā tāds viņš ir vienīgais valdības loceklis, kas var saprast, kas ir apslēpts aiz ķēniņa dekrēta. Dārijam dekrēts liekas kā iespēja stiprināt valsts vienotību, bet sazvērniekiem tā ir stratēģija, kā atbrīvoties no Daniēla.

Protams, patiesie iemesli un motīvi sazvērestībai ir kosmiskā cīņa starp Dievu un ļaunā spēkiem. Šajā laikā (539. g. pr. Kr.) Daniēls jau ir saņēmis atklāsmes, par kurām ziņots Dan 7. nodaļā (553. g. pr. Kr.) un 8. nodaļā (551. g. pr. Kr.). Tāpēc viņš var saprast karalisko dekrētu ne tikai kā cilvēku politikas jautājumu, bet kā šī kosmiskā kara izpausmi. Cilvēka Dēla atklāsmē, nododot valstību Visaugstā tautai, un eņģeļa mierinošā klātbūtnē (Dan 7. nodaļa) varbūt deva viņam drosmi stāties pretī draudošajai krīzei. Viņš varbūt arī atspoguļoja savu draugu piedzīvojumu, kas bija pietiekami drosmīgi, lai stātos pretī Nebukadnēcara dekrēta izaicinājumam (Dan 3. nodaļa).

Tāpēc viņš nemaina savus svētbrīžu ieradumus, bet turpina šo praksi, lūdzot trīs reizes dienā ar skatu pret Jeruzālemi. Neskatoties uz aizliegumu pielūgt kādu citu dievu, izņemot ķēniņu, Daniēls necenšas noslēpt vai nomaskēt savu lūgšanu dzīvi šo kritisko trīsdesmit dienu laikā. Viņš ir absolūtā mazākumā, jo viņš ir vienīgais starp desmitiem valdnieku un citu ierēdņu, kas uzdrošinās nostāties pret ķēniņa dekrētu. Ar savu atklāto lūgšanu dzīvi viņš demonstrē, ka lojalitāte Dievam viņam ir augstāka prioritāte par lojalitāti ķēniņam un viņa negrozāmajiem dekrētiem.

*Izlasi Apd 5:27–32. Lai gan brīdinājums šeit ir skaidrs, kāpēc mums nevajadzētu vienmēr būt pārliecinātiem, ka tas, ko mēs darām, nostājoties pret cilvēku likumiem, patiešām ir Dieva griba? (Galu galā padomājiet par daudzajiem cilvēkiem, kas bijuši gatavi doties nāvē, lai nenodotu savu ticību vai ticības sistēmu, ko mēs uzskatām par nepareizu!)*__

Lauvu bedrē

Izlasi Dan 6:11–23. Ko ķēniņš saka Daniēlam, kas atklāj to, cik Daniēls ir spēcīgs un uzticams liecinieks Dievam? _____

Sazvērneiki drīz pamana Daniēlu lūdzam – tas ir, darot tieši to, ko dekrēts ir aizliedzis. Un, nesot apsūdzību ķēniņa priekšā, viņi runā par Daniēlu nicinošā veidā: “Daniēls, viens no Jūdas trimdiniekiem” (Dan 6:13). Viņu acīs viens no galvenajiem impērijas ierēdņiem, ķēniņa iemīļotais ierēdnis, nav nekas vairāk kā “gūsteknis”. Pie tam viņi sakūda ķēniņu pret Daniēlu, sakot, ka Daniēls “neņem vērā nedz tevi, ķēniņ, nedz tevis parakstīto aizlieguma pavēli”. Tagad ķēniņš saprot, ka viņš ir ievilināts slazdā, parakstot dekrētu. Pants pasaka, ka viņš “apsvēra savā prātā, kā glābt Daniēlu. Līdz saules rietam viņš centās to atbrīvot” (Dan 6:14). Bet nav nekā, ko viņš var darīt, lai glābtu pravieti no nolemtā soda. Mēdiešu un persiešu negrozāmais likums ir jāizpilda līdz pēdējam burtam. Tādējādi ķēniņš, kaut arī negribīgi, izdod pavēli iemest Daniēlu pie lauvām. Bet, to darot, Dārijs izsaka kādu blāvu cerību, kas izskan kā lūgšana: “Tavs Dievs, kam tu kalpo bez mitēšanās, tas lai izglābj tevi” (Dan 6:16).

Bībeles pants nepasaka, ko Daniēls dara starp lauvām, bet mēs varam pieņemt, ka viņš lūdza. Un Dievs pagodināja Daniēla ticību, sūtot Savu eņģeli viņu pasargāt. No rīta Daniēls ir neskarts un gatavs atsākt savu darbību valdībā. Komentējot šo epizodi, Elena Vaita saka: “Dievs nenovērsa Daniēla ienaidnieku plānu iemest viņu lauvu bedrē. Viņš ļāva ļaunajiem eņģeļiem un cilvēkiem tik tālu īstenot savu nodomu. Bet Viņš padarīja Sava kalpa atbrīvošanu vēl ievērojamāku un patiesības un taisnības ienaidnieku sakāvi vēl pilnīgāku.” (“Pravieši un ķēniņi”, 543., 544. lpp.)

Kaut arī šim stāstam ir laimīgas beigas (vismaz Daniēlam), kā ir ar tiem stāstiem, arī Bībelē atrodamajiem (sk., piemēram, Mk 6:14–29), kas nebeidzas ar atbrīvošanu? Kā mums tos saprast? _____

Attaisnošana

Izlasi Dan 6:24–28. *Kādu liecību ķēniņš sniedz par Dievu?* _____

Svarīgs punkts stāstījumā ir fakts, ka Dārijs slavē Dievu un atzīst Dieva virsvaldību. Tā ir slavas un atzīšanas izpausmju kulminācija, kas tiek pienesta Dievam iepriekšējās nodaļās (Dan 2:20–23, Dan 3:28, 29, Dan 4:1–3, 34–37). Līdzīgi Nebukadnēcaram Dārija reakcija uz Daniēla atbrīvošanu ir Dieva slavēšana. Bet viņš dara arī vēl vairāk: viņš atsauc savu iepriekšējo dekrētu un pavēl: “Visā manis pārvaldītajā valstī ikviens lai dreb un bīstas Daniēla Dieva” (Dan 6:27).

Jā, Daniēls tiek brīnumainā kārtā izglābts, viņa uzticība tiek atalgota, ļaunais tiek sodīts, Dieva gods un vara attaisnota. Bet mēs šeit redzam mazu paraugu tam, kas notiks universālā mērogā: Dieva ļaudis atbrīvoti, ļaunais sodīts un Kungs attaisnots universa priekšā.

Izlasi Dan 6:25. *Ko mēs varētu šajā pantā uzskatīt drīzāk par satraucošu un kāpēc?* _____

Šeit ir kāda satraucoša problēma, un tās ir sievas un bērni, kas, cik mums zināms, ir nevainīgi, un tomēr cieta to pašu likteni, kāds bija vainīgajiem. Kā mēs varam izskaidrot to, kas liekas nepareiza taisnības interpretēšana?

Pirmkārt, mums vajadzētu atzīmēt, ka darbību nolemj un īsteno ķēniņš saskaņā ar persiešu likumu, kas vainīgā sodīšanā ietver ģimeni. Saskaņā ar senatnes principu visa ģimene nes atbildību par kāda ģimenes locekļa pārkāpumu. Tas, protams, nenozīmē, ka tā ir pareizi, toties šis stāsts atbilst tam, ko mēs zinām par Persijas likumiem.

Otrkārt, mums jāievēro, ka Bībele ziņo par notikumu, bet neapstiprina ķēniņa rīcību kā pareizu. Bībele skaidri aizliedz bērnus nogalināt vecāku grēku dēļ (5Moz 24:16).

Piedzīvojot līdzīgus netaisnības gadījumus, kādu mierinājumu mēs varam gūt no tādiem pantiem kā 1kor 4:5? Ko tas mums atklāj, un kāpēc tas, kas tur pateikts, ir tik svarīgs?

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Par Daniēla atbrīvošanu ir ziņots Ebr 11. nodaļā. Tā saucamajā “Ticības slavas zālē” ir teikts, ka pravieši – līdz ar citiem sasniegumiem – “aizdarījuši lauvām mutes” (Ebr 11:33). Tas ir brīnišķīgi, taču mums ir jāpatur prātā, ka ticības varoņi nav tikai cilvēki, kas izbēga no nāves kā Daniēls, bet arī tie, kas drosmīgi cieta un gāja bojā, kā teikts Ebr 11. nodaļā. Dievs aicina kādus liecināt ar dzīvi, citus ar nāvi. Tādējādi Daniēla atbrīvošanas stāsts nepasaka to, ka atbrīvošana tiek piešķirta visiem, kā mēs to arī zinām no stāstiem par daudziem vīriešiem un sievietēm, kas ir miruši mocekļa nāvē ticības Jēzum dēļ. Tomēr Daniēla brīnišķīgā atbrīvošana parāda, ka Dievs valda, un beigās Viņš atbrīvos visus Savus bērnus no grēka un nāves varas. Tas atklāsies nākamajās Daniēla grāmatas nodaļās.

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Francūzis Žans Pols Sartrs reiz rakstīja, ka “vislabākais veids, kā aptvert cilvēces realitātes fundamentālo projektu, ir teikt, ka cilvēks ir būtne, kura projekts ir būt Dievam” (Jean Paul Sartre, *Being and Nothingness: A Phenomenological Essay on Ontology*, Washington Square Press, 1956, 724. lpp.). Kā tas palīdz mums saprast, kāpēc ķēniņš iekrīt slazdā? Kāpēc mums visiem vajadzētu uzmanīties no tās pašas bīstamās tieksmes, lai arī cik viltīgi tā varētu ienākt mūsos un lai arī kādā dzīves posmā atrodamies? Kādos veidos vēl mēs varam gribēt būt “līdzīgi Dievam”?
2. Kāda veida liecību mēs atklājam citiem attiecībā uz mūsu uzticību Dievam un Viņa likumam? Vai cilvēki, kas tevi pazīst, domātu, ka tu stāvēsi par savu ticību, pat ja tas maksās tev tavu darbu vai pat dzīvību?
3. Ko tu redzi Daniēlā, kas padara viņu par cilvēku, ko Dievs var efektīvi izmantot Savu nodomu īstenošanā? Kā tu vari ar Kunga palīdzību vairāk attīstīt tādas pašas rakstura īpašības?
4. Kādos veidos Daniēls varēja tikt attaisnots, nolemjot izmainīt savu lūgšanas veidu dekrēta dēļ? Vai tas būtu bīstams kompromiss? Ja jā, tad kāpēc?

NO VĒTRAINAS JŪRAS LĪDZ DEBESU MĀKONIEM *Sabata pēcpusdienai*

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Dan 7, 2tes 2:1–12, Rm 8:1, Mk 13:26, Lk 9:26, Lk 12:8, 1Tim 2:5.

ATMIŅAS PANTS:

“Tad nodos ķēniņa valstību, varu un virskundzību pār visām valstīm apakš debesīm Visuaugstā svēto tautai. Tās valstība ir mūžīga, un visas varas tai kalpos un būs padotas” (Dan 7:27).

Dan 7. nodaļas atklāsmē, kas ir mūsu šīs nedēļas tēma, ir paralēla sapnim Dan 2. nodaļā. Bet Dan 7. nodaļa paplašina to, kas ir atklāts Dan 2. nodaļā. Pirmkārt, atklāsmē notiek naktī un attēlo jūru, ko ir sabangojuši četri vēji. Tumsa un ūdeņi rada dzīvus radījumus, bet šeit tie šķiet kaut kā izkropļoti vai uzbrukuma draudos. Otrkārt, dzīvnieki atklāsmē ir nešķīsti un hibrīdi, kas aino radītās kārtības izjaukšanu. Treškārt, dzīvnieki šeit ir attēloti kā tādi, kam ir vara. Tāpēc šķiet, ka vara, ko Dievs deva Ādamam dārzā, kaut kādā veidā ir šo varu uzurpēta. Ceturtkārt, līdz ar Cilvēka Dēla nākšanu Dieva valdīšana tiek atjaunota tiem, kam tā pieder. Ko Ādams dārzā pazaudēja, to Cilvēka Dēls atjauno Debesu tiesā.

Augstāk minētais apraksts sniedz panorāmas skatījumu uz Bībeles līdzību, kas ir šīs lielā mērā simboliskās atklāsmes pamatā. Par laimi, eņģelis izskaidro dažas no atklāsmes svarīgajām detaļām, tāpēc mēs varam saprast šī pārsteidzošā pravietojuma galvenās kontūras.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 22. februārī.

Četri dzīvnieki

Izlasi Dan 7. nodaļu. Kas ir galvenais tajā, kas Daniēlam tiek parādīts, un par ko ir šī atklāsme? _____

Katrs dzīvnieks, kas parādīts Daniēlam, atbilst kādai no Nebukadnēcaram parādītā tēla daļām, bet tagad tiek sniegtas sīkākas detaļas par katru valsti. Cik interesanti, ka radījumi, kas simbolizē pagānu tautas, visi ir nešķīsti zvēri. Izņemot ceturto dzīvnieku, Daniēls apraksta tos kā tādus, kas atgādina zināmus radījumus. Tāpēc dzīvnieki nav patvaļīgi simboli, jo katram ir kāds raksturojums, vai arī tas norāda uz kādu valstības aspektu, ko tas aino.

Lauva: Lauva ir visatbilstošākais simbols Babilonijai. Spārnoti lauvas rotāja sienas un citus Babilonijas mākslas darbus. Lauvam, kas attēlots atklāsmē, beigās izrauj spārnus, un tas var nostāties kā cilvēks un saņemt cilvēka sirdi. Šis process simbolizē Babilonijas impēriju tās ķēniņu varā.

Lācis: Lācis aino Medopersijas impēriju. Fakts, ka tas ir piecēlies uz vienu pusi, norāda persiešu pārkumu pār mēdiešiem. Trīs ribas zobos nozīmē trīs galvenos Medopersijas impērijas iekarojumus: Līdija, Babilonija un Ēģipte.

Leopards: Straujais leopards aino Grieķijas impēriju, ko nodibināja Aleksandrs Lielais. Četri spārni padara šo zvēru vēl ātrāku, kas ir atbilstošs tēls Aleksandram, kas dažos gados pakļāva sev visu zināmo pasauli.

Baisais un šaušalīgais zvērs: Ja iepriekšējie zvēri atgādināja pieminētos dzīvniekus, tad šis ir pats par sevi unikāls. Tas ir, pirmie ir apzīmēti kā "līdzīgi" lauvam vai "līdzīgi" lācim, bet šis viens nav attēlots kā līdzīgs kaut kam. Šis zvērs ar daudziem ragiem izrādās arī daudz nežēlīgāks un plēsīgāks nekā iepriekšējie. Kā tāds tas ir atbilstošs simbols pagānu Romai, kas iekaroja, valdīja un samina pasauli ar savām kājām.

Visi šie cilvēces vēstures tūkstoš gadi ir gājuši un nākuši tieši tā, kā bija paredzēts. Cik lielu mierinājumu jūs varat gūt, zinot, ka pāri visiem trokšņiem, nemieriem un reizēm galējam haosam, valda Dievs? Ko tas mums māca par Rakstu uzticamību? _____

Mazais rags

Izlasi Dan 7:7, 8, 19–25. Kas ir mazā raga vara, kas tiešā veidā rodas no ceturtā zvēra un paliek daļa no tā? _____

Vakar mēs uzzinājām, ka niknais zvērs ar desmit ragiem, kas valda pār pasauli ar galēju ļaunumu un nežēlību, aino pagānu Romu. Tagad mums vajadzētu pārdomāt mazo ragu un varu, ko tas aino. Kā attēlots atklāsmē, ceturtajam zvēram ir desmit ragi, no kuriem trīs tiek izrauti, lai dotu vietu mazajam ragam. Šim ragam ir cilvēka acis, un tas runā “lielas un pārgalvīgas lietas” (Dan 7:8). Ir skaidrs, ka mazais rags rodas no radījuma, ko aino šausmīgais zvērs, kas ir pagānu Roma. Kaut kādā veidā rags izplešas vai arī turpina pagānu Romas iezīmes. Tā vienkārši ir tā paša tēla vara, tikai citā pakāpē.

Daniēls redz šo citu ragu karojam pret svētajiem. Eņģelis paskaidro viņam, ka šis rags ir ķēniņš, kas veiks trīs nelikumīgas darbības: (1) runās iedomīgus vārdus pret Visaugsto, (2) vajās Visaugstā svētos, (3) mainīs laikus un likumus. Rezultātā svētie tiks nodoti viņa rokās. Pēc tam eņģelis pasaka laika rāmi, kurā darbosies mazais rags: laiku, laikus un puslaiku. Šajā pravietiskās valodas gadījumā vārds “laiks” nozīmē “gads”, līdz ar to izteiciens “divi laiki” nozīmē: “divi gadi”. Tāpēc tas ir 3,5 pravietiskus gadus ilgs periods, kas saskaņā ar gada/dienas principu norāda uz 1260 gadiem. Šajā laikā mazais rags uzsāks uzbrukumu pret Dievu, vajās svētos un mēģinās mainīt Dieva likumu.

Izlasi 2tes 2:1–12. Kas kopīgs šeit redzams starp netaisno cilvēku un mazo ragu? Kā mēs domājam, par kādu varu šeit ir runāts un kāpēc? Kas ir vienīgā vara, kas ir cēlusies no pagānu Romas, bet paliek daļa no Romas, vara, kas sniedzas tālāk par pagānu Romas laiku līdz pat pasaules galam, norādot uz to, ka tā vēl joprojām eksistē? _____

Tiesneši apsēžas

Pēc atklāsmes par četriem zvēriem un mazā raga aktivitātēm pravietis redz tiesas ainu Debesīs (Dan 7:9, 10, 13, 14). Tiesai sapulcējoties, troņi tiek nolikti vietā, un cienīgs sirmgalvis ieņem savu vietu. Kā parādīts Debesu ainā, tūkstošu tūkstošiem Debesu būtņu kalpo cienīgā sirmgalvja priekšā, tiesa apsēžas, un grāmatas tiek atvērtas.

Svarīgi ir ievērot, ka tiesa notiek pēc 1260 gadu mazā raga aktivitātes perioda (538.–1798. g., sk. piektdienas tēmu), taču pirms Dieva mūžīgās valstības nodibināšanas. Atklāsmē trīs reizes parādās šāda secība:

- *Mazā raga fāze (538.–1798.g.)*
- *Debesu tiesa*
- *Dieva mūžīgā valstība*

Izlasi Dan 7:13, 14, 21, 22, 26, 27. Kā tiesa nāk par labu Dieva ļaudīm? _____

Vecā Derība apraksta vairākus tiesas darbus no svētnīcas līdz templim, bet tiesa, par ko runāts šeit, ir citāda. Šī ir kosmiska tiesa, ko ietekmē ne tikai mazais rags, bet arī Visaugstā svētie, kas beigās saņems valstību.

Dan 7. nodaļa neapraksta tiesu un nerunā sīkāk par tās sākumu un beigām. Bet tā ietver to, ka tiesa tiek uzsākta laikā, kad mazais rags rada uzbrukumu Dievam un Viņa ļaudīm. Tāpēc šeit ir uzsvērts tiesas sākums kosmiskos apmēros. No Dan 8. un 9. nodaļas (ko pētīsim nākamajās nedēļās) mēs uzzinām par tiesas sākuma laiku un faktu, ka šī tiesa ir saistīta ar Debesu svētnīcas šķīstīšanu Debesu Salīdzināšanas dienā. Mācība šeit ir tāda, ka Debesīs pavisam noteikti būs tiesa pirms Kristus otrās nākšanas, kas būs par labu Dieva ļaudīm (Dan 7:22).

Kāpēc izpratne par to, ko Jēzus ir paveicis mūsu labā pie krusta, ir tik svarīga tam, kāpēc mums var būt drošība tiesas dienā? Kāda būtu mūsu cerība bez krusta vai kāda tā varētu būt? (Sk. Rm 8:1.) _____

Cilvēka Dēla nākšana

Izlasi Dan 7:13. Kas šeit ir Cilvēka Dēls, un kā mēs to varam pateikt? (Sk. arī Mk 13:26, Mt 8:20, Mt 9:6, Lk 9:26, Lk 12:8.) _____

Tiesai turpinoties, ainā ienāk vissvarīgākais tēls – Cilvēka Dēls. Kas viņš ir? Pirmkārt, Cilvēka Dēls parādās kā patstāvīga Debesu būtne. Bet, kā norāda apzīmējums, Viņam ir arī cilvēka īpašības. Citiem vārdiem, Viņš ir dievišķi cilvēciska būtne, kam ir aktīva loma tiesā. Otrkārt, Cilvēka Dēls nāk ar debesu padebešiem, kas ir bieži sastopams ainojums Kristus otrajai nākšanai Jaunajā Derībā. Tomēr Dan 7:13 Cilvēka Dēls nav attēlots kā tāds, kas nāk no Debesīm uz zemi, bet gan kā tāds, kas pārvietojas horizontāli no vienas vietas Debesīs uz citu, lai nāktu cienīgā sirmgalvja priekšā. Treškārt, Cilvēka Dēla attēlojums ar debesu padebešiem norāda uz redzamu Kunga parādīšanos. Bet šis salīdzinājums arī atgādina augsto priesteri, kas, vīraka mākoņa apņemts, iet Vissvētākajā vietā Salīdzināšanas dienā, lai veiktu svētnīcas šķīstīšanu.

Cilvēka Dēls ir arī ķēnišķīgs tēls. Viņam tiek piešķirta “vara, godība un valdīšana”, un Viņam pakļaujas “visas tautas, tautības un valodas” (Dan 7:14). Darbības vārdu “pakļaujas” varētu tulkot arī kā “pielūdz”. No 1. līdz 7. nodaļai tas parādās deviņas reizes (Dan 3:12, 14, 17, 18, 28; Dan 6:16, 20; Dan 7:14–27) un ietver domu par goda parādīšanu dievībai. Mēģinot izmainīt Dieva likumu, reliģiskā sistēma, ko aino mazais rags, sabojā pielūgsmi, kas pienākas tikai Dievam. Tiesa, kas šeit attēlota, parāda, ka patiesā pielūgsmē beigās tiek atjaunota. Pielūgsmes sistēma, ko ieceļ pāvesta sistēma, kopā ar citiem elementiem noliek cilvēku kā starpnieku starp Dievu un cilvēci. Daniēls parāda, ka vienīgais starpnieks, kas var pārstāvēt cilvēci Dieva priekšā, ir Cilvēka Dēls. Kā saka Bībele: “Jo ir viens Dievs, kā arī viens starpnieks starp Dievu un cilvēkiem – cilvēks Kristus Jēzus” (1Tim 2:5).

No visa tā, ko mēs esam lasījuši Bībelē par Jēzus dzīvi un raksturu, kāpēc ir tik mierinoši zināt, ka Viņš šeit attēlotajā tiesā ir galvenā persona? _____

Visaugstā svētie

Kas notiek ar Dieva ļaudīm saskaņā ar šiem pantiem? Dan 7:18, 21, 22, 25, 27. _____

“Visaugstā svētie” ir Dieva ļaužu apzīmējums. Viņiem uzbrūk vara, kas ainota ar mazo ragu. Tā kā viņi neatlaidīgi vēlas palikt uzticīgi Dieva Vārdam, viņi tiek vajāti pāvesta valdīšanas laikā. Kristieši tika vajāti arī pagānu Romas impērijas laikā (ceturtais zvērs), bet vajāšanas, kas minētas Dan 7:25, ir svēto vajāšanas, ko veic mazais rags, kas ceļas tikai pēc tam, kad Romas pagānu fāze beidzas.

Tomēr Dieva ļaudis nebūs mūžīgi pakļauti laicīgo varu apspiešanai. Dieva valstība aizstās pasaules varas. Interesanti, ka atklāsmē Cilvēka Dēlam tiek piešķirta “vara, godība un valdīšana” (Dan 7:14). Bet skaidrojumā, ko izsaka eņģelis, “svētie” ir tie, kas saņem valstību (Dan 7:18). Šeit nav pretrunu. Tā kā Cilvēka Dēls ir saistīts ar Dievu un cilvēci, Viņa uzvara ir arī to uzvara, ko Viņš pārstāv.

Kad augstais priesteris jautā, vai Jēzus ir Mesija, Dieva Dēls, Jēzus norāda uz Ps 110:1 un Dan 7:13, 14, sakot: “Tas Es esmu. Un jūs redzēsīt Cilvēka Dēlu sēžam pie Visuspēcīgā labās rokas un nākam ar debess padebešiem” (Mk 14:62). Tāpēc Jēzus ir tas, kas pārstāv mūs Debesu tiesā. Viņš jau ir sakāvis tumsas varu un līdzdala Savu uzvaru ar tiem, kas Viņam tuvojas. Tāpēc nav iemesla baidīties. Kā apustulis Pāvils tik trāpīgi apgalvo: “Nē, visās šinīs lietās mēs pārpārim paliekam uzvarētāji Tā spēkā, kas mūs mīlējis. Tāpēc es esmu pārliecināts, ka ne nāve, ne dzīvība, ne eņģeļi, ne varas, ne lietas esošās, ne nākamās, ne spēki, ne augstumi, ne dziļumi, ne cita kāda radīta lieta mūs nevarēs šķirt no Dieva milestības, kas atklājusies Kristū Jēzū, mūsu Kungā” (Rm 8:37–39).

Pārdomā, cik precīzi Daniēla atklāsme attēlo vēsturi tūkstošiem gadu uz priekšu. Kā tam vajadzētu palīdzēt mums mācīties uzticēties visiem Dieva apsolījumiem nākotnē? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Paviršs skats vēsturē atklāj, ka pēc Romas impērijas sabrukuma, kas nāca no ziemeļu puses no barbariem, Romas bīskaps izmantoja trīs barbaru cilšu gāšanu, lai ieceltu sevi par vienīgo varu Romā 538. gadā. Šajā procesā viņš pārņēma vairākas institucionālas un politiskas Romas imperatora funkcijas. No tā radās pāvestība, kurai tika piešķirta laicīga un reliģiska vara, līdz to gāza Napoleons 1798. gadā. Tas neiznīcināja Romu, bet tikai izbeidza šo īpašo vajāšanu fāzi. Pāvests ne tikai nosauca sevi par Kristus pārstāvi, bet arī ieviesa vairākas doktrīnas un prakses, kas ir pretējas Bībelei. Šķīstītava, grēku nožēlošana, atzīšanās mācītājam un sabata baušļa maiņa uz svētdienu ir dažas no daudzajām "laiku un likumu" izmaiņām, ko ir ieviesusi pāvestība.

"Pats ar saviem spēkiem cilvēks nespēj pretoties ienaidnieka uzbrukumam. Grēka aprai-pītās drēbēs, atzīdam savu vainu, viņš stāv Dieva priekšā. Bet mūsu Aizstāvim Jēzum ir spēks pasargāt tos, kas ar atgriešanos un pilnīgā paļāvībā savas dvēseles uzticējuši Viņam. Jēzus aizstāv viņu lietu un, atsaucoties uz Golgātas varenajiem pierādījumiem, liek apklust viņu apsūdzētājam. Pilnīga paklausība Dieva baušļiem ir devusi Kristum visu varu Debesīs un virs zemes, un Viņš no sava Tēva pieprasa žēlastību un apžēlošanu vainīgajam cilvēkam. Savu ļaunību apsūdzētājam Viņš saka: "Tas Kungs lai tevi norāj, sātan! Tie ir atpirkti ar Manām asinīm, kā pagales, kas izrautas no uguns." Un tiem, kas ticībā paļaujas uz Jēzu, Viņš apliecina: "Redzi, Es atņemu tev tavus grēkus un ietērpju tevi svētku drānās!" (Cah. 3:4)." (Elena Vaita "Pravieši un ķēniņi", 586., 587. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Pārskati vēlreiz visu mazā raga varas aprakstu, kas ceļas no ceturtdzīvā un paliek daļa no Romas. Kas ir vienīgā vara, kas izcēlās no pagānu Romas pirms daudziem gadsimtiem, kas toreiz vajāja Dieva ļaudis un eksistē vēl mūsdienās? Kāpēc šīm skaidrajām norādēm vajadzētu palīdzēt pasargāt mūs no spekulācijām par to, kas ir šī vara, ieskaitot domu, ka mazais rags attiecas uz pagāniskās Grieķijas ķēniņu, kas nokāpa no vēstures skatuves vairāk nekā pusotru gadsimtu pirms Jēzus pirmās nākšanas? Kā šīm skaidrajām pazīmēm vajadzētu pasargāt mūs no uzskata, ka mazais rags ir kāda nākotnes vara, kas vēl celsies?

NO APTRAIPĪTAS LĪDZ ŠĶĪSTĪTAI

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Dan 8. nod., Dan 2:38, 1Moz 11:4, 3Moz 16, Ebr 9:23–28.

ATMIŅAS PANTS:

“Tas atbildēja viņam: līdz divi tūkstoši trīs simti vakariem un rītiem, tad svētnīca tiks atkal atzīta par taisnu un atgūs atkal savas tiesības” (Dan 8:14).

Atklāsme, par ko ziņots Dan 8. nodaļā, pravietim tika dota 548./549. g. pr. Kr., un tā nodrošina nozīmīgu skaidrojumu par tiesu, kas pieminēta Dan 7. nodaļā. Dan 8. nodaļas atklāsme (atšķirībā no atklāsmēm Dan 2. un 7. nodaļā) izslēdz Babiloniju un sākas ar Medopersiju, jo šajā laikā Babilonija bija panīkusi, un tās vietu gatavojās ieņemt Persija kā nākamā lielvara. Atklāsme Dan 8. nodaļā ir paralēla 7. nodaļas atklāsmei. Valoda un simboli 8. nodaļā ir mainījušies, jo šeit centrā ir Debesu svētnīcas šķīstīšana saistībā ar Debesu Salīdzināšanas dienu. Līdz ar to Dan 8. nodaļas īpašais devums ir tās pievēršanās Debesu svētnīcas aspektiem. Kamēr Dan 7. nodaļa apraksta Debesu tiesu un Cilvēka Dēlu, kas saņem valstību, Dan 8. nodaļa parāda Debesu svētnīcas šķīstīšanu. Kā norāda paralēles starp šīm divām nodaļām, Debesu svētnīcas šķīstīšana, kas attēlota Dan 8. nodaļā, atbilst tiesas ainai Dan 7. nodaļā.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 29. februārī.

Auns un āzis

Izlasi Dan 8. nodaļu. Par ko ir šī atklāsme, un kādā ziņā tā ir paralēla tai, ko mēs redzējām Dan 2. un 7. nodaļā? _____

Tāpat kā Dan. 2. un 7. nodaļā, arī šeit mums ir dota atklāsme par pasaules impēriju rašanos un krišanu, lai gan ar citādiem simboliem. Šie simboli ir tiešā veidā saistīti ar Dieva svētnīcu. Šajā gadījumā auna un āža simboli ir izmantoti tāpēc, ka tie bija saistīti ar Salīdzināšanas dienas rituālu svētnīcā, kas senajam Israēlam bija tiesas diena. Auns un āzis tika izmantoti kā upura dzīvnieki svētnīcas kalpošanā. Bet tikai Salīdzināšanas dienā abi ir minēti kopā. Tāpēc šie divi dzīvnieki ar nodomu ir izvēlēti, lai atgādinātu par Salīdzināšanas dienu, kas arī ir atklāsmes centrā.

Atklāsmes sākumā Daniēls redz aunu, kas badās trīs dažādos virzienos: uz rietumiem, uz ziemeļiem un uz dienvidiem (Dan 8:4). Šī trīskāršā kustība norāda uz šīs varas izplatību: “Neviens zvērs nevarēja viņa priekšā pastāvēt, un neviens nevarēja izglābties no viņa varas. Viņš darīja ko gribēdams un kļuva arvien stiprāks” (Dan 8:4). Kā eņģelis paskaidro, auns ar diviem ragiem aino Medopersijas impēriju (Dan 8:20), un trīs virzieni visdrīzāk burtiski norāda uz trim galvenajiem šīs pasaules varas iekarojumiem.

Tad uzrodas āzis ar lielu ragu, kas aino Grieķijas impēriju Aleksandra Lielā vadībā (Dan 8:21). Tas, ka āzis pārvietojas, “nemaz nepieskaroties ar kājām zemes virsai” (Dan 8:5), norāda, ka tas pārvietojas ātri. Šeit simboliski ir norādīts uz Aleksandra iekarojumu ātrumu, ko Dan 7. nodaļa apraksta kā spārnotu leopardu. Bet, kā norāda pravietojums, kad āzis “bija visstiprāks savā spēkā, tam nolūza viņa lielais rags” (Dan 8:8) un atbrīvoja ceļu četriem ragiem, kas izpletās uz visām četrām debespusēm. Tas piepildās, kad Aleksandrs mirst Babilonijā 323. g. jūnijā (pr. Kr.) un viņa valsts tiek sadalīta starp četriem viņa ģenerāļiem.

Pantos no Dan 2:38 līdz Dan 8:20, 21 trīs no četrām impērijām, kas atklātas atklāsmē, ir nosauktas. Kā šim pārsteidzošajam faktam vajadzētu palīdzēt apstiprināt mūsu pravietojumu skaidrojuma pareizumu? _____

Mazā raga augšana

Izlasi uzmanīgi Dan 8:8–12. Kādā virzienā dodas šis mazais rags, un kāpēc to ir svarīgi saprast? _____

Pēc tam, kad ir aprakstīti četri ragi, kas dodas uz četrām debespusēm, Bībeles pants saka, ka no viena izauga mazais rags. Jautājums ir, vai šis rags/vara ceļas no viena no četriem ragiem, kas, kā mēs redzējām vakar, aino Aleksandra četrus ģenerāļus, vai arī no viena no četriem vējiem. Panta gramatiskā struktūra oriģinālvalodā norāda, ka šis rags nāk no četriem debess vējiem. Tā kā šī vara rodas pēc Grieķijas impērijas un tās četriem atzariem, bieži tiek uzskatīts, ka šis rags ir Roma, vispirms pagānu un tad pāvestīgā. “Šis mazais rags aino Romu abās tās fāzēs, gan pagānu, gan pāvestīgajā. Daniēls vispirms redzēja Romu tās pagānu jeb imperiālajā fāzē, karojot pret jūdu tautu un agrīnajiem kristiešiem, un tad tās pāvestīgajā fāzē, kas turpinās līdz pat mūsu dienām un nākotnē.” (“Septītās dienas adventistu Bībeles komentāri” 4. sēj., 841. lpp.)

Saskaņā ar Bībeles tekstiem mazais rags vispirms pārvietojās horizontāli un “kļuva pārmērīgi liels virzienā uz dienvidiem, uz rītiem un uz skaistākās zemes pusi” (Dan 8:9). Šie trīs virzieni atbilst trīs galvenajām jomām, kas atradās pagānu Romas pārvaldībā.

Mazajam ragam kļūstot par galveno tēlu atklāsmē, detalizētāku uzmanīgu iegūst tā vertikālā izplatība. Šajā sakarā rags saskan ar mazo ragu Dan 7. nodaļā, kā to parāda šis salīdzinājums: (1) abi ragi sākumā ir mazi (Dan 7:8, Dan 8:9); (2) abi vēlāk kļūst lieli (Dan 7:20, Dan 8:9); (3) abas ir sevi paaugstinošas varas (Dan 7:21, 25, Dan 8:10, 24); (4) abas ir sevi paaugstinošas un zaimojošas (Dan 7:8, 20, 25; Dan 8:10, 11, 25); (5) abu mērķis ir iznīcināt Dieva ļaudis (Dan 7:25, Dan 8:24); (6) abām ir tādi aktivitātes aspekti, kas ieskicēti pravietiskajā laikā (Dan 7:25, Dan 8:13, 14); (7) abas varas ilgst līdz laika galam (Dan 7:25, 26; Dan 8:17, 19); (8) abas piedzīvo pārdabisku iznīcināšanu (Dan 7:11, 26, Dan 8:25). Visbeidzot, tā kā mazais rags Dan 7. nodaļā aino pāvestību, vertikālajai mazā raga izplatībai Dan 8. nodaļā ir jāattēlo tā pati vara. Līdz ar to, tāpat kā Dan 2. un 7. nodaļā, pēdējā galvenā vara ir Roma – gan pagānu, gan pāvestīgā.

Uzbrukums svētnīcai

Izlasi Dan 8:10–12. Kāda veida mazā raga aktivitāte šeit ir attēlota? _____

Dan 8:10 mazais rags mēģina kopēt garīgajā līmenī Bābeles celtnieku pūles (1Moz 11:4). Jēdzieni “pulks” un “zvaigznes”, iespējams, apzīmē Dieva ļaudis Vecajā Derībā. Israēls ir nosaukts par Kunga pulku/armiju (2Moz 12:41). Daniēls arī attēlo Dieva uzticamos ļaudis – mirdzošus kā zvaigznes (Dan 12:3). Tas acīmredzot nav burtisks uzbrukums Debesu būtnēm, bet gan Dieva ļaužu vajāšanas, kuru “piederība ir Debesīs” (Fil 3:20). Lai gan pagānu imperatori nogalināja tūkstošiem kristiešu, šobrīd centrā ir mazā raga vertikālās aktivitātes. Līdz ar to šī pravietojuma galējam piepildījumam vajadzētu būt saistītam ar pāvestīgo Romu un tās vajāšanām visos laikmetos.

Dan 8:11 runā arī par “pulka vadoni”, kas citur Daniēla grāmatā ir nosaukts kā “svaidītais valdnieks” (Dan 9:25), “sargeņģelis Mihaēls” (Dan 10:21) un Mihaels, lielais eņģeļu valdnieks (Dan 12:1). Nevienš cits kā tikai Jēzus Kristus varētu būt tas, uz ko attiecas šis izteiciens. Jēzus Kristus ir iepriekšminētā “pulka” valdnieks un mūsu Augstais Priesteris debesīs. Tāpēc pāvestība un reliģiskā sistēma, ko tā pārstāv, aizēno un mēģina pārspēt Jēzus priesteru lom.

Dan 8:11 “dienišķais upuris” ir atgādinājums tam, kas notika zemes svētnīcā, lai norādītu uz dažādiem un pastāvīgiem rituālu kalpošanas aspektiem – ieskaitot upurus un starpniecību. Pateicoties šai kalpošanai, grēciniekiem tiek piedots un svētnīcā tiek risināta grēka problēma. Šī zemes sistēma aino Kristus starpniecisko kalpošanu Debesu svētnīcā. Kā paredz pravietojums, pāvestība nomaina Kristus starpniecību pret priesteru starpniecību. Ar šādas viltus kalpošanas starpniecību mazais rags atņem Kristus starpniecisko kalpošanu un simboliski apgāna Kristus svētnīcas vietu.

“Rags nogāza patiesību pie zemes, un viss, ko viņš darīja, tas tam izdevās labi” (Dan 8:12). Jēzus paziņo, ka Viņš ir patiesība (Jņ 14:6) un arī norāda uz Dieva Vārdu kā patiesību (Jņ 17:17). Salīdzinājumam pāvestība aizliedza Bībeles tulkošanu tautas valodā, Bībeles skaidrošanu uzticēja baznīcas autoritātēm un tradīcijas nolika līdzvērtīgas Bībelei – teorētiski. Bet praktiski tradīcijas tika uzskatītas pārākas par Bībeli kā augstākais ticības likums.

Ko šim pētījumam vajadzētu mums atklāt par to, cik dārgas un svarīgas ir Bībeles patiesības zināšanas, ja salīdzinām ar cilvēku tradīcijām? _____

Svētnīcas šķīstīšana

Izlasi Dan 8:14. Kas šeit notiek? _____

Pēc raga postošā uzbrukuma tiek paziņots, ka svētnīca tiks šķīstīta. Lai saprastu šo vēsti, mums ir jāpatur prātā, ka svētnīcas šķīstīšana, par ko minēts Dan 8:14, atbilst tiesas ainai, kas attēlota Dan 7:9–14. Un, tā kā šī tiesa notiek Debesīs, svētnīcai arī jābūt Debesīs. Līdz ar to, ja Dan 7. nodaļa attēlo Dieva iejaukšanos un saikni ar cilvēku notikumiem no tiesas perspektīvas, Dan 8. nodaļa apraksta pašu notikumu no svētnīcas perspektīvas.

Zemes svētnīca tika veidota pēc Debesu svētnīcas parauga un kalpoja, lai ilustrētu glābšanas plāna plašās kontūras. Katru dienu grēcinieki nesa savus upurus uz svētnīcu, kur ļaudīm tika piedoti atzītie grēki, tiem tiekot pārnestiem uz svētnīcu. Rezultātā svētnīca tika apgānīta. Tāpēc bija nepieciešams periodisks šķīstīšanas process, lai attīrītu svētnīcu no grēkiem, kas tur tika ienesti. To sauca par Salīdzināšanas dienu, un tā notika reizi gadā (sk. 3Moz 16).

Kāpēc Debesu svētnīcai vajadzētu šķīstīšanu? Ņemot vērā analogiju, mēs varam teikt, ka to cilvēku atzītie grēki, kas ir pieņēmuši Jēzu, ir "pārnesti" uz Debesu svētnīcu, tieši tāpat kā nožēlojošo israēliešu grēki tika pārnesti uz zemes svētnīcu. Zemes Salīdzināšanas dienā tika nogalināti neskaitāmi dzīvnieki, simbolizējot Jēzus nāvi nākotnē, kas bija nodrošinājums, lai grēcinieki varētu pastāvēt Salīdzināšanas dienā.

Un tieši tāpat, kā tas notika zemes Salīdzināšanas dienā, kad svētnīca tika šķīstīta, cik daudz vairāk Debesīs, kad Kristus asinis vien izvada mūs cauri tiesai? Svētnīcas šķīstīšana, kas attēlota Dan 8:14, ir Debesu dublikāts zemes kalpošanai, kuras galvenā vēsts ir: kā grēciniekiem mums ir vajadzīgas Mesijas asinis, lai piedotu mūsu grēkus un padarītu mūs spējīgus pastāvēt tiesā.

Izlasi Ebr 9:23–28. Kā šie panti atklāj glābšanu, kas mums ir Jēzū, pateicoties Viņa upurim mūsu labā? _____

Pravietiskā laika josla

Izlasi Dan 8:13. *Kāds jautājums šeit tiek uzdots, un kā tas palīdz mums saprast nākamo pantu?* _____

Kas tas ir par laiku – 2300 vakari un rīti? Pirmkārt, mums vajadzētu atzīmēt, ka pēc tam, kad Daniēlam tiek parādīts auns un āzis, kam seko darbība un mazā raga radītais kaitējums, atklāsme pārvēršas par jautājumu Dan 8:13. Šis jautājums īpaši runā par to, kas notiks šī pravietiskā perioda beigās, kā arī par visas atklāsmes ilgumu. Pie tam šāds periods nevar būt ierobežots tikai ar mazā raga darbību, jo jēdziens “atklāsme” ietver visu, sākot no auna līdz mazā raga darbībai. Tāpēc tam ir jābūt garam periodam faktiskajā vēsturiskajā laikā.

Uz jautājumu: “Cik ilgu laiku pastāvēs šī parādība” (auns [Medopersija], āzis [Grieķija] un mazais rags un tā darbība [pagānu un pāvestīgā Roma]), kāda cita Debesu būtne atbildēja: “Līdz divi tūkstoši trīs simti vakariem un rītiem, tad svētnīca tiks atkal atzīta par taisnu un atgūs atkal savas tiesības” (Dan 8:14). Kā jau iepriekš minēts, šis periods ir tik garš tāpēc, ka tas sākas Medopersijas impērijas laikā un ilgst Grieķijas impērijas un pagānu un pāvestīgās Romas laikā, tūkstošiem gadu. Saskaņā ar vēsturisko skaidrošanas metodi (sk. 1. tēmu), šis pravietiskais periods aprēķināms, balstoties uz gada/dienas principu, kas nozīmē, ka 2300 vakari un rīti saskan ar 2300 gadu laika posmu. Citādi 2300 dienas atbilstu nedaudz vairāk nekā sešiem gadiem, un tik īsā laikā nav iespējams notikt visiem atklāsmē rādītajiem notikumiem. Tādējādi šeit vajadzētu attiecināt gads/diena principu.

Dan 8. nodaļa nenodrošina informāciju, kas ļautu mums aprēķināt šī laika perioda sākumu, kas, protams, varētu palīdzēt noteikt beigas. Bet Dan 9. nodaļa nodrošina svarīgu informāciju (sk. nākamās nedēļas tēmu).

2300 gadi šajā pravietojumā ir visgarākais laika pravietojums Bībelē. Padomā: 2300 gadi! Tas ir garš laiks, īpaši salīdzinot ar cilvēku dzīves ilgumu. Kā šis kontrasts var palīdzēt mums mācīties būt pacietīgiem ar Dievu un gaidot pēdējos notikumus? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Zemāk atradīsiet tabulu, kas apkopo to, ko mēs līdz šim esam uzzinājuši, ņemot vērā valstu secību, kas attēlota Dan 2., 7. un 8. nodaļā. Ko tas mums stāsta par svētnīcas šķīstīšanu?

<i>Daniēla 2. nodaļa</i>	<i>Daniēla 7. nodaļa</i>	<i>Daniēla 8. nodaļa</i>
Babilonija	Babilonija	_____
Medopersija	Medopersija	Medopersija
Grieķija	Grieķija	Grieķija
Pagānu Roma	Pagānu Roma	Pagānu Roma
Pāvestīgā Roma	Pāvestīgā Roma	Pāvestīgā Roma
_____	Tiesa Debesīs	Svētnīcas šķīstīšana
Kristus otrā nākšana [Akmens bez cilvēka roku palīdzības]	Kristus otrā nākšana [Svētie iemanto valstību]	Kristus otrā nākšana [iznīcināts bez roku palīdzības]

Kā mēs šeit varam redzēt, starp nodaļām ir paralēles. Šeit paralēli attēlotas ne tikai tautas, bet arī tiesas aina Dan 7. nodaļā (kas notiek pēc pāvestīgās Romas 1260 gadiem (538.–1798. g.)) tiešā veidā ir paralēla svētnīcas šķīstīšanai, kas Dan 8. nodaļā arī notiek pēc Romas. Citiem vārdiem, šī Debesu tiesa (Dan. 7. nod.), kas notiek līdz pasaules galam, ir tā pati svētnīcas šķīstīšana Dan 8. nodaļā. Šeit mums ir doti divi dažādi ainojumi vienai un tai pašai lietai, un abas notiek pēc 1260 gadu vajāšanu perioda, ko veic mazais rags.

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kā augstāk esošā tabula palīdz mums saprast, ka svētnīcas šķīstīšanai, kas ir tas pats, kas tiesa Dan 7. nodaļā, ir jānotiek kaut kad pēc 1260 gadu mazā raga pravietojuma un tomēr pirms Dieva mūžīgās valstības nodibināšanas?

2. Dan 8. nodaļas pravietojums attēlo vēsturi kā kaut ko vardarbīgu un ļaunuma pilnu. Abi dzīvnieki simbolizē divas pasaules impērijas, kas cīnās savā starpā (Dan 8:5–7). Mazā raga vara, kas rodas pēc šīm abām, ir vardarbīga un vajājoša vara (Dan 8:23–25). Tātad Raksti nemēģina nonivelēt ciešanu realitāti šajā pasaulē. Kā tam vajadzētu palīdzēt mums mācīties uzticēties Dievam un Viņa labestībai, neskatoties uz ļaunumu, kas virmo ap mums?

NO GRĒKU ATZĪŠANAS LĪDZ PATIESAM MIERAM

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Dan 9., Jer 25:11, 12, 29:10; 2ķēn 19:15–19; Mt 5:16; Jēk 5:16.

ATMIŅAS PANTS:

“Ak, Kungs, paklausī! Ak, Kungs, piedod! Ak, Kungs, ņem vērā, dari to un nekavējies Sevis paša dēļ, mans Dievs! Jo Tava pilsēta un Tava tauta – abas ir nosauktas pēc Tava Vārda” (Dan 9:19).

Daniēla 9. nodaļa satur vienu no izcilākajām Bībeles lūgšanām. Savas dzīves izšķirošākajos brīžos Daniēls lūdza Dievu, lai tiktu galā ar izaicinājumu, kas ir viņa priekšā. Kad Daniēls un viņa kolēģi gandrīz tika nogalināti pagānu ķēniņa noslēpumainā sapņa dēļ, pravietis iet pie Dieva lūgšanā (Dan 2. nodaļa). Un, kad ķēniņa dekrēts aizliedz pielūgt citus dievus, kā tikai ķēniņu, Daniēls turpina pienest savas ikdienas lūgšanas ar skatu uz Jeruzālemi (Dan 6. nodaļa). Tāpēc, pārdomājot lūgšanu Dan 9. nodaļā, atcerēsimies, ka pravieti lielā mērā ietekmē atklāsme par 2300 vakariem un rītiem. Lai gan pravietojuma vispārējās kontūras tika izskaidrotas, Daniēls nespēj saprast laika periodu, ko dialogā atklāj divas Debesu būtnes: “Līdz divi tūkstoši trīs simti vakariem un rītiem, tad svētnīca tiks atkal atzīta par taisnu” (Dan 8:14). Tikai tagad, 9. nodaļā, pravietim tiek dota lielāka gaisma, un šoreiz arī kā atbilde uz nopietnu lūgšanu.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 7. martā.

Dieva Vārda galvenā loma

Izlasi Dan 9:1, 2. Daniēls saka, ka viņš “Dieva Vārdā” ir sapratis pravietojumu, ko tik cītīgi bija pētījis. Kādu Bībeles grāmatu vai grāmatas viņš šeit piemin? _____

Aplūkojot šo lūgšanu, kļūst skaidrs, ka tā ir radusies dziļā Dieva Vārda pētījumā, ko Viņš bija atklājis Mozum un praviešiem. Uzzinājis no Jeremijas ruļļa, ka šis gūstniecības periods ilgs 70 gadus (sk. Jer 25:11, 12, Jer 29:10), Daniēls saprot, cik svarīgs ir konkrētais vēsturiskais mirklis, kurā viņš dzīvo.

Paturēsim prātā, ka Daniēls pienes šo lūgšanu 539. gadā pr. Kr., kad Persijas impērija aizstāj Babiloniju. Tātad gandrīz 70 gadi bija pagājuši, kopš Nebukadnēcars bija iekarojis Jeruzālemi un iznīcinājis templi. Tāpēc saskaņā ar Jeremijas pravietojumu Dieva ļaudīm drīz jāatgriežas dzimtenē. Uzticoties Dieva Vārdam, Daniēls saprot, ka viņa tautai notiks kaut kas nozīmīgs un ka tieši tā, kā Dievs apsola Savā Vārdā, Babilonijas gūsts drīz beigsies un jūdi atgriezīsies mājās.

No šī Rakstu pētījuma, kas bija viņam pieejams, Daniēls arī saprot, cik nopietni ir viņa tautas grēki. Tā kā viņi bija lauzuši derību, viņi bija salauzuši savas attiecības ar Dievu. Neizbēgamas sekas tāpēc ir gūsts (3Moz 26:14–45). Tāpēc Dieva atklāsmes pētījums ir tas, kas nodrošina Daniēlam laiku izpratni un dod viņam apziņu par steidzīgu nepieciešamību lūgt Dievu par savu tautu.

Tuvojoties zemes vēstures pēdējām dienām, mums vairāk nekā jebkad agrāk ir jāpēta Dieva Vārds un jādzīvo saskaņā ar to. Tikai Raksti var nodrošināt mums autoritatīvu izskaidrojumu pasaulei, kurā mēs dzīvojam. Galu galā Raksti atklāj stāstu par lielo cīņu starp labo un ļauno un tādējādi atklāj, ka cilvēces vēsture noslēgsies ar Jaunā iznīcināšanu un Dieva mūžīgo valstību. Jo vairāk mēs pētām Rakstus, jo labāk mēs varam saprast šī brīža pasaules stāvokli un savu vietu tajā, kā arī mūsu cerības iemeslus pasaulē, kas nekādu cerību nepiedāvā.

Kā Bībele mums palīdz kaut kādā mērā saprast pasauli, kurai pašai par sevi, šķiet, nav vispār nekādas jēgas? _____

Lūgums pēc žēlastības

Izlasi Dan 9:3–19. Uz kāda pamata Daniēls izsaka savu lūgumu pēc žēlastības? _____

Mums vajadzētu īpaši atzīmēt dažus punktus šajā lūgšanā. Pirmkārt, Daniēls savā lūgšanā nekur nelūdz pēc kaut kāda izskaidrojuma nelaimēm, kas notikušas jūdu tautai. Viņš zina iemeslu. Patiešām, liela daļa lūgšanas pati par sevi sastāv no tā, ka Daniēls min šo iemeslu: “..neklusijām Tā Kunga, sava Dieva, balsi un nepildījām savās dzīves gaitās Viņa baušļus, ko Viņš mums devis caur Saviem kalpiem, praviešiem” (Dan 9:10). Pēdējā reize, kad Daniēlam bija vajadzība kaut ko saprast, bija Dan 8. nodaļas beigās, kad viņš saka, ka nesaprot atklāsmi par 2300 vakariem un rītiem (sk. Dan 8:27).

Otrs ir tas, ka šī lūgšana ir apelācija pie Dieva žēlastības, Viņa labprātības piedot Saviem ļaudīm, lai gan viņi ir grēkojuši un darījuši ļaunu. Vienā ziņā mēs šeit redzam spēcīgu ilustrāciju evaņģēlijam, grēcīgiem cilvēkiem, kam nav pašiem nekādu nopelnu, tomēr viņi meklē žēlastību, kas viņiem nepienākas, un piedošanu, ko viņi nav pelnījuši. Vai gan tā nav laba ilustrācija mūsu katra stāvoklim Dieva priekšā?

Izlasi Dan 9:18, 19. Kādus vēl iemeslus Daniēls min, lai Kungs atbildētu uz viņa lūgšanu?

Ir svarīgi pieminēt vēl vienu Daniēla lūgšanas aspektu: apelāciju pie Dieva vārda goda. Tas ir, lūgšanu nemotivē Daniēla personīgās vai viņa tautas ērtības, bet paša Dieva labums (Dan 9:17–19). Citiem vārdiem, lūgums ir jāuzklausa, jo Dieva vārds tiks pagodināts.

Izlasi 2.ķēn 19:15–19. Kā Ecehiēla lūgšana atgādina Daniēla lūgšanu? Kas Mt 5:16 teikts par to, kā arī mēs varam pagodināt Dievu? _____

Aizlūgšanu vērtība

Izlasi Dan 9:5–13. Kas nozīmīgs ir faktā, ka Daniēls atkārtu un atkārtu: “mēs” esam darījuši nepareizi, atnesot tautai tādu postu? _____

Daniēla lūgšana ir tikai viena starp citām nozīmīgām aizlūgšanām, ko satur Bībele. Šādas lūgšanas aizkustina Dieva sirdi, novēršot tiesu un atnesot atbrīvošanu no ienaidniekiem. Kad Dievs ir gatavs iznīcināt visu jūdu tautu, Mozus aizlūgšana apstādina Viņa roku (2Moz 32:7–14, 4Moz 14:10–25). Pat tad, kad smags sausums draud iznīcināt zemi, Dievs atbild uz Elijas lūgšanu un sūta lietu, lai atdzīvinātu zemi (1ķēn 18).

Lūdžot par ģimenes locekļiem, draugiem un citiem cilvēkiem vai situācijām, Dievs uzklausa mūsu lūgšanas un var iejaukties. Reizēm var būt vajadzīgs ilgāks laiks, lai lūgšana tiktu atbildēta, bet mēs varam būt pārliecināti, ka Dievs nekad neaizmirst Savu bērnu vajadzības (sk. Jer 5:16).

Šajā gadījumā Daniēls iemieso aizlūdzēja vai starpnieka lomu starp Dievu un cilvēkiem. Pētot Rakstus, praviētis saprot, cik grēcīga ir kļuvusi tauta, pārkāpjot Dieva likumu un atsakoties uz klausīt Dieva brīdinājumus. Tādējādi, atzīstot savu nožēlojamo garīgo stāvokli, Daniēls lūdz pēc dziedināšanas un piedošanas. Bet praviētis arī identificē sevi kā vienu no tautas. Dažos aspektos Daniēls ilustrē Kristus kā mūsu aizlūdzēja lomu (Jņ 17). Tomēr ir radīkāla atšķirība: Kristus ir “bez grēka” (Ebr 4:15), tāpēc Viņam nav vajadzības atzīt personīgus grēkus vai pienest upurus piedošanas saņemšanai (Ebr 7:26, 27). Toties Viņš neatkārtojamā veidā identificē sevi ar grēciniekiem: “To, kas grēka nepazīna, Viņš mūsu labā ir darījis par grēku, lai mēs Viņā kļūtu Dieva taisnība” (2kor 5:21).

“Ja jūs savāktu kopā visu, kas cilvēkā ir labs, svēts, cēls un mīlīgs, un tad pievestu šādu cilvēku Dieva eņģeļu priekšā kā daļu no cilvēka dvēseles glābšanas vai nopelna, ierosinājums tiktu noraidīts kā nodevība.” (Elena Vaita “Ticība un darbi”, 24. lpp.) Ko šie vārdi mums māca par vajadzību pēc Aizlūdzēja mūsu labā? _____

Mesijas darbs

Daniēla aizlūgšana runā par divām galvenajām raizēm: tautas grēkiem un Jeruzālemes izpostīšanu. Tādējādi Dieva atbilde ir saistīta ar šiem diviem lūgumiem. Pateicoties Mesijas darbam, tauta tiks atpestīta un svētnīca iesvētīta. Divi īpašie lūgumi tomēr tiek atbildēti tādā veidā, kas sniedzas tālāk par Daniēla tiešo vēsturisko horizontu: Mesijas darbs nāks par labu visai cilvēcei.

Izlasi Dan 9:21–27. Kāds darbs bija jāpadara 70 nedēļu periodā? Kāpēc to var izdarīt tikai Jēzus? _____

---

1. “Lai apgrēcība izbeigtos.” Ebreju vārds “apgrēcība” (pesha) norāda uz labprātīgu pārkāpumu, ko kāds zemāks izdara pret kādu augstāku (piem., Sak 28:24). Šis vārds ir izmantots arī Bībelē attiecībā uz atklātu nepakļaušanos Dievam no cilvēku puses (Ec 2:3). Tomēr, pateicoties Jēzus asinīm, sacelšanās pret Dievu ir apspiesta un cilvēkiem ir piedāvāts nopeln, kas nāk no Golgātas.

2. “Grēku mērs taptu pilns.” Darbības vārdam ir nozīmē “apzīmogot”, un šeit tas nozīmē, ka grēks ir piedots. Kopš krišanas cilvēce nav spējusi dzīvot pēc Dieva standarta, bet Mesija parūpēsies par mūsu neveiksmēm.

3. “Lai izpirktu un salīdzinātu pārkāpumus.” Kā Pāvils saka: “Jo visai Dieva pilnībai labpātika iemājot Viņā, lai caur Viņu un uz Viņu salīdzinātu visu, nodibinot ar Viņa krusta asinīm visu starpā mieru – gan debesis, gan virs zemes” (Kol 1:19, 20). Arī šo var īstenot tikai Jēzus.

4. “Lai panāktu mūžīgo taisnību.” Kristus ieņēma mūsu vietu pie krusta un līdz ar to apveltīja mūs ar svētīgu stāvokli būt “taisniem” ar Dievu. Tikai ticībā mēs varam saņemt šo taisnību, kas nāk no Dieva.

5. “Lai piepildītos praviešu skatījumi.” Kad Kristus upurēja Sevi pie krusta, piepildījās Vecās Derības pravietojumi, kas norādīja uz Viņa salīdzinošo darbu.

6. “Lai iesvaidītu visusvētāko.” Visusvētākais, kas šeit ir minēts, ir nevis persona, bet vieta. Tāpēc apgalvojums attiecas uz Debesu svētnīcas iesvētīšanu, Kristum uzsākot kalpošanu kā mūsu Augstajam Priesterim (Ebr 8:1).

Pravietiskais kalendārs

2300 vakaru un rītu atklāsmes beigās pravietis ir pārsteigts, jo viņš nespēj to saprast (Dan 8:27). Desmit gadus vēlāk Gabriēls nāk palīgā Daniēlam “saprast” atklāsmi (Dan 9:23). Šī vēlākā atklāsmē iedod trūkstošo informāciju un atklāj, ka Mesijas darbs ir jāpabeidz līdz septiņdesmit nedēļu perioda beigām. Saskaņā ar gada/dienas principu un paredzēto notikumu gaitu, septiņdesmit nedēļas ir jāsaprot kā 490 gadi. Šī perioda sākuma punkts ir pavēle atjaunot un no jauna uzcelt Jeruzālemi (Dan 9:25). Šo pavēli izdeva ķēniņš Artakserks 457. gadā pr. Kr. Tā ļāva jūdiem Ezras vadībā atjaunot Jeruzālemi (Ezras 7. nodaļa). Saskaņā ar Bībeles tekstu septiņdesmit nedēļas ir “nogrieztas”. Tas norāda, ka 490 gadu laika periods ir nogriezts no lielāka laika perioda, tas ir, no 2300 gadiem, kas norādīti 8. nodaļas atklāsmē. No tā izriet, ka 2300 gadiem un 490 gadiem ir viens un tas pats sākuma punkts, proti, 457. g. pr. Kr.

Septiņdesmit nedēļu pravietojums ir sadalīts trīs daļās: septiņas nedēļas, sešdesmit divas nedēļas un septiņdesmitā nedēļa.

Septiņas nedēļas (49 gadi) visdrīzāk attiecas uz laiku, kurā Jeruzāleme tiks atjaunota. Pēc šīm septiņām nedēļām būs sešdesmit divas nedēļas (434 gadi), kas vadīs līdz “svaidītajam valdniekam” (Dan 9:25). Līdz ar to 483 gadi pēc Artakserksa dekrēta, tas ir, 27. gadā, Mesija Jēzus tika kristīts un svaidīts ar Svēto Garu savai glābšanas misijai.

Septiņdesmitās nedēļas laikā notiks citi izšķiroši notikumi: (1) “Svaidītais tiks nogalināts” (Dan 2:26), kas attiecas uz Kristus nāvi. (2) Mesija “ar daudziem slēgs ciešu derību uz vienu nedēļu” (Dan 9:27). Šī ir īpaša Jēzus un apustuļu misija jūdu tautas labā. Tā notiek pēdējās “nedēļas” laikā no 27. līdz 34. gadam. (3) “Nedēļas vidū tiks atcelts kaujamaiss un ēdamais upuris” (Dan 9:27). Trīsarpus gadi pēc Viņa kristībām (tas ir, nedēļas vidū), Jēzus noved upurēšanas sistēmu līdz tās noslēgumam – tādā ziņā, ka tai vairs nav pravietiskas nozīmes – upurējot sevi kā pēdējo un pilnīgo Jaunās Derības upuri, tādējādi izvairoties no vajadzības pēc dzīvnieku upuriem. Pēdējā nedēļa 70 nedēļu pravietojumā noslēdzas 34. gadā, kad Stefans mirst mocekļa nāvē un evaņģēlija vēsts sāk aizsniegt ne tikai jūdus, bet arī pagānus.

Izlasi Dan 9:24–27. Pat tad, kad ir liela cerība un Mesijas apsoliņums, mēs lasām par vardarbību, karu, postu. Kā tas var palīdzēt mums būt pārlicinātiem, ka pat dzīves nedienā vidū cerība vēl joprojām pastāv? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Zemāk atradīsiet tabulu, kas paskaidro, kā Dan 9:24–27 pravietojums saistās ar Dan 8:14 2300 gadu pravietojumu, abiem esot kopīgam sākuma punktam. Ja mēs skaitām 457. gadus pr. Kr. (jāatceras izvītot neeksistējošo nulles gadu), jūs nonāksiet 1844. gadā vai, ja jūs izskaitīsiet atlikušos 1810 gadus no 34. gada (2300 mīnus pirmie 490 gadi), jūs nonāksiet arī pie 1844. gada. Tādējādi svētnīcas šķīstīšana Dan 8:14 notiek 1844. gadā.

Ievērojiet arī, kā 1844. gads atbilst tam, ko mēs redzējām Dan 7. un 8. nodaļā. Tas ir, tiesa Dan 7. nodaļā, kas ir tas pats, kas svētnīcas šķīstīšana Dan 8. nodaļā (sk. pēdējo divu nedēļu tēmas), notiek pēc 1260 vajāšanu gadiem (Dan 7:25) un tomēr pirms Jēzus otrās nākšanas un Viņa mūžīgās valstības nodibināšanas.

2300 dienas (2300 gadi)

<u>490 gadi</u>		<u>1810 gadi</u>
457. g. p.m.ē.	34. g.	1844. g.

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Pētnieki ir pamatoti atzinuši, ka 2300 dienu pravietojums un 70 nedēļu pravietojums patiešām ir viens pravietojums. Kāpēc viņi tā saka? Kādi tev ir pierādījumi, lai pamatotu šo apgalvojumu?
2. Ko mēs varam mācīties no Daniēla aizlūgšanas, kas mums var palīdzēt mūsu pašu aizlūgšanu praksē?
3. Kristus upuris mūsu labā ir mūsu vienīgā cerība. Kāpēc tam vajadzētu palīdzēt mums būt pazemīgiem un, kas ir vēl svarīgāk, padarīt mūs mīlošākus un piedodošākus? Ko Lk 7:40–47 vēsti mums visiem?
4. Pārdomājiet, cik centrāla loma Rakstos ir Daniēla lūgšanai un viņa cerībai. Galu galā tauta tika nežēlīgi sakauta, cilvēki aizvesti gūstā, zeme izpostīta un galvaspilsēta iznīcināta. Un tomēr Daniēlam ir cerība, ka, neskatoties uz to visu, ļaudis atgriezīsies mājās. Kur viņš ir ieguvis šo cerību, ja ne Bībelē un tajā rakstītajos Dieva apsolījumos? Ko tam vajadzētu mums atklāt par cerību, kādu arī mēs varam gūt no apsolījumiem Dieva Vārdā?

NO KAUVAS LĪDZ UZVARAI

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Ef 6:12, Dan 10. nod., Ezras 4:1–5, Joz 5:13–15, Kol 2:15, Rm 8:37–39.

ATMIŅAS PANTS:

“Nebīsties, mans ļoti mīļais vīrs! Miers lai ir ar tevi! Ņemies drošu prātu, jā, drošu prātu ņemies un esi stiprs” (Dan 10:17).

Dan 10. nodaļa iesāk Daniēla noslēdzošo atklāsmi, kas turpinās 11. un 12. nodaļā. Sākumā mēs tiekam informēti, ka šī atklāsmē ir saistīta ar “lielām bēdām” (Dan 10:1). Dan 11. nodaļa izgaismo dažas šī konflikta detaļas, savukārt Dan 10. nodaļa parāda tā garīgās dimensijas un atklāj, ka aiz šīm zemes ainu kaujām plosās garīgs konflikts kosmosos apmēros. Pētot šo nodaļu, mēs redzēsim, ka tad, kad mēs lūdzam, mēs iesaistāties šajā kosmiskajā konfliktā tādā veidā, kam ir spēcīga atbalss. Bet savās cīņās mēs neesam vieni. Jēzus iesaistās kaujā pret sātanu un stāv mūsu pusē. Mums vajadzētu saprast, ka patiesā cīņa, kurā mēs esam iesaistīti, nav pret laicīgiem cilvēku spēkiem, bet pret tumsas spēkiem.

Kā to izteica apustulis Pāvils gadsimtus vēlāk pēc Daniēla: “Jo ne pret miesu un asinīm mums jācīnās, bet pret valdībām un varām, šīs tumsības pasaules valdniekiem un pret ļaunajiem gariem pasaules telpā” (Ef 6:12). Visbeidzot, mūsu veiksmē konfliktā ir tikai Jēzus Kristus sasniegums, kas vienīgais ir sakāvis sātanu pie krusta.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 14. martā.

Atkal gavēšana un lūgšana

Izlasi Dan 10:1–3. Ko mēs atkal atrodam Daniēlu darām? _____

Daniēls nepaskaidro sava pagarinātā sērošanas perioda iemeslus. Taču šādu dedzīgu aizlūgšanu visdrīzāk motivē jūdu situācija, kas no Babilonijas atgriezušies Palestīnā.

Izlasi Ezras 4:1–5. Kādus izaicinājumus jūdi piedzīvo atgriežoties? _____

No Ezras 4:1–5 mēs zinām, ka šoreiz jūdi piedzīvo spēcīgu opozīciju, mēģinot atjaunot templi. Samarieši sūta viltus ziņas Persijas galmam, mudinot ķēniņu apstādināt būvniecības darbus. Piedzīvojot šādu krīzi, Daniēls trīs nedēļas lūdza Dievu, lai Viņš ietekmē Kīru atļaut darbam turpināties.

Šajā brīdī Daniēls, iespējams, ir gandrīz 90 gadus vecs. Viņš nedomā par sevi, bet par savu tautu un tās piedzīvotajiem izaicinājumiem. Viņš ir neatlaidīgs lūgšanās trīs pilnas nedēļas, pirms viņš saņem atbildi no Dieva. Šajā laikā pravielis ietur ļoti pieticīgu diētu, atturoties no izmeklēta ēdiena un pat no svaidāmās eļļas. Viņam absolūti nerūp savas ērtības un izskats, bet viņš ir dziļi norūpējies par savu tautiešu labklājību tūkstoš jūdžu attālumā.

Ieskatoties Daniēla lūgšanu dzīvē, mēs apgūstam dažas vērtīgas mācības. Pirmkārt, mums vajadzētu būt neatlaidīgiem lūgšanās, pat ja mūsu lūgumi netiek atbildēti uzreiz. Otrkārt, mums vajadzētu atvēlēt laiku, lai lūgtu par citiem. Aizlūgšanā ir kaut kas īpašs. Atceries, ka “Kungs atjaunoja Ijaba agrāko labklājību, kad viņš bija aizlūdzis savu draugu labā” (Ij 42:10). Treškārt, lūgšana mudina Dievu darīt kaut ko konkrētu un reālu. Tāpēc lūgsim vienmēr, visu veidu lūgšanas. Piedzīvojot nepanesamus pārbaudījumus, lielas problēmas un nogurdinošus izaicinājumus, nesīsim savas nastas pie Dieva lūgšanā (Ef 6:18).

Izlasi Dan 10:12. Ko tas mums stāsta par lūgšanu kā par objektīvu pieredzi, kas pamudina Dievu kaut ko darīt, nevis tikai subjektīvu piedzīvojumu, kas dod mums sajūtu, ka esam labās attiecībās ar Dievu? _____

Atklāsme par Valdnieku

Izlasi Dan 10:4–9. Kas šeit notiek ar Daniēlu? _____

Kad Daniēls apraksta piedzīvoto, mēs tik tikko spējam iztēloties ārkārtīgo krāšņumu, ko viņš redz. Tā cilvēciskais izskats (Dan 10:5, 6) atgādina “cilvēka Dēlu”, kas attēlots atklāsmē par Debesu tiesu (Dan 7:13). Viņa linu drēbes atgādina priestera drēbes (3Moz 16:4) – šis aspekts pielīdzina viņu “pulkmu Vadonim”, kas bija attēlots saistībā ar Debesu svētnīcu (Dan 8. nodaļa). Zelts arī asociējas ar priesteru apģērbu kā karaliskas dižciltības zīmi. Visbeidzot, šī tēla pielīdzināšana zibenim, ugunij, bronzi un spēcīgai balsij attēlo to kā pārdabisku būtni. Tas ir kāds ar priesteru, karaļa un militārajām īpašībām. Šis tēls arī aino interesantas līdzības ar Debesu būtnēm, kas parādās Jozuam īsi pirms kaujas pret Jēriku (Joz 5:13, 14). Atklāsmē Jozua redz “Kunga armijas Pavēlnieku” (NKJV). Interesanti, ka ebreju vārds “pavēlnieks” (“sar”) šeit ir tas pats vārds, kas tulkots kā “vadonis”, runājot par Mihaēlu Dan 10:21. Bet tuvāka paralēle ir starp Daniēlu un Jāni, kas saņēma atklāsmi no augšāmceltā Kunga sabata dienā.

Kādas līdzības mēs atrodam starp Daniēla Dieva Dēla atklāsmi Dan 10. nodaļā un tām, kas aprakstītas Joz 5:13–15 un Atkl 1:12–18? _____

Kā saka Daniēls, tie, kas bija ar viņu, bija nobijušies, un Daniēls pats nokrita zemē vājš un bez spēka. Dieva klātbūtnes atklāšanās vienkārši viņu pārņēma. Tomēr, lai arī kādas bija viņa bailes, Daniēla atklāsme parāda, ka Dievs kontrolē vēstures gaitu. Patiešām, atklāsmei turpinoties, mēs redzēsim, ka Dievs sniedz Daniēlam īsu cilvēces vēstures aprakstu, sākot ar pravieša laiku un beidzot ar Dieva valstības nodibināšanu (Dan 11 un 12).

Ja Kungs spēj noturēt savā kontrolē cilvēces vēsturi, ko Viņš var darīt mūsu katra dzīvē?

Enģeļa pieskāriens

Izlasi Dan 10:10–19. Kas notiek katru reizi, kad Daniēlam pieskaras enģelis? _____

Dievišķās gaismas mirdzuma pārņemts, pravietis krīt. Tad parādās enģelis, kas aizskar un mierina viņu. Kā mēs lasām stāstījumā, ievēro, ka enģelis pieskaras Daniēlam trīs reizes.

Pirmais pieskāriens padara pravieti spējīgu nostāties un dzirdēt mierinājuma vārdus, kas nāk no Debesīm: “Nebīsties, Daniēl! Jau no pirmās dienas, kopš tu centies izprast notikušo un pazemojies sava Dieva priekšā, tavi vārdi ir uzklausi, un es gribēju ierasties tavas lūgšanas dēļ” (Dan 10:12). Daniēla lūgšana ir sakustinājusi Debesis. Mums tā ir kā drošība, ka Dievs dzird mūsu lūgšanas, kas ir liels mierinājums grūtos laikos.

Otrs pieskāriens padara Daniēlu spējīgu runāt. Pravietis izlej savus vārdus Kunga priekšā, izsakot savas baiļu jūtas un emocijas: “Bet tad tas, kas savā veidojumā bija līdzīgs cilvēkam, aizskāra manas lūpas, tā ka es varēju atvērt savu muti un atkal runāt. Es teicu tam, kas stāvēja pie manis: mans kungs! Skatot to, ko es redzēju, mani pārņēma tādas nāves bailes, ka man zuda spēki. Un kā tāds mana kunga niecīgais kalps lai runā ar tik augstu kungu? Man galīgi pietrūka spēka, un pat elpa man aizrāvās!” (Dan 10:16, 17). Tā Dievs nerunā tikai uz mums. Viņš grib, lai mēs atveram savas mutis, lai mēs varētu pastāstīt Viņam par savām jūtām, vajadzībām un centieniem.

Trešais pieskāriens dod viņam spēku. Kad Daniēls ierauga savu nepiemērotību, enģelis pieskaras viņam un mierina viņu ar Dieva mieru: “Nebīsties, mans ļoti mīļais vīrs! Miers lai ir ar tevi! Ņemies drošu prātu, jā, drošu prātu ņemies un esi stiprs” (Dan 10:19). Atceries, ka enģelis tika sūtīts pie Daniēla, lai atbildētu uz viņa lūgšanām, lai dotu viņam ieskatu un izpratni. Citiem vārdiem, atklāsme, kas seko 11. nodaļā, būs tāda, kas ir paredzēta, lai iedrošinātu Daniēlu, atsaucoties uz viņa sērošanu un pārdomām par esošo situāciju Jeruzālemē. Ar Dievu mūsu pusē mums var būt miers pat tad, kad piedzīvojam nelaimes. Viņa mīlošais pieskāriens ļauj mums skatīties nākotnē ar cerību.

“Ikdienas dzīves gaitās Debesis mums var būt ļoti tuvu.” (Elena Vaita “Laikmetu ilgas”, 48. lpp.) Cik bieži tu domā par to, cik cieši saistītas ir Debesis un zeme? Kā tu varētu dzīvot citādi, ja vienmēr savā sirdī un prātā paturētu dzīvu šo patiesību? _____

Lielā cīņa

Izlasi Dan 10:20, 21. Kas Daniēlam šeit ir atklāts? Debesu vēstnesis atvelk aizkaru un atklāj Daniēlam kosmisko karu, kas notiek aiz cilvēces vēstures ainām. Tiklīdz Daniēls sāk lūgt, starp Debesīm un zemi sākas garīga kauja. Debesu būtnes sāk kauju ar Persijas ķēniņu, lai ļautu jūdiem turpināt tempļa atjaunošanu. No Dan 10. nod. sākuma mēs zinām, ka Persijas ķēniņš ir Kīrs. Tomēr cilvēcis ķēniņš, atstāts viens pats, nevar parādīt nekādu nozīmīgu pretestību Debesu būtnei. Tas norāda, ka aiz cilvēku iecelta ķēniņa stāv garīgs aģents, kas musina Kīru apstādināt jūdu tempļa atjaunošanu.

Līdzīga situācija notiek Ecehiēla 28. nodaļā, kur ķēniņš Tīrs aino sātanu, garīgo spēku, kas stāv aiz pilsētas ķēniņa. Tāpēc nevajadzētu būt pārsteigumam, ka Persijas ķēniņi, pret kuriem Mihaēls cīnās, ietver arī sātanu un viņa eņģeļus. Tas parāda, ka cilvēku pretestībai Jeruzālemes tempļa atjaunošanā ir līdzinieks garīgajā valstībā.

Izlasi Dan 10:13. Kāda veida cīņa šeit ir aprakstīta? _____

“Kamēr sātans pūlējās iespaidot Medopersijas valsts augstākos varas pārstāvjus, lai tie pret Dieva ļaudīm izturētos nelabvēlīgi, eņģeļi darbojās trimdinieku labā. Šajā cīņā bija ieinteresētas visas Debesis. Lasot pravieti Daniēlu, arī mums paveras iespēja kaut nedaudz iepazīties ar vareno konfrontāciju starp Jaunā un labā spēkiem. Veselas trīs nedēļas Gabriēls cīnījās ar tumsas varām, pūlēdamies novērst iespaidus, kas nelabvēlīgi ietekmēja Kīra prātu, un pirms cīņas beigām tam palīgā nāca pats Kristus. Par to Gabriēls sacīja: “Persiešu valsts sargeņģelis mani atturēja divdesmit vienu dienu, kamēr beidzot Mihaēls, viens no galvenajiem sargeņģeļu priekšniekiem, man nāca palīgā, un man izdevās atstāt Mihaēlu vienu pašu pie persiešu ķēniņu sargeņģeļa” (Dan. 10:13). Tika darīts viss, ko vien Debesis spēja darīt Dieva bērnu labā. Beidzot tika sasniegta uzvara, jo ienaidnieka spēkus izdevās atturēt gan Kīra, gan viņa dēla Kambīzes dienās, kurš valdīja apmēram septiņus ar pus gadus.” (Elena Vaita “Pravieši un ķēniņi”, 571., 572. lpp.)

Uzvarošais valdnieks

Visredzamākā figūra Daniēla grāmatā ir tēls, kas sākumā nosaukts par “Cilvēka Dēlu” (Dan 7:13) vai “pulka vadoni” (Dan 8:11). Visbeidzot mēs uzzinām, ka viņa vārds ir Mihaēls (Dan 10:12), kas nozīmē: “Kurš ir līdzīgs Dievam?” Viņš nāk palīgā Gabriēlam konfliktā ar Persijas ķēniņu (Dan 10:13). Eņģelis nosauc šo Debesu būtni par “jūsu vadoni Mihaēlu” (Dan 10:21, KJV), proti, Dieva ļaužu vadoni. Mihaēls parādās vēlāk Daniēla grāmatā kā tas, kurš nostājas par Dieva ļaudīm (Dan 12:1). No Jūdās 9. panta mēs uzzinām, ka Mihaēls, ko sauc arī par erceņģeli, cīnās pret sātanu un uzmodina no mirušajiem Mozu. Atkl 12:7 atklāj, ka Mihaēls stāv kā Debesu armijas vadītājs, kas sakauj sātanu un viņa kritušos eņģeļus. Tāpēc Mihaēls nav neviens cits kā Jēzus Kristus. Kā Persijas impērijai ir augstāks komandieris, garīgs spēks, kas stāv aiz cilvēciskā vadītāja, tāpat arī Dieva ļaudīm ir savs Vadonis Mihaēls – Vadītājs, kas iestājas, lai cīnītos un uzvarētu kosmisko karu viņu labā.

Izlasi Kol 2:15. Kā Jēzus ir ieguvis uzvaru kosmiskajā konfliktā? _____

Nonākot saskarsmē ar ļaunajiem spēkiem, mēs varam ticēt Jēzum, savam uzvarētājam. Viņš sakāva sātanu Savas publiskās kalpošanas sākumā. Savas zemes dzīves laikā Viņš sakauj sātanu tuksnesī, kad piedzīvo kārdināšanas, Viņš cīnās ar dēmoniskiem pulkiem, un Viņš atbrīvo cilvēkus no tumsas varas. Jēzus sakauj ļauno pat tad, kad tas maskējas aiz Pētera mēģinājuma atrunāt Viņu no došanās Golgātas virzienā. Savos pēdējos mācekļiem adresētajos vārdos Jēzus runā par savu gaidāmo nāvi kā kauju, kas kulmināciju sasniegs izšķirošā uzvarā pār sātanu: “Tagad ir šīs pasaules tiesas stunda. Šīs pasaules valdnieks tagad tiks izstumts ārā. Bet, kad Es no zemes tikšu paaugstināts, Es visus vilkšu pie Sevis” (Jņ 12:31, 32).

Reizēm mēs skatāmies apkārt, un viss izskatās patiešām slikti. Vardarbība, netikumība, samaitātība un slimības ir ielīdušas visur. Ienaidnieks, kas nav no miesas un asinīm, brutāli uzbrūk mums no visām pusēm. Bet nav svarīgi, cik grūtas ir cīņas, kas mums ir jāizcīna, jo Jēzus cīnās mūsu labā un stāv kā mūsu Vadonis un Augstais Priesteris Debesu svētnīcā.

Izlasi Rm 8:37–39. Kā mēs varam apsoliņumu par uzvaru padarīt par reālu piedzīvojumu savā kristīgajā dzīvē? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

“Trīs nedēļas Gabriēls cīnījās ar tumsas spēkiem, darbojoties pretī ietekmēm, kas bija Kīra prātā. [...] Viss, ko Debesis varēja izdarīt Dieva ļaužu labā, bija izdarīts. Visbeidzot tika gūta uzvara. Ienaidnieka spēki tika kontrolēti visā Kīra mūža laikā un visās viņa dēla Kambīza dienās.” (Elena Vaita “Pravieši un ķēniņi”, 572. lpp.)

“Kādu lielu godu Daniēlam parāda Debesu Majestāte! Viņš mierina Savu nobijušos kalpu un pārliecina viņu, ka viņa lūgšanas Debesīs ir uzklausītas. Atbildot uz šo dedzīgo lūgšanu, tika sūtīts eņģelis Gabriēls, lai ietekmētu Persijas ķēniņa sirdi. Monarhs bija stājies pretī Dieva Gara iespaidam triju nedēļu laikā, kamēr Daniēls bija gavējis un lūdzis, bet Debesu Vadonis, erceņģelis Mihaēls tika sūtīts atgriezt stūrgalvīgā ķēniņa sirdi, lai ar apņēmīgu rīcību tiktu atbildēta Daniēla lūgšana.” (Elena Vaita “The Sanctified Life”, 51. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Lai gan mēs neesam pirmie kristīgajā vēsturē, kas ir ieraudzījuši šo patiesību, kā septītās dienas adventisti mēs esam spēcīgi ierosinātāji “lielās cīņas” motīvam, idejai, ka viss universs ir daļa no episkas cīņas starp Kristu un sātanu. Un mēs ticam, ka katrs cilvēks patiešām ir iesaistīts šajā cīņā. Citi, pat laicīgi cilvēki, ir runājuši par kaut kādas kaujas realitāti, kurā mēs visi esam iesaistīti. Kāda ir bijusi tava pieredze lielajā cīņā? Kā tu esi to redzējis atklājamies savā personīgajā dzīvē? Ko tu esi iemācījies, kas varētu palīdzēt arī citiem, kas cīnās?

2. Izlasi Ef 6:10–18. Ievēro neslēpto militāro līdzību, ko Pāvils izmanto. Kādas “kaujas pamācības” lielajā cīņā mums šeit tiek sniegtas?

3. Dan 10:11 otro reizi (sk. Dan 9:23) Daniēls tiek nosaukts par “hamudot”, “mīļoto”. Ko tas liecina par ciešo saikni starp Debesīm un zemi, kas var būt pat emocionāla? Padomā, cik radikāli atšķirīga ir šī realitāte, ja to salīdzina ar vispārēju ateistisku skatījumu, kāds ir lielākajai daļai modernās pasaules! Kādu cerību mums piedāvā šis Bībeles skatījums, kā tas atklājas par Daniēlu teiktajā?

NO ZIEMEĻIEM UN DIENVIDIEM LĪDZ SKAISTAJAI ZEMEI

Sabata pēcpusdienai

NEDEĻAS PĒTĪJUMIEM:

Dan 11, Dan 8:3–8, 20–22, Jes 46:9, 10, Dan 8:9, 23, Mt 27:33–50.

ATMIŅAS PANTS:

“Arī no sapratīgiem daži kritīs, lai taptu šķīstīti, vētīti un garīgi tīrīti līdz dienu beigām, jo Dieva noliktais pēdējais laiks vēl nav klāt” (Dan 11:35).

Pirms sākam šo izaicinājumu pilno nodaļu, vajadzētu minēt dažus punktus. Pirmkārt, Dan 11. nodaļa ir paralēla visām iepriekšējām Daniēla grāmatas pravietiskajām vēstīm. Pravietiskā vēsts tāpat kā 2., 7., 8. un 9. nodaļā sniedzas no pravieša dienām līdz laika galam. Otrkārt, parādās pasaules varu secība – tādu varu, kas bieži apspiež Dieva ļaudis. Treškārt, katrs pravietiskais izklāsts noslēdzas ar laimīgām beigām. Dan 2. nodaļā akmens iznīcina statuju. Dan 7. nodaļā Cilvēka Dēls saņem valstību. Dan 8. un 9. nodaļā Debesu svētnīca tiek šķīstīta, pateicoties Mesijas darbam.

11. nodaļa seko trim pamatpunktiem. Pirmkārt, tā sākas ar Persijas ķēniņiem un pārrunā to likteņus gala laikā, kad ziemeļu ķēniņš uzbrūk Dieva svētajam kalnam. Otrkārt, ir aprakstīta kauju secība starp ziemeļu un dienvidu ķēniņu un to, kā tās ietekmē Dieva ļaudis. Treškārt, tā noslēdzas ar laimīgām beigām, kad ziemeļu ķēniņš piedzīvos galu pie “svētā godības kalna” (Dan 11:45). Šāds pozitīvs noslēgums norāda uz ļaunuma beigām un Dieva mūžīgās valstības nodibināšanu.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 21. martā.

Pravietojumi par Persiju un Grieķiju

Izlasi Dan 11:1–4. Ko mēs šeit redzam tādu, kas atgādina mums dažus no iepriekšējiem pravietojumiem, ko mēs redzējām Daniēla grāmatā? _____

Gabriēls pastāsta Daniēlam, ka no Persijas celsies vēl trīs ķēniņi. Viņiem sekos ceturtais ķēniņš, kas būs visbagātākais no visiem un celsies karā pret grieķiem. Pēc Kīra trīs sekojoši ķēniņi valdīs Persijā: Kambīzs (530.–522. g. pr. Kr.), Viltus Smerdis (522. g. pr. Kr.) un Dārijs I (522.–486. g. pr. Kr.). Ceturtais ķēniņš ir Kserkss, kas Esteres grāmatā minēts kā Ahasvers. Viņš ir ļoti bagāts (Est 1:1–7) un vada milzīgu armiju, lai iekarotu Grieķiju, kā tas bija teikts pravietojumā. Bet, neskatoties uz viņa spēku, viņu atvaira mazāks spēks – varonīgie grieķu kareivji.

Nav grūti atpazīt Aleksandru Lielo kā vareno ķēniņu, kas ceļas Dan 11:3 un kas kļūst par absolūtu senās pasaules valdnieku. 32 gadu vecumā viņš nomirst, neatstājis mantinieku, kas valdītu pār impēriju. Tā valsts tika sadalīta četru viņa ģenerāļu starpā: Seleks pār Siriju un Mezopotāmiju, Ptolemajs pār Ēģipti, Lisimahs pār Trāķiju un Mazāzijas daļām, savukārt Kasandrs pār Maķedoniju un Grieķiju.

Salīdzini Dan 11:2–4 ar Dan 8:3–8, 20–22. Kā šie panti kopā palīdz šeit identificēt Aleksandru kā aprakstīto varu? _____

Ko mēs varam mācīties no visu šo vārdu, datumu, vietu un vēsturisko notikumu klāsta? Vispirms mēs uzzinām, ka pravietojums ir piepildījies tā, kā dievišķais vēstnesis bija paredzējis. Dieva Vārds nekad nekļūdās. Otrkārt, Dievs ir vēstures Kungs. Mums varbūt ir iespaids, ka politisko spēku, vadītāju un valstību secību izsauc imperatoru, diktatoru un visu veidu politiķu ambīcijas. Tomēr Bībele atklāj, ka Dievs visu kontrolē un griež vēstures riteni saskaņā ar Savu dievišķo nodomu, kas galu galā novedīs pie ļaunā izskaušanas un Dieva mūžīgās valstības nodibināšanas.

Pravietojumi par Sīriju un Ēģipti

Izlasi Dan 11:5–14. Kas šeit atklājas? _____

Pēc Aleksandra Lielā nāves milzīgā grieķu impērija tika sadalīta četru ģenerāļu starpā. Divi no tiem – Seleks Sīrijā (ziemeļos) un Ptolemajs Ēģiptē (dienvidos) – nodibināja dinastijas, kas cīnījās cita pret citu, lai iegūtu kontroli pār zemi.

Lielākā daļa Bībeles pētnieku saprot, ka kari starp ķēniņu ziemeļos un ķēniņu dienvidos, par kuriem pravietots Dan 11:5–14, attiecas uz daudzām kaujām, kurās bija iesaistītas šīs divas dinastijas. Saskaņā ar pravietojumu būs mēģinājumi apvienot šīs divas dinastijas ar laulībām, bet šī savienība būs īslaicīga (Dan 11:6). Vēsturiskie avoti mūs informē, ka Antiohs II Teos (261.–246. g. pr. Kr.), Seleka I mazdēls, apprecēja Bereniku, Ēģiptes ķēniņa Ptolemaja II Filadelfa meitu. Tomēr šī savienība nebija ilgstoša, un konflikts, kas tiešā veidā iesaistīja Dieva ļaudis, drīz atjaunojās. Tādējādi Daniēla 11. nodaļa atklāj dažus svarīgus notikumus, kas skars Dieva ļaužu likteni pēc tam, kad pravietis Daniēls jau būs vairākus gadsimtus nokāpis no skatuves.

Atkal mēs varam uzdot jautājumu, kāpēc Kungs priekšlaicīgi atklāj visas šīs detaļas par kariem, kuros ir iesaistītas lielvaras, kas cīnās cita pret citu. Iemesls ir vienkāršs: šie kari ietekmē Dieva ļaudis. Tāpēc Kungs jau iepriekš brīdina par daudzajiem izaicinājumiem, ko Viņa ļaudis piedzīvos nākotnē. Dievs ir arī vēstures Kungs, un, salīdzinot pravietisko ziņojumu ar vēstures notikumiem, mēs atkal varam redzēt, ka pravietiskais vārds ir piepildījies tā, kā tas bija paredzēts. Dievs, kas paredz šo hellēnisko valstu likstas, kas apkaro cita citu, ir Dievs, kas zina nākotni. Viņš ir mūsu uzticības un ticības cienīgs. Šis ir liels Dievs, nevis elks, ko radījusi cilvēciska iztēle. Viņš ne tikai vada vēstures notikumu gaitu, bet Viņš arī vēlas vadīt mūsu dzīvi, ja Viņam to ļausim.

Izlasi Jes 46:9, 10. Cik daudz no kristīgās teoloģijas pamatiem ir atrodami šajos divos pantos, un kādu lielu cerību mēs varam no tiem gūt? Padomājiet, cik biedējošs būtu desmitais pants, ja Dievs būtu nevis laipns un mīlošs, bet atriebīgs un nejauks. _____

Roma un derības Valdnieks

Izlasi Dan 11:16–28. Lai gan teksts ir grūts, kādus tēlus jūs varat atrast, kas atrodami arī citur Daniēla grāmatā? _____

Šķiet, ka Dan 11:16 ir attēlota varas pāreja no hellēņu ķēniņiem pie pagānu Romas: “Tādēļ tas, kas bija devies cīņā pret viņu, rīkosies pēc patikas, un neviens to nevarēs kavēt; viņš apmetīsies skaistajā zemē, to postīs un vietumis pārvērtīs neauglīgā kailatnē.” Skaistā zeme ir Jeruzāleme, apgabals, kur dzīvoja senais Israēls, un jaunā vara, kas pārņēma šo apgabalu, ir pagānu Roma. Šis pats notikums ir attēlots ar horizontālo mazā raga izplešanos, kas aizsniedz skaisto zemi (Dan 8:9). Tāpēc kļūst skaidrs, ka vara, kas valda šajā vēstures posmā, ir pagānu Roma.

Šo uzskatu atbalsta arī citas norādes Bībelē. Piemēram, “nodevu ievācējs” varētu attiekties uz cēzaru Augustu. Viņa valdīšanas laikā, Marijai un Jāzepam dodoties uz Betlēmi uz tautas skaitīšanu, piedzimst Jēzus (Dan 11:20). Saskaņā ar šo pravietojumu šim valdniekam sekos “neieredzēts un nicināms cilvēks” (Dan 11:21). Kā rāda vēsture, Augustam sekoja Tibērijs, kas bija Augusta adoptētais dēls. Tibērijs ir zināms kā ekscentrisks un ļauns cilvēks.

Saskaņā ar Bībeles pantu vēl svarīgāk ir tas, ka Tibērija valdīšanas laikā tiks satriekts “derības valdnieks” (Dan 11:22). Ir skaidrs, ka tas attiecas uz Kristus krustā sišanu, ko sauc arī par “svaidīto valdnieku” (Dan 9:25, sk. arī Mt 27:33–50), kad Viņam tiek pasludināts nāves spriedums Tibērija valdīšanas laikā. Atsauksme uz Jēzu kā “derības valdnieku” šeit ir spēcīgs norādījums, kas palīdz mums atklāt vēstures notikumu plūdumu, atkal sniedzot lasītājiem spēcīgus pierādījumus Dieva apbrīnojamajām zināšanām par nākotni. Dievs ir bijis patiesi it visā, kas pravietots līdz šim, tāpēc mēs varam droši Viņam uzticēties, ka notiks viss, ko Viņš saka.

Pat visu politisko un vēsturisko notikumu vidū šajos pantos ir atklāts Jēzus no Nācaretes, “derības valdnieks”. Kā tas palīdz mums atklāt, ka, neskatoties uz visu pretestību un politiskām intrigām, Jēzus ir un paliek Rakstu centrā? _____

Nākamā vara

Izlasi Dan 11:29–39. Kas ir šī vara, kas nāk pēc pagānu Romas? _____

Dan 11:29–39 attiecas uz jaunu varas sistēmu. Lai gan šī sistēma ir kā turpinājums pagānu Romas impērijai un mato dažas savu priekšteču rakstura īpašības, vienlaikus šķiet, ka dažos aspektos tā ir atšķirīga. Bībeles pantā teikts, ka “šoreiz nebūs tā, kā bija pirmoreiz” (Dan 11:29). Skatoties tālāk, mēs atrodam, ka tā darbojas kā reliģiska vara. Tās uzbrukuma mērķis galvenokārt ir Dievs un Viņa ļaudis. Aplūkosim dažas no darbībām, ko veica šis ķēniņš.

Pirmkārt, viņš rīkosies “dusmās un bardzībā pret svēto derību” (Dan 11:30). Šai ir jābūt atsaucei uz Dieva glābšanas derību, kam ķēniņš pretojas.

Otrkārt, šis ķēniņš radīs spēkus, kas “liks negodā svētnīcu” un pārtrauks “dienišķo upuri” (Dan 8:11). To vajadzētu saprast kā garīgu uzbrukumu pret Kristus kalpošanu Debesu svētnīcā.

Treškārt, kā sekas savam uzbrukumam svētnīcai šī vara atnes postu Dieva templī. Paralēlais izteiciens “apgrēcības posts” norāda uz mazā raga atkrišanas un sacelšanās darbību (Dan 8:13).

Ceturtkārt, šī vara vajā Dieva ļaudis: “Arī no sapratīgiem daži kritīs, lai taptu šķīstīti, vētīti un garīgi tīrīti līdz dienu beigām, jo Dieva noliktais pēdējais laiks vēl nav klāt” (Dan 11:35). Tas mums atgādina mazo ragu, kas norāva kādus no šī pulka un no zvaigznēm zemē un samina tos (Dan 8:10, salīdzini ar Dan 7:25).

Piektkārt, šis ķēniņš “būs pilns pašiedomas un šķītīs pats sev lielāks esam par visiem dieviem, nostāsies pret dzīvo Dievu un runās negantus vārdus” (Dan 11:36). Nav nekāds pārsteigums, ka mazais rags arī runā “pārgalvīgas lietas” (Dan 7:8), pat pret Dievu (Dan 7:25).

Varētu minēt arī citas līdzības, bet, ņemot vērā, ko mēs lasām Dan 7. un 8. nodaļā, kas ir šī vara un kāpēc mums ir tik svarīgi, neskatoties uz sabiedrības spiedienu, palikt stingriem savos uzskatos par to, kas tā ir? _____

Noslēdzošie notikumi

Izlasi Dan 11:40–45. Kas šeit notiek? _____

Sekojošās frāzes palīdz mums saprast šos pantus:

“*Laiku beigās*”. Izteiciens “gala laiks” atrodams tikai Daniēla grāmatā (Dan 8:17, Dan 11:35, 40, Dan 12:4, 9). Daniēla pravietojumu izpēte norāda, ka gala laiks sniedzas no pāvestības krišanas 1798. gadā līdz mirušo augšāmcelsšanai (Dan 12:2).

“*Ziemeļu ķēniņš*”. Šis apzīmējums vispirms ģeogrāfiski norāda uz Seleķīdu dinastiju, bet tad tas attiecas vispirms uz pagānu un visbeidzot pāvestīgo Romu. Tas neaprkasta ģeogrāfisko vietu, bet Dieva ļaužu garīgo ienaidnieku. Pie tam mums vajadzētu arī atzīmēt, ka Ziemeļu ķēniņš aino pretstatu patiesajam Dievam, kas Bībelē simboliski saistās ar ziemeļiem (Jes 14:13).

“*Dienvīdu ķēniņš*”. Šis nosaukums vispirms attiecas uz Ptolemaju dinastiju Ēģiptē, uz dienvidiem no svētās zemes. Pravietojumam turpinoties, tas iegūst teoloģisku dimensiju, un daži Bībeles pētnieki to saista ar ateismu. Kā saka Elena Vaita, komentējot atsauci uz Ēģipti Atkl 11:8: “Tas ir ateisms.” (“Lielā cīņa”, 269. lpp.)

“*Svētās godības kalns*”. Vecās Derības laikos šis izteiciens attiecās uz Ciānu, Israēla galvaspilsētu un sirdi, kas ģeogrāfiski atradās Apsolītajā zemē. Pēc krusta notikumiem Dieva ļaudis vairs netiek definēti pēc etniskās vai ģeogrāfiskās piederības. Tāpēc svētajam kalnam vajadzētu simboliski apzīmēt Dieva ļaudis, kas ir izkaisīti visā pasaulē.

Tāpēc mēs varētu notikumus skaidrot šādi: (1) dienvīdu ķēniņš uzbrūk ziemeļu ķēniņam: franču revolūcija mēģināja izskaust reliģiju un sakaut pāvestību, bet cieta neveiksmi; (2) ziemeļu ķēniņš uzbrūk un sakauj dienvīdu ķēniņu: reliģiskie spēki, ko vada pāvests un viņa sabiedrotie, beigās uzvarēs ateisma spēkus un izveidot koalīciju ar sakauto ienaidnieku; (3) Ēdoms, Moābs un dižciltīgie Amona ļaudis izbēgs: daži no viņiem, kas nav pieskaitīti Dieva uzticamajiem ļaudīm, pievienosies pulkam pēdējā stundā; (4) ziemeļu ķēniņš gatavojas uzbrukt svētajam kalnam, bet piedzīvo sakāvi: ļauno spēki ir iznīcināti, un tiek nodibināta Dieva valstība.

Kā mēs varam gūt mierinājumu no atziņas, ka beigās Dievs un Viņa ļaudis uzvarēs?

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Interesanti, ka vismaz attiecībā uz Dan 11:29–39 Mārtiņš Lutērs svētnīcas apgānīšanu Dan 11:31 saista ar pāvestību un tās doktrīnām un praksi. Tādējādi saikne starp Dan 11 un Dan 7. un 8. nodaļu pastiprina Lutera un daudzu citu protestantu komentētāju uzskatu, ka pāvestība un tās mācība ir tā, kas piepilda šos pravietojumus. Saistībā ar šo Elena Vaita saka: “Pāvesta pārvaldības robežās nevienai draudzei neļāva ilgāku laiku baudīt sirdsapziņas brīvību. Tikko baznīca bija nostiprinājusies, tā tūlīt izstiepa savas rokas, lai satriektu visu, kas atsacījās atzīt tās varu, un draudzes cita pēc citas padevās tās virskundzībai.” (“Lielā cīņa”, 62. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kā mēs varam būt iejūtīgi pret citu jūtām un tomēr neiziet uz kompromisiem attiecībā uz to, ko Bībele māca par Romas lomu pēdējās dienās?

2. Dan 11:33 lasām: “Sapratīgie tautā daudzus apgaismos, bet ar zobenu un uguni, ar iemešanu cietumā un mantas izlaupīšanu tos uz laiku nomāks un aizkavēs.” Ko saskaņā ar šo pantu daži no šiem uzticamajiem ļaudīm dara, pirms viņi mirst mocekļa nāvē? Kāda vēsts šeit ir mūsu dienām?

3. Dan 11:36 teikts: “Un ķēniņš rīkosies pēc savas patikas, viņš būs pilns pašiedomas un šķītīs pats sev lielāks esam par visiem dieviem, nostāsies pret dzīvo Dievu un runās negantus vārdus, un tas gūs panākumus, tiekāms Dieva dusmu mērs būs pilns, jo notiks, kas nolemts.” Ko tas tev atgādina? (Sk. Jes 14:12–17, sk. arī 2tes 2:1–4.)

4. Dan 11:27, 29 un 35 izmanto frāzi “lammo'ed” jeb “noliktais laiks” (NKJV). Ko tas mums atkal stāsta par to, ka Dievs vada vēstures gaitu?

NO PUTEKĻIEM LĪDZ ZVAIGZNĒM

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Dan 12. nodaļa, Rm 8:34, Lk 10:20, Rm 8:18, Ebr 2:14, 15; Jņ 14:29, Atkl 11:3.

ATMIŅAS PANTS:

“Bet sapratīgie mirdzēs kā debesjuma spožums, un tie, kas daudzus veduši pie taisnības, kā zvaigznes mūžīgi mūžam” (Dan 12:3).

Daniēla grāmata sākas ar to, ka Nebukadnēcars iekaro Jūdu un aizved gūstekņus uz Bābeli. Turpretī tā noslēdzas ar Mihaēlu, kas ceļas, lai atbrīvotu Dieva ļaudis no gala laika Babilonijas. Tātad ar Daniēla starpniecību tiek parādīts, ka beigās – pašās beigās – Dievs visu izdaris Saviem ļaudīm par labu.

Mēs arī redzējām, ka Daniēls un viņa biedri paliek uzticīgi Dievam un parāda neatkārtojamu gudrību pārbaudījumos un izaicinājumos, ko viņi piedzīvo gūstniecībā. Līdzīgi, piedzīvojot pārbaudījumus, arī Dieva ļaudis paliks uzticīgi, īpaši “bēdu laikos, kādi vēl nav bijuši, kamēr vien dzīvo tautas” (Dan 12:1). Līdzīgi Daniēlam un viņa draugiem Bābelē, viņi parādīs gudrību un izpratni. Viņi piedzīvos ne tikai gudrību kā personīgu tikumu, bet būs nodevušies šai gudrībai, lai arī citus vestu pie taisnības. Daži mīrs vai tiks nogalināti un tādējādi atgriezīsies pišļos, bet viņi pēcgalā tiks uzcelti mūžībai. Kā saka Bībeles pants: “Un daudzi no tiem, kas dus zemes pišļos, uzmodīsies: citi mūžīgai dzīvībai, citi mūžīgam negodam un kaunam” (Dan 12:2).

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 28. martā.

Mihaēls, mūsu Valdnieks

Izlasi Dan 12:1. Kas izmaina vēstures gaitu laika galā? Kā Rm 8:34 un Ebr 7:25 palīdz mums saprast, ko šis pants nozīmē? _____

Līdz šim katra nodaļa ir iesākusies ar pagānu tautas valdnieka pieminēšanu. Dan 12. nodaļa līdzīgi sākas ar valdnieku, bet atšķirībā no citām nodaļām valdnieks ir dievišķs vadītājs, kas ceļas, lai atbrīvotu Dieva ļaudis no ienaidnieka rokām.

Ieskatoties mūsu Dan 10. nodaļas pētījumā, Mihaēls ir tā pati varenā Debesu būtne, kas parādās Daniēlam pie Tigras upes. Šeit Viņš parādās kā Dieva ļaužu Debesu pārstāvis. Viņš arī citur Daniēla grāmatā parādās kā Cilvēka Dēls (Dan 7. nodaļa), pulku Vadonis (Dan 8. nodaļa) un svaidītais Valdnieks (Dan 9. nodaļa). Tādējādi Mihaēls, kura vārds nozīmē “kas ir līdzīgs Dievam?”, nevarētu būt nekas cits kā pats Jēzus.

Ir svarīgi atzīmēt Mihaēla iejaukšanās laiku. Saskaņā ar Dan 12:1 tas notiek “tajā laikā” (Dan 12:1). Šis izteiciens attiecas uz laiku, kas minēts Dan 11:40–45. Šis ir laika periods, kas sniedzas no pāvesta krišanas 1798. gadā līdz augšāmcelšanai laika galā (Dan 12:2).

Divi svarīgi Mihaēla darba aspekti varētu būt saistīti ar vārdu “celsies” Dan 12:1, lai aprakstītu Viņa darbību. Šis vārds galvenokārt saistās ar militāru nozīmi. Tas parāda, ka Mihaēls darbojas kā militārs vadītājs, kas pasargā Savus ļaudis un vada viņus īpašā veidā pēdējo lielās cīņas posmu laikā.

Otrkārt, vārds “celsies” norāda arī uz tiesas vidi. Mihaēls “ceļas”, lai būtu advokāts Debesu tribunāla priekšā. Kā Cilvēka Dēls Viņš nāk Laiku Vecā priekšā un pārstāv Dieva ļaudis izmeklēšanas tiesas laikā (Dan 7:9–14). Tādējādi Mihaēla celšanās vai stāvēšana norāda uz Viņa darba militāro un juridisko aspektu. Citiem vārdiem, Viņam tiek dota vara sakaut Dieva ienaidniekus un pilnvaras pārstāvēt Dieva ļaudis Debesu tribunāla priekšā.

Padomā par to, ko nozīmē zināt, ka Mihaēls aizstāv mūs šobrīd pat. Kādu cerību tam vajadzētu tev, grēciniekam, sniegt? _____

Ierakstīti grāmatā

Dan 12:1 runā par tiem, kas ir “ierakstīti dzīvības grāmatā”. Ko tas nozīmē? _____

Mihaēla iejaukšanās laiks ir aprakstīts arī kā bēdu laiks, kam nav līdzīga. Tas attiecas uz laiku, kad Dieva Gars tiks atņemts dumpīgajiem cilvēkiem. Tad septiņas pēdējās mocības kā Dieva dusmu izpausme pret tautām izliesies pār gala laika Babiloniju (Atkl 16, Atkl 18:20–24), un tumsas spēki tiks palaisti pasaulē. Kā Elena Vaita raksta par šo laiku, “sātans liks nākt pār zemes iedzīvotājiem pēdējām lielām bēdām. Kad Dieva eņģeļi vairs neturēs cilvēku kaislību mežonīgos vėjus, kājās tiks sacelti visi varmācīgie spēki. Visa pasaule pieredzēs sabrukumu, kas būs daudz drausmīgāks par senās Jeruzālemes bojāeju”. (“Lielā cīņa”, 614. lpp.)

Bet Dieva ļaudis šajā briesmīgajā laikā tiks atbrīvoti, jo izmeklēšanas tiesā, kas būs notikusi Debesu tribunālā, Jēzus, Debesu Augstais Priesteris, viņus būs attaisnojis un viņu vārdi būs ierakstīti tā saucamajā dzīvības grāmatā.

Lai saprastu šīs grāmatas nozīmi, mums vajadzētu paturēt prātā, ka Bībele min divu veidu Debesu grāmatas. Viena satur to vārdus, kas pieder Kungam. Reizēm tā tiek saukta par dzīvības grāmatu (2Moz 32:32, Lk 10:20, Ps 69:28, Fil 4:3, Atkl 17:8).

Papildu dzīvības grāmatai Raksti min grāmatas, kas satur ziņojumus par cilvēku darbiem (Ps 56:8, Mal 3:16, Jes 65:6). Šīs ir grāmatas, ko izmanto Debesu tiesā, lai noteiktu katra cilvēka nodošanos Kungam. Tie ir Debesu ieraksti, datu bāzes, kas satur katra cilvēka vārdus un darbus. Dažiem cilvēkiem nepatīk ideja, ka viņu vārdi un īpaši viņu darbi ir ierakstīti Debesīs. Bet, ja reiz mēs nododam savu dzīvi Kristum, mūsu vārdi ir ierakstīti dzīvības grāmatā, un mūsu sliktie darbi tiesā ir izdzēsti. Šis Debesu ziņojums nodrošina juridiskus pierādījumus visam universam, ka mēs pieredam Jēzum un līdz ar to mums ir tiesības bēdu laikā saņemt apsardzību.

Kāpēc tikai Kristus taisnība, kas mums ir piešķirta, ir mūsu vienīgā cerība tikt atrastiem “ierakstītiem grāmatā”? Līdzdali savu atbildi Bībeles izpētes grupā! _____

Augšāmcelšanās

Izlasi Dan 12:2, 3. Par kādu notikumu šeit ir runāts, un kāpēc, ņemot vērā, ko mēs saprotam ar nāvi, šis notikums mums ir tik svarīgs? _____

Iespējams, ka Daniēls izsaka Vecajā Derībā visskaidrāko norādījumu uz gaidāmo augšāmcelšanu. Pārdomājot šos pantus, mēs varam uzzināt kādas ļoti svarīgas patiesības. Pirmkārt, kā norāda metafora ar “miegu”, cilvēka miesā nemājo nemirstīga dvēsele. Cilvēks ir nedalāms ķermeņa, prāta un gara viens. Nāvē cilvēks pārstāj eksistēt un paliek bezapziņas stāvoklī līdz augšāmcelšanai. Otrkārt, mūsu pants norāda uz gaidāmo augšāmcelšanu kā uz pārmaiņu tam, kas notiek kā sekas grēkam. Izteiciens, kas tulkots kā “zemes pīšļi”, oriģinālvalodā Dan 12:2 skan kā “pīšļu zeme”. Šis neparastais vārdu salikums norāda uz 1Moz 3:19, uz vēl vienu vietu Bībelē, kur vārds “zeme” ir pirms “pīšļiem”. Tas norāda, ka nāves spriedums, kas tika izteikts pie Ādama krišanas, tiks atsaukts, un nāve vairs ilgāk nevaldīs. Kā saka Pāvils: “Nāve ir aprīta uzvarā” (1kor 15:54).

Izlasi Rm 8:18 un Ebr 2:14, 15. Kādu iemeslu dēļ mums nav jābaidās no nāves? _____

Nāve sagrauj un iznīcina visu, kas šeit ir. Bet mums ir dots apsolījums, ka nāvei nebūs teikšanas pār uzticīgiem ticīgajiem. Nāve ir uzvarēts ienaidnieks. Kad Kristus salauž nāves važas un ceļas augšā no kapa, Viņš izdara nāvei letālu triecienu. Nu mēs varam raudzīties tālāk par nāves laicīgo realitāti – uz augstāko dzīvības realitāti, ko mēs saņemam no Dieva Kristū. Tā kā Mihaēls “ceļas” (sk. Dan 12:1), tie, kas Viņam pieder, arī celsies. Viņi celsies no “zemes pīšļiem”, lai spīdētu kā zvaigznes mūžīgi mūžos.

Kā mēs varam gūt cerību un mierinājumu no augšāmcelšanās apsolījuma dzīves cīņu un sāpju vidū? Kāpēc reāli gandrīz nekam citam nav nozīmes? _____

Apzīmogatā grāmata

Izlasi Dan 12:4 un Jņ 14:29. Kāpēc Daniēla grāmata ir apzīmogota līdz beigu laikam? _

Pēdējās lielās grāmatas daļas noslēgumā (Dan10:1–12:4) pravietis saņem pavēli apzīmogot rulli līdz gala laikam. Ar to pašu elpas vilcienu eņģelis paredz, ka “daudzi tad skries šurp un turp, un atziņas vairošies” (Dan 12:4, NKJV). Lai gan daži Daniēla grāmatas pētnieki ir uztvēruši šos vārdus kā zinātniskā progresa paredzējumu, kas arī varētu būt ietverts, konteksts, šķiet, norāda, ka skriešana “šurp un turp” attiecas uz Daniēla grāmatu. Patiešām, paskatoties atpakaļ vēsturē, mēs varam redzēt, ka Daniēla grāmata palika neizpētīts literārs darbs gadsimtiem ilgi. To varbūt zināja un pētīja dažās vietās, bet dažas no galvenajām mācībām un pravietojumiem palika noslēpums. Piemēram, pravietiskās vēstis, kas bija saistītas ar Debesu svētnīcas šķīstīšanu, tiesu, mazā raga identitāti un darbu kopā ar laiku, kas saistīts ar šiem pravietojumiem, bija neskaidri.

Taču, sākot ar protestantu reformāciju, arvien vairāk un vairāk cilvēku sāka pētīt Daniēla grāmatu. Tomēr tikai gala laikā grāmata beidzot tika atvērta, un tās saturs atklājās daudz pilnīgāk. Kā atzīmē Elena Vaita, “kopš 1798. gada Daniēla grāmatai zīmogs ir noņemts, zināšanas par pravietojumiem ir vairojušās un daudzi ir pasludinājuši svinīgo vēsti par gaidāmo tiesu”. (“Lielā cīņa”, 356. lpp.) “18. gs. beigās un 19. gs. sākumā pamodās jauna interese par Daniēla un Atklāsmes grāmatas pravietojumiem dažādās zemes vietās. Šo pravietojumu pētījumi vadīja pie izplatītas atziņas, ka Kristus otrā nākšana ir tuvu. Neskaitāmi skaidrotāji Anglijā, Jozefs Wulfs (Joseph Wolff) Vidējos Austrumos, Manuels Lakunza (Manuel Lacunza) Dienvidamerikā un Viljams Millers Savienotajās Valstīs, kā arī daudzi citi pravietojumu pētnieki balsoties uz savām Daniēla pravietojumu zināšanām, paziņoja, ka otrā nākšana būs pavisam drīz. Mūsdienās šī pārliecība ir kļuvusi par motivējošu spēku pasaulplašai kustībai.” (“Septītās dienas adventistu Bībeles komentāri” 4. sēj., 879. lpp.)

Padomā par lielajām priekšrocībām, kādas mums ir šodien, kad varam atskatīties vēsturē un redzēt, kā šie vēsturiskie Daniēla grāmatas pravietojumi ir piepildījušies. Kā tas var palīdzēt mums uzticēties visiem Dieva apsolījumiem? _____

Gaidīšanas laiks

Izlasi Dan 12:5–13. Kā šī grāmatā noslēdzas? _____

Interesanti, ka šī pēdējā aina norisinās pie “upes” jeb Tigras – vietā, kur Daniēls saņēma savu pēdējo lielo atklāsmi (Dan 10:4). Tomēr vārds, kas šeit ir izmantots, nav parastais ebreju vārds “upe”, bet gan “ye’or”, kas parasti apzīmē “Nīlas upi”. Tas mums atgādina izešanu no Ēģiptes un parāda, ka tieši tāpat, kā Kungs izglāba Israēlu no Ēģiptes, Viņš izglābs Savus gala laika ļaudis.

Ir doti trīs pravietiskie laiki. Pirmais – “viens gads un vēl divi gadi, un viens pusgads” – atbild uz jautājumu “kad tad būs šiem brīnumiem gals?” (Dan 12:6). “Brīnumi” attiecas uz lietām, kas ir attēlotas Daniēla 11. nodaļas atklāsmē, kas ir Dan 7. un 8. nodaļas izvērsums. Ja vēl konkrētāk, šis laika periods tika minēts Dan 7:25 un vēlāk Atkl 11:3, Atkl 12:6, 14 un Atkl 13:5. Tas arī sasauca ar 1260 gadus ilgo pāvesta virsvaldību, kas ilga no 538. līdz 1798. gadam. Un Dan 11:32–35 attiecas uz tām pašām vajāšanām, tikai nav minēts to ilgums.

Pārējie divi laika periodi – 1290 un 1335 dienas – atbild uz jautājumu “kāds iznākums būs visam tam un kāds gals?”, ko Daniēls pats uzdeva linā tērptajam Cilvēkam. Abi sākas ar “dienišķo upuri” un “negantību un postīšanu”. No Dan 8. nodaļas mēs uzzinājām, ka “dienišķais upuris” attiecas uz Kristus pastāvīgajām aizlūgšanām, kas tika aizstātas ar viltus pielūgsmes sistēmu. Tādējādi šim pravietiskajam periodam vajadzētu sākties 508. gadā, kad Hlodvigs, franku karalis, pievērsās katoļu ticībai. Šis svarīgais notikums sagatavoja ceļu, lai apvienotu baznīcu un valsti, kas turpinājās cauri visiem viduslaikiem. Tāpēc 1290 dienas beidzās 1798. gadā, kad pāvestu arestēja ar Francijas imperatora Napoleona pavēli. Un 1335 dienas, pēdējais pravietiskais periods, kas minēts Daniēla grāmatā, beidzās 1843. gadā. Šis bija milleriešu kustības un atjaunotu Bībeles pravietojumu pētījumu laiks. Tas bija Jēzus nākšanas gaidīšanas un cerību laiks.

Visā Daniēla grāmatā mēs redzam divas lietas: Dieva ļaudis tiek vajāti, un Dieva ļaudis beigās tiek attaisnoti un glābti. Kā šī realitāte palīdz mums censties palikt uzticīgiem, neskatoties uz mūsu tagadējiem pārbaudījumiem? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

“Pravietojumi rāda notikumu secību, kas sniedzas līdz tiesas laika sākumam. Sevišķi tas sakāms par Daniēla grāmatu. Bet to pravietojuma daļu, kas attiecas uz pēdējām dienām, Daniēlam pavēlēja aplēpt un aizzīmogot “līdz gala laikam”. Tikai tad, kad šis laiks bija pienācis, varēja pasludināt tiesas vēsti, pamatojoties uz agrāk piepildītajiem pravietojumiem. Jo gala laikā ‘daudzi to tad izpētīs, un atziņas vairošies’. (Dan.12:4) Apustulis Pāvils brīdināja draudzi negaidīt Kristus nākšanu viņu dienās. ‘(..) jo papriekš jānāk atkrišanai un atklāti jāparādās grēka cilvēkam (..)’ (2. Tes. 2:3). Sava Kunga otro adventi ticīgie drikstēja gaidīt tikai pēc lielās atkrišanas un pēc ilgā “grēka cilvēka” valdīšanas laika. “Grēka cilvēks”, kas nosaukts arī “netaisnības noslēpums”, “pazušanas dēls” un “netaisnais”, attēlo pāvestību, kurai, kā pravietojumā iepriekš teikts, vajadzēja palikt pie varas 1260 gadus. Šis laiks beidzās 1798. gadā. Pirms šī laika Kristus nākšana nebija iespējama. Pāvils ar savu brīdinājumu aptver visu kristīgo laikmetu līdz 1798. gadam. Vēsts par Kristus otro nākšanu jāsludina pēc šī laika.” (Elena Vaita “Lielā cīņa”, 356. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kādas briesmas mums draud, ja noliekam datumus nākotnē gaidāmajiem gala laika notikumiem? Kas notiek ar daudzu cilvēku ticību, ja paredzētie notikumi nepiepildās? Kāds svarīgs pravietisks princips ir atrodams Kristus vārdos Jāņa 14:29, kam vajadzētu palīdzēt mums saprast, kā izmantot pravietojumus savai garīgajai labklājībai un izvairīties no slazda izdomāt viltus paredzējumus un tiem ticēt?

2. Kas tāds īpašs ir mūsu laikā, kas padara domu par “tādiem bēdu laikiem, kādi vēl nav bijuši,” diezgan viegli iespējamu, ņemot vērā, ka notiek nepārtraukta komunikācija, kā arī pārsteidzoši zinātniski jaunatklājumi, kas ne vienmēr nāk mums par labu?

3. Pārrunājiet savas atbildes uz pirmdienas pēdējiem jautājumiem par to, kāpēc evaņģēlijs, lielā patiesība par Kristus taisnību, ir mūsu vienīgā cerība būt “atrastiem ierakstītiem grāmatā”. Kāda būtu mūsu cerība bez tā?

SATURS

l p p .

No lasīšanas līdz izpratnei _____	5
No Jeruzālemes līdz Bābelei _____	12
No noslēpuma līdz atklāsmei _____	19
No cepļa līdz pilij _____	26
No lepnuma līdz pazemībai _____	33
No augstprātības līdz iznīcībai _____	40
No lauvu bedres līdz eņģeļa bedrei _____	47
No vētrainas jūras līdz Debesu mākoņiem _____	54
No aptraipītas līdz šķīstītai _____	61
No grēku atzīšanas līdz patiesam mieram _____	68
No kaujas līdz uzvarai _____	75
No Ziemeļiem un Dienvidiem līdz skaistajai zemei _____	82
No putekļiem līdz zvaigznēm _____	89